

PĂRINȚI MODEL, COPII LA FEL

POVEȘTI DE VIAȚĂ,
POVEȘTI EDUCATIVE

Proiect de parteneriat
CAERI 2021/2022

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ NR.4 - BUCUREȘTI
Nr.5/2022

COORDONATORI:

prof. Geabău Marilena
prof. Corunga Elena
prof. Sava Cristian

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

prof. Popa Sorin Valentin
prof. Sava Cristian
prof. Corunga Elena
prof. Geabău Marilena

ISSN 2601-1298

Cuvânt înainte

Școala e un spațiu în care se educă nu doar potențialul copiilor ci și aspirațiile părinților. Nu ne naștem ci devenim în fiecare zi părinți. Acest drum al devenirii părintelui se petrece ca un miracol, odată cu devenirea copilului. Școala Specială oferă oportunitatea pregătirii integrate pentru viață a copiilor și părinților lor, dascălii specializați în acest domeniu venind în sprijinul acestor familii pentru a facilita integrarea copiilor cu cerințe educative speciale.

Proiectul „Părinți model, copii la fel,, a fost creat pentru a apropia familia de școală și a urzi o comunicare eficientă între părinți și profesorii Școlii Gimnaziale Speciale nr.4 București în slujba integrării cu succes socio-educatională a copiilor care vin în această școală și a fi un model pentru alte școli din comunitatea educațională. Acest proiect are menirea de a crea punți de comunicare și ajutor între familiile cu și fără copii cu dizabilități pentru a crea o comunitate educațională complementară educației în școală, pentru a pune bazele solidarității între oameni, familii încercate și fără dificultăți. De asemenea, misiunea acestui proiect constă în schimbarea orizontului de înțelegere a dizabilității și antrenarea părinților care au copii cu dizabilități în demersul anevoios al recuperării cu sprijinul profesorilor specializați.

Consilierea părinților pentru activitățile educative și de socializare este un obiectiv de suport al acestui proiect. Sunt ancorați în consiliere atât părinți din școli și grădinițe de masă cât și școala specială pentru a se cunoaște, înțelege și a se respecta unii pe alții, pentru a deveni modele de comportament atât pentru copiii lor cât și pentru copiii care sunt diferiți de ai lor. Este un prilej de a forma și șlefui caractere. Noi, dascălii acestei școli, suntem mândri să putem ajuta familiile să facă din copiii lor un sprijin iar nu o povară pentru viitor. Orice ar fi, trebuie să înțelegem că nu suntem singuri, iar din acest an, inițiem un „Club al absolvenților Școlii Gimnaziale Speciale nr.4 București, pentru a ține legătura cu familiile alături de care am „crescut,, oameni,, și a demonstra că pentru noi contează cine au devenit elevii noștri. Printre ei se numără mulți muncitori în servicii, infirmieri, absolvenți de studii superioare care lucrează în turism și o viitoare asistentă socială, astăzi studentă la Universitatea București. Dascălii noștri au făcut concluzii ale experienței lor la catedră în paginile acestei reviste aflate la a V-a ediție.

Cu stimă,

Prof. Popa Sorin Valentin,
director al Școlii Gimnaziale Speciale nr. 4 București

Cuprins

STUDIU DE CAZ ÎN LOGOPEDIE	1
CINE PE CINE FURĂ!	17
CONVERGENȚA ACȚIUNII FACTORILOR EDUCAȚIEI	19
STUDIU DE CAZ.....	21
UN ALTFEL DE CERC	26
COVRIGELUL CEL GRĂSUȚ	29
ÎNGER PRIMĂVĂRATEC.....	32
EDUCAȚIA ÎN SPIRITUL INCLUZIUNII SOCIALE A COPIILOR AFLAȚI ÎN PROTECȚIE SPECIALĂ	34
DRAGOSTEA ȘI PRIETENIA	37
POVEȘTILE DELTEI	39
LEGENDA MACULUI.....	41
TUȘA FEVRONIA ȘI TURTA EI CU AROME DIFERITE	42
ARIPI	44
LEGENDA SOARELUI.....	46
LEGENDA CÂINILOR.....	46
LEGENDA LICURICILOR	47
POVEȘTEA SOARELUI	47
LEGENDA GLOBULUI	48
CEA MAI VECHIE CASĂ DIN BUZĂU ȘI POVEȘTEA UNEI COLECȚII ÎN CARE SE ASCUNDE UN TEZAUUR	49
LEGENDA “LACULUI FĂRĂ FUND” DIN MUNȚII BUZĂULUI	52
URIAȘII DIN SCĂIENI	54
URIAȘII MISTERIOȘI CARE STĂPÂNEAU BUZĂUL	58
MESERIA MEA	60
GHETUȚELE MAGICE	62
STUDIU DE CAZ.....	64
BUCURIA DE A DĂRUI.....	69
POVEȘTEA „BISERICII DE SUB APE”	72
ÎMBOGĂȚIREA VOCABULARULUI PRIN VERBALIZAREA ACȚIUNILOR	74
ROLUL JOCURILOR DIDACTICE ÎN RECUPERAREA ȘI INTEGRAREA COPIILOR CU DEFICIENȚĂ MENTALĂ.....	77
HĂRNICIA-COMOARĂ DE PREȚ	85
LUNA ȘI NOI.....	87
SĂ NU STRICĂM JUCĂRIILE!	88

FLOAREA MAGICĂ.....	90
POVESTEA PERLEI.....	91
ROMÂNIA, ȚARA MEA IUBITĂ!.....	93
STUDII DE CAZ PREȘCOLAR.....	95
STUDIU DE CAZ.....	101
STUDIU DE CAZ.....	104
FAMILIA, MEDIUL SOCIO-AFECTIV DETERMINANT AL ADAPTĂRII ȘI INTEGRĂRII COPILULUI	107
CONVERGENȚA ACȚIUNII FACTORILOR EDUCAȚIEI	109
PREȘCOLARITATEA, O PUNTE CĂTRE INFINIT.....	111
IMPORTANȚA JOCULUI ÎN DEZVOLTAREA ȘI EDUCAREA COPILULUI.....	113
VALOAREA CELUILALT PĂRINTE.....	115
MANAGEMENTUL EDUCAȚIONAL, ÎNTRE AUTORITATE ȘI COLABORARE.....	116
PRIMA DATĂ.....	118
POVESTEA LUI MATEI.....	120
MIHAI, SAU CUM SE SCHIMBĂ O VIAȚĂ	122

STUDIU DE CAZ ÎN LOGOPEDIE

prof. psihopedagog Geabău Marilena
Școala Gimnazială Specială nr.4 București

I. Date personale

1. Numele și prenumele: Ț.R.
2. Data și locul nașterii: 01..02.2013, București
3. Traseu educațional: elev la Școala în sistem Waldorf
4. Gen: - masculin.

II. Date referitoare la mediul familial:

Tipul de familie: Normală.

Tata: Ț.A.

Mama: Ț.B.

Frați: -

Alți membri ai familiei care locuiesc împreună cu copilul: -

Condiții de locuit:

- casă cu patru camere.
- condiții igienico – sanitare foarte bune.

Relațiile în familie:

- între părinți: foarte bune.
- față de copil: ambii părinți sunt implicați în creșterea și educația băiețelului.

Atitudinea părinților față de problema copilului: părinții sunt implicați în educația lui R. și conștientizează necesitatea terapiei logopedice și a faptului că este nevoie de implicare și constanță pentru a obține rezultatele scontate. În special mama este cea care exersează cu acesta acasă exercițiile logopedice.

Relațiile dintre părinți și școală: părinții l-au înscris la grădiniță mai târziu, întrucât este o fire extrem de energică și neatentă, astfel considerau că nu se va adapta. De asemenea, au considerat că dislalia polimorfă îl va împiedica să se facă înțeleș.

Din rezultatele interpretate în urma aplicării Connors 3, descrierea făcută de mama elevului despre el se află în concordanță cu evaluările obținute de la profesorul de limba română, cu evaluările mamei acestuia și cu cele ale autoevaluării. Toți respondenții au indicat îngrijorări privind simptomele ADHD și alte probleme relaționale. Nu au fost exprimate îngrijorări semnificative privind anumite probleme de învățare, ceea ce este în concordanță cu rezultatele testării individuale ale realizărilor școlare. Nu au fost exprimate anxietatea sau depresia; fapt compatibil cu informațiile obținute prin

intermediul interviului clinic. Deși uneori elevul se ceartă sau îi lovește pe cei din jur fără intenție, el nu este descris ca având probleme majore de comportament, ci doar hiperactiv și impulsiv. Se spune despre elev ca deține abilități școlare sociale intacte, însă nu menține întotdeauna relații de prietenie.

Antecedentele hetero-colaterale ale familiei: părinții spun că nu își amintesc să fi avut în familiile lor rude cu probleme de vorbire sau de limbaj de orice fel.

III. Anamneza personală:

Date despre sarcină: sarcină cu evoluție normală, mama nu a suferit de boli infecțioase, nu a luat medicamente, nu a consumat cafea sau țigări în timpul sarcinii; naștere la termen, prin cezariană, greutatea copilului la naștere: 3100 gr., 51 cm, scor Apgar 9

Antecedente patologice ale copilului: copilul provine din sarcină cu evoluție normală (prima sarcină a mamei), nașterea la termen.

Diagnostic medical: ADHD

Din interpretarea rezultatelor Conners 3, mama băiatului, descrie trăsături definitorii pentru hiperactivitate/impulsivitate verbală și pentru lipsa de atenție, asociate cu probleme de control emoțional și funcționare executivă. Multe dintre scorurile Conners 3 profesor, părinte și elev, susțin prezența diagnosticului DSM-IV-TR ADHD, tipul combinat.

Categoriile generale de tratament au fost identificate ca fiind Neatenția și Hiperactivitatea/Impulsivitatea, în conformitate cu scorurile ridicate ale Conners 3 și cu principalele îngrijorări ale profesorilor. Iată o scurtă prezentare a rezultatelor:

- Lipsa de atenție a elevului îl împiedică pe acesta să învețe eficient, deoarece de multe ori omite informații importante în timpul cursului. Efectele secundare ale lipsei de atenție (de exemplu, nepredarea temelor, ori nefinalizarea lor totală) îi afectează în mod direct notele, în asemenea măsură încât acestea nu prezintă în mod concret abilitățile. Dacă această problemă de atenție nu va fi tratată, elevul va întâmpina dificultăți școlare, acumulând tot mai multe goluri în educația sa. Nivelul actual de funcționare: Scorul T al Conners 3 Profesor Neatenție (completat de profesorul de limba română) = 90+
- De asemenea, hiperactivitatea și impulsivitatea au un impact negativ asupra educației acestuia și a pronunției sale deficitare. Deseori, îi întrerupe pe profesori și nu urmărește instrucțiunile. Uneori, comportamentul lui devine atât de problematic încât este trimis la biroul directorului, fiind dat afară de la curs. Îi poate perturba pe colegii săi, mai ales când se comportă copilărește în mod exagerat. Nivelul actual de funcționare: Scorul T al Hiperactivitate-Impulsivitate Conners 3 Profesor (completat de profesorul de limba română) = 90+
- Examinarea cu atenție a itemilor ce contribuie la obținerea unor scoruri ridicate, sugerează faptul că elevul întâmpină dificultăți în toate aspectele lipsei de atenție, prezintă trăsături ale hiperactivității și impulsivității verbale, incluse în Conners 3 Profesor.

- Priorități: tratarea hiperactivității/impulsivității verbale este principala prioritate, urmată apoi de tratarea neatenției.

Primele cuvinte: a spus "mama" târziu, la 1 an și 6 luni.

Primii pași: 1 an.

Deprinderile de autoservire:

- mănâncă independent, fără ajutor
- se îmbracă și se încălță cu ajutor
- controlul sfincterian este instalat de la vârsta de 2 ani și jumătate

IV. Starea aparatului fono-articulator:

- Cavitatea bucală: normal conformată, bună din punct de vedere funcțional;
- Buze: normal conformate, normal funcționale;
- Limba: dimensiuni normale, motricitate bine dezvoltată
- Forma palatului: normală;
- Funcționalitatea sfincterului palato-faringian: bună;
- Dentiție și mușcătură: bună

V. Tipul respirației: normală

VI. Văzul: bun.

VII. Auzul: bun.

- **Fonematic:** deficitar.

VIII. Examinarea limbajului oral:

Limbajul impresiv: bine dezvoltat.

Limbajul expresiv:

- ***vorbirea reflectată:***

- *sunete:* emite toate vocalele corect, iar în ceea ce privește consoanele limbii române, le înlocuiește sau le omite pe Ș, L,R,N și manifestă dificultăți de pronunție a grupurilor CE,CI,GE ;
- *cuvinte:* vocabular mediu dezvoltat;
- *propoziții:* folosește atât propoziții simple, cât și dezvoltate în vorbirea spontană.

- ***vorbirea independentă:***

- denumeste corect imagini;
- formulează propoziții după imagini (preponderent propoziții simple);
- pune întrebări și răspunde la întrebări;
- capacitatea de exprimare verbală mediu dezvoltată .

- ***vocea:***

- ritm: normal;
- tonalitate: normală.

IX. Examinarea limbajului scris: Scrie într-o manieră mediu dezvoltată și respectă relativ corect semnele punctuației, scrisul este de multe ori ilizibil, literele sunt scrise deficitar (ascuțite), elidează litere pe alocuri, nu utilizează corect ortogramele și uneori apar dezacorduri între subiect și predicat, nu respectă proporționalitatea literelor.

X. Examinarea limbajului citit: Citește lent și greoi, cu poticneli (mai ales la cuvinte noi), dar se străduiește să respecte semnele de punctuație.

XI. Motricitatea

- Generală: bună
- Motricitatea și dexteritatea manuală: mediu dezvoltată (necesită ajutor la colorat, pictat)
- Expresivitatea feței: bună, flexibilă, se adaptează adecvat trăirilor emoționale.
- Motricitatea buzelor: bună.
- Motricitatea limbii: bună.
- Lateralitate: dreapta.

XII. Conduite și structuri perceptiv-motrice:

- **Schema corporală:** localizează bine diferitele părți ale corpului.
- **Identificarea unor forme și figuri geometrice:** cunoaște pătratul, cercul, triunghiul, dreptunghiul, steaua, inima.
- **Identificarea și cunoașterea culorilor și nuanțelor:** cunoaște toate culorile
- **Orientarea spațio-temporală:**
 - *poziții spațiale:* face diferențele aproape-depart, interior-exterior;
 - *relații spațiale:* discriminează relativ corect în față, în spate, sus-jos; discriminează întotdeauna stânga-dreapta.
 - *orientarea temporală:* cunoaște momentele zilei (dimineață, prânz, seară), zilele săptămânii și cele patru anotimpuri.

XIII. Observații psihologice și alte observații:

Predomină **memoria** involuntară și cea mecanică.

Predomină **atenția** involuntară. Se concentrează greu pe sarcini, mai ales dacă nu sunt atractive, de interes pentru el.

Gândirea concretă – situații concrete cu obiecte și imagini.

Spiritul de observație este foarte bine dezvoltat.

Predomina **motivația** extrinsecă față de **motivația** intrinsecă. Este nevoie de cele mai multe ori să fie recompensat alimentară (stixuri, pufarine, acadea).

Ț.N.R. este un copil destul de sociabil, dar care se plictisește foarte repede de o sarcină și nu ascultă de autoritate decât cu greu .

XIV. Diagnosticul logopedic: dislalie polimorfă

Începând cu luna decembrie 2020, copilul urmează programul de terapie logopedică la Asociația „Speranța pentru Integrare și Recuperare”, de două ori pe săptămână. Terapia continuă și în prezent.

XV. Recomandări:

Programul de intervenție vizează:

- dezvoltarea vocabularului;
- stimularea vorbirii independente și a exprimării verbale;
- corectarea sunetelor afectate și automatizarea acestora;
- emiterea sunetelor care sunt omise/înlocuite.

Pe parcursul intervenției, se așteaptă îmbogățirea vocabularului, dezvoltarea motricității fine și emiterea corectă a sunetului L.

Program personalizat de intervenție pentru corectarea lambdacismului la copilul cu dislalie polimorfă

A) Scala Constantin Păunescu, pentru nivelul de dezvoltare a limbajului

Vârsta (luni)	Dezvoltare normală	Număr de puncte	Grad de întârziere	Componente care trebuie urmărite și simulate
3	15-18	13	întârzierea nu are semnificație patologică	-
6	30-35	26	Întârzierea are semnificație patologică	- imitarea de sunete și răspuns la pronunțarea lor
7	38-40	25	Întârzierea are semnificație patologică	- reacția de confuzie la cuvinte necunoscute
8	45-47	40	Întârzierea nu are semnificație patologică	-
9	50-54	45	Întârzierea nu are semnificație patologică	-
10	58-60	51	Întârzierea nu are semnificație patologică	-
11	62-65	55	Întârzierea are semnificație patologică	- opunerea rezistenței la ordin
12	68-71	60	Întârzierea are semnificație patologică	- utilizarea cuvintelor cu sens în propoziție
14	74-76	65	Întârzierea are semnificație patologică	-înțelegerea sensului mai multor cuvinte în context
16	78-80	73	Întârzierea nu are semnificație patologică	-
18	82-84	74	Întârzierea are semnificație patologică	- efectuarea asociațiilor de cuvinte căutând consonanțe
21	86-88	77	Întârzierea are semnificație patologică	-utilizarea în conversație a propozițiilor
24	94-96	85	Întârzierea are semnificație patologică	-folosirea frazelor cu relații de subordonare între propoziții

30	100-102	90	Întârzierea are semnificație patologică	-înțelegerea unui expozeu complet într-o conversație
36	110-112	100	Întârzierea are semnificație patologică	-"citirea" imaginilor compuse

Scala permite stabilirea corectă a diagnosticului de întârziere în apariția și dezvoltarea limbajului și având în vedere scorurile din tabelul alăturat, se poate observa gradul de întârziere al subiectului, pentru fiecare lună și etapă. De asemenea, pentru că întârzierea cu semnificație patologică începe de la o diferență de 10 puncte, iar multe dintre scoruri, semnaleză o întârziere în dezvoltarea limbajului, subiectul necesită includerea într-un program de intervenție logopedică, pentru dezvoltarea limbajului.

B) Fișă logopedică

I. Date personale

Numele și prenumele: T.N.R

Vârsta: 9 ani (la momentul evaluării).

Domiciliul: București.

Unitatea școlară: Școala în sistem Waldorf

Antecedente personale:

- s-a născut la 9 luni prin cezariană, greutatea – 3100 gr

- a spus primul cuvânt la 1 an și 6 luni

II. Examinare logopedică:

	<i>Evaluare inițială</i>	<i>Evaluare finală *</i>
1.Motricitate generală	Dezvoltată	Dezvoltată
<i>Motricitate fină</i>	Necesită îmbunătățire (nu reușește să țină creionul/pensula prea bine în mână).	Se observă îmbunătățiri, însă terapia logopedică este încă în desfășurare.
2. Structuri perceptiv-motrice		
<i>Schemă corporală</i>	Însușită	Însușită
<i>Lateralitate</i>	Dreaptă	Dreaptă
<i>Orientare temporală</i>	Denumeste verbal o parte din zilele săptămânii, anotimpurile, lunile anului, momentele zilei.	Denumeste verbal zilele săptămânii, anotimpuri, luni ale anului, momentele zilei.
<i>Orientare spațială</i>	Se orientează relativ corect în spațiu (cunoaște doar parțial pozițiile spațiale).	Se orientează corect în spațiu.
<i>Forme</i>	Cunoaște figurile geometrice elementare (cerc, triunghi, pătrat, stea, dreptunghi, inimă).	Cunoaște toate figurile geometrice.
<i>Dimensiuni</i>	Cunoaște denumirea verbală a dimensiunilor.	Cunoaște denumirea verbală a dimensiunilor.

Culori	Cunoaște toate culorile.	Identifică corect și denumește verbal toate culorile.
3. Aparatul fonoarticular	Nu prezintă malformații sau modificări.	
4. Aparatul auditiv	Nu are pierderi de auz.	
Particularități anatomo-funcționale (pierderi de auz)	-	-
Capacitatea de diferențiere auditivă (șoapte, structuri ritmice, zgomote)	-	-
Capacitatea de diferențiere fonematică (sunete verbale)	-	-
5. Limbajul oral		
5a) <u>Nivelul înțelegerii limbajului verbal</u>	Mediu	Dezvoltat
5b) <u>Pronunție</u>		
Sunete izolate/grupuri de sunete	Emite izolat majoritatea dintre sunetele limbii române, exceptând "l", "r".	Acum emite izolat sunetul "l".
Sunete în cuvinte	Emite toate vocalele și consoanele P,B,M,F,V,T,D,Z,Ț,G,H, iar pe N îl omite în momentul în care este lângă o consoană, pe L îl substituie cu "i" sau îl omite, pe R îl substituie cu "i" sau îl omite, pe Ș îl substituie cu "S" sau îl omite.	Emite corect toate vocalele și acum îl emite corect pe "Ș" "L" în cadrul cuvintelor.
5c) <u>Nivelul folosirii limbajului verbal</u>		
Cuvinte (denumiri, acțiuni, însușiri, cuvinte de relație)	Nu folosește întotdeauna adecvat cuvintele în prepoziții.	Utilizează în exprimarea verbală corect toate cuvintele.
Propoziții (simple-dezvoltate)	Folosește propoziții simple.	A început să utilizeze și propoziții dezvoltate, însă se dorește a se mai lucra cu el în această privință.
Structură gramaticală	Dificultăți în folosirea corectă a acordul gramatical.	Folosește corect acordul gramatical.
Vocabular (activ, pasiv)	Vocabular mediu dezvoltat	Se observă achiziții în ceea ce privește vocabularul, însă necesită încă îmbunătățiri.
5d) <u>Componenta afectivă și expresivitatea vorbirii</u>		
Ritmul vorbirii	Normal	Normal
Tonalitatea vocii	Medie	Medie
6. Limbajul scris		
Citire	Citește într-o manieră mediu dezvoltată, cu intonație și respectă relativ corect semnele punctuației, atât în citit cât și în scris. Citește lent și greoi, cu poticneli (mai ales la cuvinte noi). De multe ori scrisul apare ca ilizibil, literele sunt scrise deficitar (ascuțite), elidează litere pe alocuri, iar uneori apar dezacorduri între subiect și predicat, nu respectă proporționalitatea literelor.	
Sciere		

* întrucât terapia cu Ț.N.R este încă în desfășurare vom considera aspectele notate pe coloana „Evaluare finală” ca fiind nivelul de dezvoltare al copilului în momentul acesta al terapiei, urmând să fie încă îmbunătățite unele aspecte.

III. Diagnostic logopedic: dislalie polimorfă.

IV. Recomandări: Intervenția logopedică are ca obiective principale: dezvoltarea motricității aparatului fono-articulator; dezvoltarea auzului fonematic, dezvoltarea vocabularului; corectarea tulburărilor de pronunție diagnosticate (învățarea poziției corecte de articulare a sunetelor afectate; dezvoltarea, reglarea și coordonarea mișcărilor componentelor aparatului fono-articulator; fixarea fiecărui sunet afectat, pe rând, în silabe, cuvinte și propoziții; diferențierea și automatizarea sunetelor în vorbire).

În cele ce urmează, va fi redat programul de intervenție personalizat stabilit în vederea corectării lambdacismului, în cazul Ț.N.R, sunetul „L” fiind al doilea sunet abordat la nivelul terapiei logopedice, după sunetul „Ș”.

C) Program de intervenție personalizat

Programul terapeutic a fost conceput în funcție de rezultatele obținute de copil la probele aplicate (Scala Constantin Păunescu, pentru nivelul de dezvoltare a limbajului, Fișa logopedică de examinare a limbajului) și individualizat în funcție de tipul tulburărilor de pronunție prezente la acestea, ținând cont și de diagnosticul medical de ADHD- tipul combinat, al subiectului.

1. Nume și prenume: Ț.N.R

2. Vârsta: 9 ani (la momentul evaluării).

3. Tipuri de servicii:

- logopedie;
- activități educative.

4. Prezentarea pe scurt a dificultăților pentru care copilul are nevoie de intervenție personalizată: tulburări de pronunție.

5. Aria de intervenție: comunicare și limbaj.

6. Cine face intervenția:

- logopedul – prin terapie logopedică;
- familia.

7. Când are loc acțiunea: - se desfășoară de 6 luni.

8. Cum are loc acțiunea: - frecvența sesiunilor de logopedie: 2/săptămână.

Program terapeutic pentru corectarea lambdacismului și paralambdacismului:

Obiectiv general: corectarea tulburărilor de pronunție diagnosticate.

Obiective specifice:

O1. Dezvoltarea motricității generale și a aparatului fonoarticulator.

O2. Dezvoltarea auzului fonematic.

O3. Emiterea (impostarea) corectă a sunetului „L” în onomatopee.

O4. Fixarea și consolidarea sunetului „L”, introducerea sunetului „L” în silabe.

O5. Fixarea și consolidarea sunetului „L”, introducerea sunetului „L” cuvinte în diferite poziții (inițială, mediană și finală).

O6. Fixarea și consolidarea sunetului „L”, introducerea sunetului „L” în propoziții.

O7. Diferențierea sunetului „L” de sunetul ”R,,.

O8. Automatizarea sunetului „L” în vorbire.

Programul terapeutic a fost structurat pe două componente:

I. Terapia recuperativă cu caracter general;

II. Terapia recuperativă cu caracter specific.

Concluzii: Pe parcursul intervenției, se constată schimbări pozitive ale subiectului, la nivelul îmbogățirii vocabularului, dezvoltării motricității fine și emiterii corectă a sunetului L.

Anexa 1

1. Am utilizat în cadrul **activității terapeutice cu caracter general**, următoarea poezie pentru **dezvoltarea motricității generale:**

Hai un pas în față

Sari în sus ca mingea

Mergi ca și o rață.

Învârte-te o dată,

Sari ca o broscuță,

Stai într-un picior

Și fă ca o maimuță.

Mergi ca pinguinul

Ține-te de nas,

Scoate limba afară

Și mai fă un pas.

2. Iar pentru **dezvoltarea motricității aparatului fonoarticular** au fost utilizate cartonașele „Gimnastică fonoarticulatorie în imagini”.

3 Pentru **achiziționarea deprinderii de respirație corectă (verbală și neverbală)** au fost utilizate morișca(expir) și lumânarea parfumată(pentru inspir, expir).

Anexa 2

Joc : „Unde e mămică mea?”

Descriere: Jocul începe cu o poveste:

„Dis de dimineață, odată cu adierea razelor calde ale soarelui, animalele de la fermă și-au început ziua lor activă de la fermă: cocoșul s-a urcat sus pe gard și a dat deșteptarea la toată lumea, strigând tare „cucuriguuuu”, vacuța a dat gospodinei laptele calduț, mugind cu drag: „Muuuuu”, găina i-a dat fermierului ouă proaspete strigând cât o ținea gura „cot-codac”, rața a pornit încă de la primele spre lac să își spele penele, măcăind cu drag „lipa-lipa”, dar cumătra găscă o strigă din urmă „– Ga-ga- ga așteaptă-mă și pe mine, cumătră rață!”. Pe câmp, oaia „beee- beeee”, capra „meeee- meeee” și

calul „ni- ha- ha” pășteau iarba proaspătă, pentru a avea energie întreaga zi. Între timp, în pragul casei aștepta să primească un os și cățelul Azorică, lătrând din toate puterile și dând viori din codiță „ham-ham”. I s-a alăturat repede și pisicuța, mieunând în așteptarea laptelui calduț „Miau- miau”.

Pe măsură ce animalele sunt scoase din coșuleț, vor fi plasate pe planșa de joc, fiecare în locul corespunzător. După ce toate animalele au fost identificate, au fost emise onomatopeele și împreună cu copilul, se aduce cutia cu ouă kinder, spunându-i copilului că acolo se găsesc puiiții fiecărui animal de la fermă, și aceștia strigă fiecare după mama lui. I se va înmâna cleștele și aleator, copilul va scoate câte un ou din cutie, îl va deschide, apoi i se va cere să denumească dacă este posibil puiul de animal, să emită onomatopeea potrivită acestuia dacă este posibil, iar apoi să îi caute mămica. Se va proceda la fel cu fiecare ou în parte, stimulând copilul să emită cât mai multe sunete, onomatopee și să denumească animalele în cât mai multe cazuri posibil.

Anexa 3

„ Măgărușul este flămând! Haide să-l hrănim!”

Descriere: Jocul începe prin prezentarea printr-o scurtă povestioară a măgărușului și a varietăților de mâncare care i se pot oferi.

Măgărușul din cutie,

Ar dori ceva să știe:

Mulți saci a cărat în spate,

Oare va primi el lapte?

*Fructele îi plac mai tare
Vrei să îl ajuți tu, oare?
Dacă-i dai ce nu-și dorește,
O să ragă.....măgărește!
Mulțumit dacă va fi,
Tu ai cu ce te mândri!*

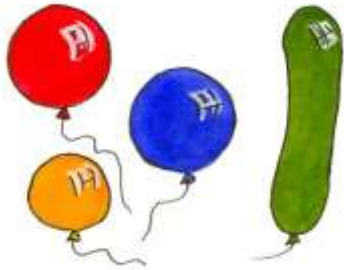
Împreună cu copilul profesorul stabilește meniul zilei pentru măgăruș, selectând dintr-un șir de imagini doar fructe, legume, verdeață, sau, în funcție de dorințele copilului se pot alege alimente pe care acesta le recunoaște și dorește să le ofere măgărușului, dar care să conțină și fonem “L” (lapte, cereale, dulceață, pătrunjel, etc.). În funcție de sezon se pot utiliza pentru selectarea meniului, fructe, legume, verdeață din piață sau imitații ale acestora din plastic. Copilul este încurajat să denumească fiecare aliment, înainte de a-l pune într-un coșuleț sau potrive pe o listă de meniu. Pentru generalizarea informațiilor, în momentul hrănirii măgărușului, se pot folosi alte imagini ale alimentelor selectate, printre care profesorul poate strecura și câteva alimente dintre cele neselectate, încurajând copilul să certe măgărușul pentru lăcomie, sau imitând răgetul acestuia când refuză să mănânce ce nu are în meniu. În timp ce copilul hrănește măgărușul, el va denumi fiecare aliment, putând să imite și plescăitul de plăcere al acestuia, sau mestecatul mâncării etc. Jocul se termină atunci când au fost utilizate toate alimentele selectate și profesorul declară că măgărușul este sătul.

Anexa 4

„Spune cum se numesc obiectele din imagine!”

„Unde se aude sunetul „L”?”

Dimineața bem... 	 Mă joc cu un
Am văzut la grădina zoologică un 	și o
Emilia are o nouă. Emil este	
 sunt pentru	
 este vicleană.	Alina are multe

Anexa 5

“Pronunță următoarele cuvinte și construiește propoziții simple cu ele/ Haide să băgăm monede la pușculiță! ”

Lămâi, portocală, lăcustă, cal, slab, stilou

Anexa 6

„Haide să ne jucăm „mica orchestră”! Azi vom fi muzicieni!”

- Spune cu mine silabele următoarele și spune când auzi sunetul „L” și „R”:

li – ri	ili – iri	il – ir
le – re	ele – ere	el – er
lâ – râ	îlâ – îrâ	îl – îr
lă – ră	ălă – ără	ăl – ăr
la – ra	ala – ara	al – ar
lo – ro	ola – ora	ol – or
lu – ru	ulo – uro	ul – ur

- Spune cu voce tare, următoarele cuvinte:

loz-roz, lup-rup, milos-miros, gelos-geros, lac – rac, luptă – ruptă, glas – gras, lege – rege.

- *Spune cu voce tare, următoarele propoziții:*

Uite un rac în lac!

Barca plutește pe val.

Apa curge prin canal.

Împărații poartă coroană.

Pe masă este o lampă.

Prietenii i-au jucat o farsă.

Barca este pe lac.

Casa este dată cu var

În colivie este un canar.

Soldații merg în coloană.

S-a dat cu bicicleta pe rampă.

Hârtia aceasta este falsă.

Anexa 7

“Memorează textul!”

Luna, lacul luminează;

Lebăda pe el plutește

Lunecând pe luciul apei,

Capu-n pene-și odihnește.

“Ghicește!”

Mic, mititel

Îngrădește frumușel.

(acul)

Din flori plicuri de dulceață

Strânge de cu dimineață.

(albina)

Floare și soare,

Ploaie și ninsoare

Se laie pe rând

Zile, nopți furând...

(anotimpurile)

Animal cu capu-n jos

Și este foarte țepos

De vrei să-l ridici de jos

(ariciul)

N-are culoare,

N-are miros;

Dar la toți

E de folos

(aerul)

Anexa 8

Citește textul de mai jos și subliniază toate cuvintele care conțin sunetul L:

Înțelepciune

Un bătrân își cumpără o casă modestă lângă un liceu. Își petrece primele săptămâni în liniște și pace. Apoi începe anul școlar. A doua zi după amiază trei băieți plini de viață și de entuziasm trec pe strada sa, bătând cu veselie în fiecare coș de gunoi pe care-l întâlneau. "Muzica" se repeta în fiecare zi până când într-o zi bătrânul decide că e vremea să acționeze și iese pe stradă ca să-i întâlnească pe "percuționiști". Îi oprește și le spune:

- Băieți, sunteți foarte haioși. Îmi place să văd cum vă exprimați exuberanța. Vreți să-mi faceți o favoare? Vă voi da fiecăruia câte un LEU dacă îmi promiteți că veniți în fiecare zi și faceți ce faceți voi de obicei. Copiii sunt încântați și continuă să facă zgomotul obișnuit în fiecare după amiază. După câteva zile, bătrânul îi întâmpină din nou, de data asta cu tristețe.

- Băieți, am o veste proastă, le spune. De acum încolo, vă voi putea plăti doar 50 de BANI ca să bateți în butoaie. Zgomotoșilor nu prea le convine, dar acceptă oferta bătrânului și continuă vacarmul de după amiază. După câteva zile, bătrânul se apropie din nou de ei.

- Uitați care este problema, spune el. Nu mi-am primit ajutorul social, așa că nu vă voi putea da decât 10 BANI. Vă convine?

- O amărâtă de moneda de 10? - exclamă liderul grupului. Dacă dvs. credeți că noi o să ne pierdem timpul bătând în butoaiele astea pentru așa de puțini bani vă înșelați! Nici o șansă, prietene. Nu mai venim! Și astfel bătrânul s-a bucurat de liniște

CINE PE CINE FURĂ!

Geabău Alexandra, Facultatea de Sociologie

Universitatea București, anul II

„Toți se plâng de memoria lor, dar nimeni nu se plânge de propria judecată,”¹

Internetul a redus tot mai mult sursele originale și s-a împânzit cu resurse noi care cosmetizează uneori nepotrivit, operele clasicilor, fără a-i cita. Bibliotecile fizice ne oferă tot mai puține surse de documentare valoroase, clasice. T. S. Eliot scria în 1920, referindu-se la copiere/imitație și furt intelectual: „Poeții la început de drum imită, poeții maturi fură; poeții slabi strică ce iau, iar cei pricepuți îl transformă în ceva mai bun, sau cel puțin diferit.”² Plagiatul e un furt intelectual și trebuie tratat ca atare. Furtul intelectual e un fel de furt la puterea „a 9-a... A-ți însuși un gând și a-i convinge pe ceilalți că tu ai construit acea idee/ teorie e mult mai grav decât a-ți însuși un lucru fie el reproductibil sau unicat. Ideile conferă identitate cu plusvaloare celor ce gândesc și împart cu ceilalți / publică gândurile lor. Arhitectura personalității e dată de ceea ce gândim, facem și spunem.

Cel care plagiază își ruinează propria personalitate, zidind bomba sursei de plagiat în constituția personalității lui. Imoralitatea furtului intelectual face ca personalitatea să ajungă o construcție distrusă de bomba propriei vanități, a lipsei de măsură, de fair play.

„A plagia înseamnă „a-și însuși, a copia total sau parțial ideile, operele etc. cuiva, prezentându-le drept creații personale; a comite un furt literar, artistic sau științific.”,³

Citind, descoperim multe idei care ne plac, sau care ne sunt folositoare. Asta nu înseamnă că avem vreun drept să ni le însușim. De aceea, dacă ele pun în valoare sau sunt fundamentale pentru construcția noastră intelectuală, le putem cita corect fără a ni le însuși. Pe de altă parte, dacă facem o analiză temeinică a ideii pe care dorim să o preluăm putem descoperi în mintea noastră că avem și noi idei care conduc la aceeași concluzie și le putem folosi. „Daunele produse autorului real, plagiatul implică simultan furtul unei creații intelectuale, furtul unei identități intelectuale și o formă de abuz,”⁴

Întrucât există autori care consideră că există plagiat voluntar și involuntar, eu voi spune că nu împărtășesc această idee. Ceea ce furi, nu poți face decât din proprie inițiativă, de aceea e atât de greu să descoperi intenționalitatea în condițiile următoare. Monstruozitatea evoluției platformelor Google de expunere a ideilor unor autori a ajuns după trei decenii să ne inducă în eroare privind sursa autentică a unor idei. Pe deasupra, există o probabilitate tot mai ridicată ca ideile noastre să coincidă cu ale unor

¹ „Francois de la Rochefoucauld,

² T. S. Eliot,

³ DEX,

⁴ Cosima Rughiniș, http://www.plagiarism.org/learning_center/what_is_plagiarism.html (07.02.2010)

autori consacrați fără ca noi să ne dăm seama. Vom verifica sursele de verificare ale plagiatului și vom constata că ele ne induc în eroare. Dacă acum un deceniu aflam pe Google autorul corect al teoriei sau ideii, acum aflăm autorul care l-a citat pe autorul ideii, adică surse intermediare, fără șansa de a cita corect.

De exemplu, la un curs academic, un cursant a cerut profesorului să permită realizarea unui experiment psihopedagogic în care toate tabletele cu care lucrau cursanții, să fie deconectate de la internet iar ei să nu aibă acces la nici un alt „divais” timp de o oră cât vor trebui să scrie despre tema pe care o va da profesorul și care nu va fi cunoscută dinainte. Cursantul a vrut să dovedească și a dovedit faptul că în urma introducerii în programul plagiator se descoperă o similitudine foarte mare între lucrările elaborate de cei 96 cursanți la conversie prezenți și lucrări din internet. A fost descoperită în proporție de până la 20% a similitudinilor pentru 56 cursanți, până la 30% pentru 23 cursanți, 40% la 12 cursanți iar cel mai creativ cursant a avut raport de similitudine de 76%.

Ce putem face în condițiile în care profesorul uimit a dat un citat cunoscut și des uzitat iar propunătorul experimentului i-a cerut să pună citatul pe căutare în laptopul profesorului și să arate cursanților ce autor rezultă pe ecranul retroproiectorului? Nimeni n-a fost uimit când rezultatul căutării sursei în Google a fost un fiasco: o mulțime de autori/citanți intermediari fără sursa clară. Vom da aici citatul, pentru a nu exista suspiciuni: „Prin intermediul jocului copilul dobândește mai întâi acea autonomie, acea personalitate și chiar acele scheme practice pe care le va necesita activitatea lui.”,⁵

De aceea, consider că plagiatul ar trebui aspru pedepsit dar și platformele de informare ar trebui resetate pentru a nu ne mai induce în eroare.

Bibliografie:

Eliot T. S., Eseuri, 1920

DEX, Editura Academiei Române, 2016

Francois de la Rochefoucauld, Réflexions ou sentences et maximes morales, Édition de 1678

www.livrefrance.com

Rughiniș Cosima, Plagiatul, 7.02.2010, cursuri.sas.unibuc.ro/.../12/Ce_este_plagiatul.pdf

Chateau Jean, Copilul și jocul, EDP, București, 1967, pag. 30

Tribuna învățământului nr. 1046 28 martie 2007—Campanie împotriva plagiatului în mediul universitar de Maria Dobrescu

⁵ Jean Chateau, Copilul și jocul, EDP, 1967, pag. 30

CONVERGENȚA ACȚIUNII FACTORILOR EDUCAȚIEI

Prof. Popa Sorin Valentin,
Școala Gimnazială Specială nr.4 București

Pentru copilul mic jocul reprezintă cea mai importantă formă de activitate prin care asimilează informații, iar pentru copiii de grupe mari trecerea din planul acțiunii în planul vorbirii și dezvoltarea inteligenței. De aceea, consilierea parentală trebuie să includă și antrenamentul părinților pentru activități ludice, pentru continuarea activităților din grădiniță și dezvoltarea lor. Un părinte informat devine un părinte educat. Măsurile de ordin psihopedagogic între grădiniță și familie, apoi familie și școală se referă la conținutul învățământului care se regăsește în programele grădiniței și ale claselor școlare.

Există, de asemenea, măsuri privind folosirea metodelor și procedeele didactice care trebuie să asigure continuitatea activităților de la grădiniță la școală. Jocul la clasa pregătitoare este folosit de cadrul didactic ca formă de învățare și modalitate de relaxare. Pentru a facilita familiarizarea copiilor de grupă mare și a părinților acestora, cu mediul școlar, anual se organizează „Ziua Porților deschise”. În cadrul vizitelor la școală copii descoperă noutatea prin ochii elevilor cu care se întâlnesc și ajung să își dorească să crească, pentru a fi la rândul lor elevi. Educația părinților pentru a deveni receptivi la nevoile copilului în grupa preșcolară, reprezintă un obiectiv esențial în politica unității școlare.

Putem afirma că vârsta preșcolară este baza educativă a întregii vieți. Familia, grădinița și școala sunt factorii cei mai semnificativi care contribuie la reușita copilului în viață. Un parteneriat real între aceștia conduce la o educație corectă a copiilor, la evitarea greșelilor și la soluționarea problemelor apărute.

De aceea, trebuie să i se acorde o importanță deosebită grădiniței, deoarece în colectivitate copilul stabilește raporturi care nu se regăsesc în familie. Totodată, învață să se supună unui program și unor activități derulate cu întregul colectiv al grupei/nivelului.

Educația în familie ocupă și ea, de asemenea, un rol foarte important în formarea copilului asigurându-i condiții de dezvoltare fizică, perceptivă, intelectuală, personală. De la părinți copiii învață totul despre lumea în care trăiesc până ajung la grădiniță. Un climat necorespunzător, lipsit de afecțiune sau tratând totul cu multă indiferență, poate duce la reacții de inadaptare. Învățarea și dezvoltarea comportamentelor nu se pot realiza doar într-o instituție educațională. Ea trebuie aplicată și în familie pentru a nu deveni dezorientați, frustrați, dezechilibrați. Atitudinea părinților față de copiii marchează dezvoltarea personalității acestora. Grădinița poate asigura asistență de specialitate, consilierea părinților, informându-i despre evoluția copiilor, venind în întâmpinarea problemelor pe care aceștia le au în înțelegerea rolului de părinte.

Grădinița și mai târziu școala completează educația primită de copil în familie. Legea învățământului urmărește implicarea părinților ca reprezentanți în consiliile de administrație și comitetele de părinți.

Factori educației (școala, grădinița și familia) trebuie să funcționeze ca un sistem, deoarece acțiunea fiecăruia depinde de acțiunile celorlalți, influențându-se și completându-se reciproc. Convergența acțiunii lor este determinată, pe de o parte de obiectivul fundamental urmărit, iar pe de altă parte de mecanismul interacțiunii lor. Astfel toți acești factori se aliniază pe traiectoria care duce spre realizarea idealului educativ și dezvoltarea personalității umane.

În privința interacțiunii dintre factorii educației menționăm faptul că între ei se realizează permanent un schimb de informații, astfel că influențele unui factor se vor răsfrânge și vor fi valorificate de către ceilalți, succesul lui fiind condiționat nu numai de propriile valențe, ci și de acțiunea celorlalți.

Comunitatea educațională se construiește anevoios și are nevoie de timp pentru a deveni funcțională din perspectiva nevoilor fiecărui copil, a fiecărei grupe iar educatoarea este un catalizator care sincronizează acțiunile actorilor educaționali. Modul în care părinții sunt atrași să participe la activitățile școlare este foarte important pentru o integrare școlară cu succes a copiilor lor.

STUDIU DE CAZ

Prof. de psihopedagogie specială Corunga Elena

Școala Gimnazială Specială nr. 4 București

Elevul este încadrat în clasa a-III-a, prezintă probleme comportamentale, dificultăți în gestionarea emoțiilor și în special a furiei, dificultăți legate de integrarea în colectivitate, deficit atențional, randament școlar scăzut.

1. IDENTIFICAREA ȘI DESCRIEREA PROBLEMEI

Tabloul familiei:

M.D. este un băiat de 9 ani, în clasa a-III-a A. Provine dintr-un centru de plasament, fiind un copil abandonat de către părinți. Nu își cunoaște mama, este în cadrul centrului de când era mic, nu este vizitat de rude, mai are o soră în cadrul centrului.

Tabloul copilului:

Reacționează cu agresivitate verbală atunci când nu primește ceea ce dorește, este dificil în relația cu ceilalți copii. Apelează frecvent la violență fizică dacă este supărat de către ceilalți copii. În relația cu adulții are un comportament neadecvat, sfidător, refuză să participe la activitățile desfășurate, deranjându-i și pe ceilalți elevii. Este diagnosticat ca având tulburări de comportament, ADHD.

Astfel că problemele din sfera comportamentală pe care le manifestă M.D. sunt: agresivitate fizică (lovirea copiilor din clasă), agresivitate verbală (înjurături, amenințări, ironie, atât asupra copiilor, cât și a adulților), crize de furie, sfidarea, conflicte permanente cu adulții și cu copiii.

Aceste reacții fiind rezultatul trăirii unor sentimente de furie și frustrare, care adesea apar pe fondul unor abilități de exprimare a emoțiilor și de reglare emoțională insuficient dezvoltate.

În sfera achizițiilor cognitive prezintă o ușoară întârziere, nu reușește să termine fișele lucru sau activitățile propuse pentru că este permanent distras de stimulii din jur. M.D. prezintă interes pentru activitățile artistice, unde își poate manifesta abilitățile, dar și trăirile. Participă la activitățile ce sunt realizate sub forma jocului didactic. În privința limbajului prezintă dificultăți în a se exprima, un vocabular sărăcăcios, citește și scrie cu dificultate.

Ca și obiectiv central în acest caz mi-am propus să-i ofer cât mai multe activități de învățare care să îl ajute să dobândească un control mai bun asupra propriilor reacții emoționale.

1. STABILIREA ECHIPEI CARE PARTICIPĂ LA SOLUȚIONAREA PROBLEMEI

- Consilierul școlar

- Logopedul
- Profesor învățăământ primar

3. STABILIREA OBIECTIVELOR

A. Obiective pe termen lung:

- Diminuarea tulburărilor de comportament în timpul orelor;
- Dezvoltarea și concentrarea atenției;
- Stimularea limbajului, dezvoltarea exprimării orale și scrise;
- Dobândirea unui control mai bun asupra propriilor reacții emoționale;
- Obținerea unor bune rezultate școlare;
- Formarea unor bune relații sociale, acceptarea lui de către colegii de clasă;
- Optimizarea interacțiunii învățătoare-elev în timpul orelor.

B. Obiective pe termen scurt:

- Să își mențină atenția concentrată pentru mai mult timp;
- Să poată rezolva sarcinile trasate de învățătoare, finalizându-le;
- Să respecte „Regulile clasei”;
- Să participe la activitățile de învățare în grup;
- Să participe la discuții în mici grupuri informale;
- Să își exprime emoțiile într-un mod adecvat.

4. STABILIREA LOCULUI DE DESFĂȘURARE

- Sala de clasă
- Cabinetul psihopedagogic
- Cabinetul logopedic

5. METODE ȘI MIJLOACE DE REALIZARE:

- Observația sistemică a comportamentului copilului pe baza grilei de evaluare a comportamentului;
- Jocul de rol;
- Jocuri în echipe
- Poveștile terapeutice;
- Tehnici expresive.

6. MODALITĂȚI SPECIFICE DE REALIZARE A OBIECTIVELOR

Planul de intervenție conține aspecte cu privire la modalitățile de realizare a obiectivelor propuse pentru elevul M.D., având în vedere particularitățile psihoindividuale ale acestuia.

Activitățile desfășurate s-au axat pe *gestionarea emoțiilor copilului și integrarea acestuia în colectivul clasei*. M.D. fiind stimulat să participe la activități ce constau în jocuri de rol, profesorul implicând elevul și oferindu-i responsabilități.

Rolul cadrului didactic în mediul educațional presupune atât transmiterea unor cunoștințe, cât și a fi un model de comportament pentru elevii, dar și furnizarea informațiilor despre emoții, gestionarea acestora și rezolvarea conflictelor ce au un impact major în dezvoltarea competențelor socio-emoționale ale copiilor. Strategiile au luat forma activităților structurate realizate în clasa pornind de la fișe de lucru până la aplicarea acestor strategii în interacțiunile cotidiene cu copiii.

Elevul a fost învățat și încurajat să își exprime emoțiile în mod adecvat, fără a-i supăra pe cei din jur, aici mă refer la exprimarea furiei. A avut posibilitatea de a alege dintre câteva modalități de exprimare a furiei la care avea acces foarte facil (să numere până la 10, să inspire și să expire, să rupă o hârtie, să mototolească o hârtie, să facă baloane de săpun).

Furia îi oferea sentimentul de control asupra situației, dar dificultățile în reglarea acestor reacții se asociază cu probleme serioase în menținerea unor relații pozitive cu ceilalți.

S-a lucrat în sfera achizițiilor emoțiilor, atât a recunoașterii acestora în cadrul imaginilor, a diferitelor jocuri, cât și exprimarea acestora în mod adecvat, cum ar fi furia, care este de obicei reprimată sau exprimată într-un mod violent.

În acest demers m-au ajutat imaginile, poveștile, cântecele despre expresiile emoționale, dar și confecționarea expresiilor emoționale din plastilină, nisip kinetic, desenarea cu ajutorul cretei pe tablă sau în parc.

Atunci când exprimăm o emoție, mușchii noștri faciali reacționează într-un anumit fel, de aceea sunt foarte benefice exercițiile prin care îi solicităm copilului să exprime corporal diferite emoții (teamă, furie, bucurie, tristețe).

Iar un bun control emoțional emerge spre dobândirea unui mai bun sens al identității personale.

Un alt aspect important a fost faptul că s-au explicat cu claritate regulile clasei, iar la realizarea panoului privind *Regulile clasei* participând toți elevii. Regulile au fost în număr de 3, iar pentru fiecare regulă a existat o explicație pentru a fi cât mai bine înțelese de către elevi și respectate. D. s-a obișnuit cu reguli clare și ferme, ce au fost explicate, aspect ce i-a conferit lui M.D. mai mult siguranță și sentimentul că aparține unui grup.

Sfidarea pe care o manifesta în relația cu mine s-a redus datorită faptului că M.D. a reușit să internalizeze regulile de comportament propuse și să își gestioneze mai bine reacțiile emoționale

negative. Prin sfidare copiii testează limitele și regulile impuse de adulți și învață să fie independenți. Doresc să își manifeste autonomia în raport cu adulții.

Acest aspect se observă și la M.D., care nu dorește să coloreze pentru că este o activitate pentru copii mici, nu dorește să se uite la desene animate pentru că este o activitate pentru cei mici.

Rolul cadrelor didactice a fost unul suportiv, iar mediul educațional a avut ca scop minimalizarea acestor comportamente negative ale lui M.D.

Concentrarea atenției s-a realizat prin oferirea sarcinilor având durată de timp scăzută, merg spre sarcini mai lungi în mod treptat.

Activitățile artistice ce constau în a picta, a desena și a modela au fost un punct de plecare spre a se descoperi, de a fi conectat și prezent la activitățile desfășurate. D. a fost încurajat să își dea frâu liber imaginației și să se exprime prin una dintre aceste modalități.

Reprezentând grafic, M.D., și-a exteriorizat sentimentele, s-a confruntat cu ele și a învățat să le controleze, menționez că desenele erau în alb-negru, apoi a început să adauge culoare.

Participarea la multe activități extrașcolare, serbări, concursuri, plimbări în parc, călătorii cu mijloacele de transport în comun, plimbări cu vaporețul, vizite la muzee, excursii au avut ca efect o îmbunătățire în sfera comportamentală.

Alături de multele activități extrașcolare au rol semnificativ îl au tehnicile proiective și expresive printre care: desenul, pictura, modelajul, povestirea, terapia prin joc (ludoterapia), dans și mișcare.

Tot în sfera mișcării cu efecte pozitive și aducătoare de bună dispoziție sunt jocurile de mișcare ce au constau în imitarea diferitelor animale, să se miște ca ele, să încerce să se simtă ca ele.

Jocul statuiilor a fost îndrăgit de copii, și de D., având efecte pozitive. Modalitatea de joacă este următoarea: un copil "îngheață" într-o statuie, iar un alt copil ghicește ce exprimă statuia respectivă, jocul poate fi asociat cu o melodie, iar în momentul când aceasta se oprește copiii "îngheață", iar ceilalți spun ce emoții exprimă cei care nu se mișcă.

În sfera *dezvoltării abilităților de comunicare și relaționare* un rol important l-au avut poveștile terapeutice având teme de interes pentru obiectivul ales, dar și poveștile realizate de D. sau continuate de către acesta. S-a apelat la jocuri de rol, la dramatizări, puneri în scenă, dar și la lucru în echipe mici. Atitudinea învățătorului și relația stabilită cu M.D. este imitată și de restul copiilor. Copiii imită foarte mult comportamentul cadrului didactic.

7. CONCLUZII, OBSERVAȚII, RECOMANDĂRI

Planul de intervenție a avut rezultatele dorite pentru că elevul a fost observat cu multă atenție, acest aspect fiind de mare ajutor în formularea și realizarea obiectivelor.

În desfășurarea activităților s-a ținut cont de particularitățile psihoindividuale ale elevului. Colaborarea cu echipa de lucru formată din învățătoare, consilier școlar și logoped a fost benefică în

realizarea demersului recuperativ atât în sfera comportamentală, cât și în privința relaționării și a laturii cognitive.

M.D. a fost progrese remarcabile în exprimarea adecvată a emoțiilor, în integrarea la nivelul clasei de elevi, dar și în privința achizițiilor cognitive ce au constat în eliminarea dificultăților de transmitere a mesajelor, îmbogățirea vocabularului, fiind stimulat spre a dori să citească povești.

M.D. reușește să se concentreze mai mult timp pe o anumită sarcină, observându-se o ameliorare în această privință. Relaționarea adecvată cu ceilalți copii a avut ca efect stabilirea unor relații de prietenie. Aceste aspecte au fost observate în cadrul activităților, atât prin observația directă, cât și indirectă a elevului, dar și în urma și completării unei grile de observarea a comportamentului.

Se recomandă continuarea activităților propuse până la atingerea tuturor obiectivelor, dar și reevaluarea planului de intervenție.

Bibliografie:

Băban, Adriana, (coord.), *Consiliere educațională*, Revista - Învățământul preșcolar, 2006.

Dopfner, Manfred, Schurmann, Stephanie, Frolich, Jan, *Program terapeutic pentru copiii cu probleme comportamentale de tip hiperchinet și opozant THOP*, Ed. RTS, 2002.

Salade, D, Dăscălescu, R, *Învățăm spre drumul spre mai bine*, Ed. Napoca Star, Cluj Napoca, 2000.

UN ALTFEL DE CERC

Prof. Sava Cristian

Școala Gimnazială Specială nr. 4, București

Povestea de mai jos reprezintă o adaptare personală, din perspectiva mamei, a cărții CERCUL de Mihaela Coșescu.

Era ziua în care Ionuț împlinea 5 ani.

Pentru mama lui nu era deloc o zi frumoasă, chiar dacă în sufletul ei se mândrea cu o așa minunăție de copil. Aflase de la tatăl lui Ionuț că acesta învățase să numere și se mândrea cu acest lucru. Spunea tuturor cât de isteț și deștept era Ionuț al ei. Era micul ei geniu!

Au învățat să numere împreună, gândea mama lui.

Ionuț număra zilele fără mama, iar mama număra zilele fără micul ei băiat. Amândoi așteptau să se revadă și să sărbătorească ziua lui, împreună.

Mama era plecată în Spania, la muncă. A ales să facă acest lucru pentru a-i putea oferi lui Ionuț un viitor mai bun, jucării mai frumoase și o educație aleasă.

Lucra într-o pizzerie în Piața Rotundă din Valencia (Plaza Rotonda). – Se pare că „Cercul” o urmărea și pe mama lui Ionuț în toate.

Acasă, Ionuț a rămas cu tatăl lui, care strângea fierul vechi de pe unde găsea și îl vindea, ca să facă rost de bani.

Cu fiecare zi care trecea, mama se gândea la clipa când vor fi din nou împreună...

Optzeci de zile, șaptezeci și nouă, șaptezeci și opt, șaptezeci și șapte

Mama, deși departe, afla în fiecare săptămână vesti de la tatăl lui Ionuț despre acesta. Ce a mai făcut, ce lucruri a mai învățat, cât de mult îi este dor de ea și nu în ultimul rând, cum se joacă.

În felul acesta aflase de jucăriile pe care Ionuț le descoperise printre bucățile de fier pe care le aducea tatăl lui acasă.

Se bucura să vadă ce imaginație bogată are acesta și nu își dorea decât să fie alături de el să-l vadă cum se joacă, să se joace împreună.

Ionuț nu știa, dar tatăl lui și bunicii îl urmăreau aproape tot timpul și îi povesteau mamei lui tot ceea ce făcea acesta.

Dorul de casă, de familie, de Ionuț în special, dor care apăruse încă din ziua în care plecase devenea din ce în ce mai greu de suportat. Mama își petrecea serile rugându-se la Dumnezeu pentru Ionuț al ei și pentru tatăl lui și pentru cei care rămăseseră acasă.

Înainte de culcare, mama își făcuse un obicei. Deși Ionuț nu era lângă ea și nu o putea auzi, obișnuia să îi spună o poveste. Avea încredere că, printr-o minune, povestea va ajunge la el, iar glasul ei plin de dragoste o să îi facă noaptea mai ușoară și somnul mai liniștit. Era o poveste inventată de ea. O poveste despre viață, despre timp, despre cum vor fi din nou împreună, despre reîntoarcerea acasă și lucrurile minunate pe care le vor face împreună. (aici se poate face o analogie vizuală cu un cerc – pe un cerc se alege un punct care să simbolizeze plecarea mamei de acasă, restul cercului să reprezinte peripețiile mamei în Spania, iar capătul cercului, foarte aproape de punctul de plecare al mamei de acasă să reprezinte întoarcerea ei alături de cei dragi)

Mama își propusese să fie acasă de ziua lui Ionuț. Nu mai rezista departe de el.

Ziua lui de naștere trecea cu pași repezi și mama nu reușise să ajungă acasă la timp. Trecuse prin peripeții multe ca să poată ajunge în timp util, dar nu a reușit. Vremea rea și restricțiile pandemiei i-au încurcat planurile.

A mers cu trenul, a zburat printre nori cu avionul, a mers cu mașina și a folosit chiar și o bicicletă atunci când mașina s-a stricat. Toate acestea doar ca să ajungă înapoi la puiul ei.

Se pare că magia cercului pe care Ionuț o descoperise, o ajută și pe mama lui să ajungă din ce în ce mai aproape de el. (aici se vor folosi imagini în care cercul lui Ionuț este folosit ca roți la avion, tren, mașină, bicicletă). Gândul la mama lui, o făcea pe aceasta să se apropie de el din ce în ce mai mult și o ajută să treacă cu putere peste toate piedicile întâlnite.

Mama însă, știa ceea ce își dorește cel mai mult Ionuț pentru ziua lui și astfel i-a pregătit o surpriză. Cu ajutorul bunicilor i-a pregătit lui Ionuț un tort cu mere așa cum îi plăcea lui. Surpriza era și pentru tatăl lui. Era pentru amândoi!

Mama se bucura știind că vor manca amândoi din acel delicios tort rotund, exact cum era cercul pe care îl alesese Ionuț drept cadou pentru ziua lui.

După multe zile petrecute pe drum, mama lui Ionuț a ajuns acasă, noaptea târziu, la adăpostul unei nopți cu lună plină. O lună luminoasă, frumoasă și plină de magie, asemeni cercului găsit de Ionuț.

Ionuț dormea în patul lui, lângă jucăria lui magică.

Mama s-a așezat în pat lângă puiul ei și l-a cuprins în brațele ei călduroase, formând un cerc în jurul lui Ionuț.

Așa i-a găsit dimineață, tatăl lui Ionuț. Acesta, cu ochi mari, rotunzi și plini de lacrimi, s-a așezat lângă ei și i-a cuprins pe amândoi în brațele lui mari și puternice. Îi strângea tare la piept, mulțumind lui Dumnezeu că sunt din nou cu toții împreună, acasă.

Cercul magic a realizat minunea și s-a preschimbat. Mai întâi în brațele pline de iubire ale mamei sale. Și mai apoi în brațele puternice ale tatălui său care ocroteau întreaga familie.

Viața este ca un cerc!

Plaza Rotonda

COVRIGELUL CEL GRĂSUȚ

Poveste terapeutică

Arsene Alina

Într-o zi îndepărtată, frământări de aluat dulce par a nu vrea să stea locului în tava metalică! Când în dreapta, când în stânga, când în sus, când în jos, întinderi elastice asemeni unei plastiline jucăușe sunt făcute în întreg spațiul cald al unei cofetării! Iar toate aceste mișcări sunt făcute de către un covrigel! Bineînțeles, în tot acest timp, frațiori și prieteni din lumea dulciurilor bucură gurițe de copii!

Hei, sigur ceva a dus la această situație ce poate fi deslușită repede, cât se cerne niște făină și se încălzește laptele!

Odată, o dorință s-a prins de sufletul unei fete în timp ce se juca de-a bucătăria în camera sa, și anume: „când voi fi mare, vreau să am locul meu de făcut prăjituri”! Așa cum este firesc, timpul a trecut, visul nu s-a pierdut, fetița a devenit gospo-dragă iar camera s-a transformat într-un minunat loc, raiul dulce! Pe o tăbliță se înșiruie o listă cu tot ceea ce bucură simțurile, prăjituri cu adorata și fina ciocolată, fursecuri frăgezite cu unt, puf de pandișpan vanilat, plăcinte învârtite cu fructe dulci, acrișoare sau brânză bine scursă, covrigi împlețiți și scufundați în sirop de miere, ori uscați în aer fierbinte, cu semințe de mac, susan, floarea-soarelui, dovleac! Mmm, multe bunătăți!

Atunci când gospo-dragă a început să prăjiturească, a știut că un lucru nu trebuie să îi lipsească din activitatea sa, atenția! Astfel, atenție pentru locul frumos decorat în care se desfășoară cu drag zi de zi, atenție pentru toate obiectele ordonate în dulapuri și sertare curate, atenție pentru produsele mereu proaspete și amestecate spumos! Mare atenție la respectarea cantității fiecărui produs folosit într-o rețetă, acest lucru fiind foarte important, altfel dulcele nu se mai leagă corect! Ah, și atenție pentru propria persoană, cum se simte, ce îi spune sufletul! Și gospo-dragă s-a ascultat și așa a știut că vrea să bucure cât mai mulți copii care vor deschide ușa locului său! Nu era doar o persoană atentă, ci și o persoană generoasă! Repejor, vitrinele au avut la prezentare multe porții de răsfățuri dulci și ușa a început să se deschidă, precum aripioarele de fluturași!

Într-un moment de vizită a unor copii nerăbdători de mâncat ceva dulce, gospo-dragă lasă aluatul lipicios pe care tocmai îl răsucea pe masa prăfuită cu făină și merge la aceștia pentru a zâmbi, povesti, strâns în brațe și înfulecat ceea ce făcea cu ochiul de după geamul vitrinei! Hei, ce să vezi, un praf alb începe să se ridice de pe masă când un covrigel nu vrea să stea cuminte lângă alți câțiva covrigi răsușiți! Fără rețineri, covrigelul se întinde pe unde vrea el!

-Pac, pac, pac! Pac! se aude imediat ce covrigelul se lipește de o lingură mare pe care o îndeasă lacom de nici nu apucă să zică ceva, săraca de ea.

-Unt, unt, unt! Așa, acum am cât de mult unt îmi place mie! Mmmmm, ce gust buuun! a spus covrigelul printre frământări pe toate părțile.

-Ăăă...cred că ai prea mult unt pe tine! Uite, ești mult prea lucios! Trebuie să fii atent, să respecti rețeta și să stai cuminte lângă ceilalți covrigi! i-a spus lingura eliberată de greutatea untului.

-Nu îmi pasă! a răspuns scurt covrigelul mulțumit de gestul său.

După câteva frământări haotice, uns pe toate părțile și cu răsucirea deformată, covrigelul revine la locul său pe masă! Însă, corpul său de aluat începe să se întindă ciudat, deranjând ceilalți covrigi ascultători și dornici de odihnă în cuptor. Întoarsă la aluatul său dulce, gospo-dragă privește atentă bucata moale și foarte lucioasă care nu scotea niciun sunet! Tot atentă, ea privește spre lingura cu urme galbui sticlos!

-Oh, untul...golit pe jumătate, mult mai mult decât au nevoie covrigii însiropați! a spus gospo-dragă în timp ce trăgea aproape tava metalică.

-Da, da! Covrigelul m-a înfipt lacom în castronul cu unt de vreo patru ori! a spus revoltată lingura!

-Covrigele, covrigele, trebuie să fii atent! Ce este prea mult, nu este bun! Uite, așa plin de unt cum ești acum, nu îți ajunge un loc în tavă! Spirală frumoasă nu mai ai, pe ceilalți covrigei îi înghesui iar pereții metalici de tavă te deranjează!

-Recunosc, îmi place untul! a spus șoptit, covrigelul ce începuse să fie grăsuț.

Pentru a îl ajuta, gospo-dragă l-a așezat din nou pe masă, tava cu toți ceilalți covrigi cuminiți a dus-o în cuptorul fierbinte, iar pe covrigel a început să îl îmbrace în făină, l-a răsucit pe toate părțile, l-a împletit frumos și l-a lăsat la odihnit! Între timp, pregătește un alt aluat dulce, aerul parfumat este semn de scos tava din cuptor și covrigi pufoși și aurii sunt udați cu miere și așezați în vitrină, loc unde nu stau mult deoarece ușa se deschide! Iarăși, covrigelul prinde un moment pentru o năzdrăvănie!

-Pac, pac, pac! Pac, pac, pac! se aud zdrăgăneli de lingură luată prin surprindere și azvârlită într-un alt castron.

-Ahaaa, zahăr! Mmm, duuulce! Dulce, cum îmi place mie! a spus covrigelul invadat de bobite cristaline.

-Ooo, iar nu ai fost atent! Uite, ești plin de zahăr după atâtea linguri cu vârf...

-Nu îmi pasă! a repezit covrigelul tot mai grăsuț pe lingura eliberată de muntele de zahăr.

Bineînțeles, după ce s-a frământat pe toate părțile, absorbind tot zahărul, covrigelul și-a pierdut spirala frumoasă, din nou, s-a umflat exagerat și respirația i s-a îngreunat. Prea mult unt, prea mult zahăr, l-au făcut un covrigel grăsuț...Nici de această dată nu a putut sta pe locul său în tavă, care tot intra și ieșea din cuptor. Fără amânare, un plan este pus la cale de către gospo-dragă și ajutoarele sale!

Astfel, atât castronul cu unt, cât și castronul cu zahăr, își trag deasupra niște capace rezistente ce vor fi îndepărtate doar de niște mâini pricepute, lingura își adună toate forțele și le împinge în coada sa metalică și grea, atât de grea încât este de neclintit, iar gospo-dragă îl duce pe grăsuțul covrigel aproape de vitrina! Așa cum era, plin de unt, zahăr, necopt și întins haotic, acesta privește cu uimire

ba la delicioșii covrigei ce au fost cuminți, ba la copiii care intră zâmbitori în cofetărie și cu poftă de ceva dulce! Covrigelul iubește și el copiii, așa cum o face și gospo-dragă, și tare mult a vrut să fie și el cuprins de niște mâini mici și mușcat printre râsete! Nu i-a fost greu să înțeleagă ceea ce are de făcut pentru a ajunge acolo unde își dorea!

Ambițios, la următoarea frământare de aluat dulce, covrigelul s-a întins la lingură și castroane doar pentru a le saluta, acestea fiind pregătite pentru asalt, s-a putut așeza frumos în tavă, a tras aer în pieptul pufos când a intrat în cuptor, după aceea, s-a răcorit cu o baie de sirop și a așteptat în vitrină nerăbdător!

Atunci când a fost ales de către un copilaș, covrigelul a înțeles că a irosit timp prețios pe niște capricii și că mai mult nu înseamnă mai bun, neapărat!

ÎNGER PRIMĂVĂRATEC

Prof. învățămint preșcolar: Boleac Adriana Lucia

Grădinița Pisicile Aristocrate

Sect. 4, București

Primăvara este anotimpul bucuriei, anotimpul încrederii, al renașterii, anotimpul care ne îndeamnă la dorința de a înflori în fiecare zi, așa cum florile înmiresmate, fără trudă, își deschid petalele multicolore, întregul sezon.

Asemenea razelor de soare, ce strălucesc în azurul cerului, așa și noi trebuie să radiem de lumină și pace, acum este vremea să ne împodobim sufletele cu frumusețe sublimă, mai trainică decât frumusețea naturii, peste care Dumnezeu ne-a pus stăpâni.

Dar ce putem face atunci când este toamna, iarnă..., atât afară, cât și în sufletul nostru?

Acum singura soluție este să avem în preajmă, persoane dragi , care sa ne ofere o rază de nădejde.

Plimbându-mă agale într-un spațiu feeric, înconjurată de un verde crud, aflat într-o armonie perfectă cu florile de munte, privind spre norii care îmi deschideau calea urcușului meu, am ajuns într-un spațiu divin, acolo unde vârful muntelui atinge cochetele celest nemărginit, peste acest tablou de poveste, patron era un înger în trup...

Acest om al lui Dumnezeu, primește pe oricine, la orice oră, căci el nu depinde de o vreme anume, nu are limite, ci trăiește odată cu timpul, se bucură de lucrurile prezente și nu pleacă odată cu cele trecătoare.

Așa m-a primit și pe mine, cu brațele deschise, cu carisma angelică, de parcă m-ar fi așteptat demult.

Nu trebuie să îi ceri cuvinte de folos, spune că pe acestea le găsim în cărțile despre sfinți, ei nu doar învățau și îndemnau la fapte bune, ci le și trăiau.

Doar uitându-te la chipul lui, îi vezi sfințenia de pe chip și o simți pe cea din sufletul lui, astfel el emană involuntar, nădejde, putere, curaj, pace, lumină; trăirea și lucrarea lui sunt atât de grăitoare, încât ceea ce spune, nu se mai aude.

Cuvintele lui sunt puține, dar pline de nectar, care îndulcesc inima celor din jur. Ca răspuns la cum să facem față încercărilor, ne îndeamnă să privim spre înaltul cerului, astfel ne înălțăm sufletele cu nădejde, pe de altă parte, pentru a ne vedea neputințele, suntem sfătuiți să cuprindem cu mintea, adâncimea mării, astfel simțim o temere necesară, pentru a nu ne mândri.

Ne spunea că Dumnezeu lucrează în mod minunat prin oameni, ne îndemna să cerem ceea ce este de folos, nu ceea ce ne dorim noi.

Dumnezeu există în frumos, în ceea ce este bun, în omul plin de pace și bucurie, cel care dăruiește iubire celor din jur, în mod egal și necondiționat, pentru că dragostea este bucuria de a face altuia o bucurie.

A adus primăvara în sufletele noastre, vom păstra în suflet pentru toată viața, armonia și mireasma virtuților, acestui om sfânt.

Ca un bun ostaș, a dus lupta cea biruitoare, chinurile au devenit binecuvântări...

Și-a dăruit viața lui Dumnezeu, astfel a zburat în înaltul cerului, înconjurat de îngerii, pe care toată viața i-a închipuit.

EDUCAȚIA ÎN SPIRITUL INCLUZIUNII SOCIALE A COPILOR AFLAȚI ÎN PROTECȚIE SPECIALĂ

Prof. Burlea Mirela, Școala Gimnazială,
Comuna Bodești, județul Neamț

Educația în spiritul incluziunii este strict necesară. Motivele sunt: educative, deoarece este nevoie de un sistem educativ de calitate, incluziv, de la cea mai fragedă vârstă, sociale, deoarece educația trebuie să contribuie la schimbarea mentalităților, astfel se poate obține o societate fără excluziuni, prejudecăți sau discriminări, dar și economice, fiind știut faptul că educația în spiritul incluziunii contribuie la abordări oneste, sporește competitivitatea în contextul noilor provocări economice dar și al noilor exigențe ale pieței forței de muncă.

Integrarea școlară este condiționată de mai mulți factori: atitudinea favorabilă a elevului față de școala la care urmează studiile, îndeplinirea condiției psihice în care acțiunile instructive-educative sunt accesibile copilului, formarea și consolidarea unei motivații intrinsece și extrinsece puternice care susține efortul copilului procesul de învățare, considerarea copilului ca și partener la acțiunile desfășurate pentru educația sa, adaptarea și echilibrarea între solicitările formulate de școală și posibilitățile copilului de a le rezolva, progresul privind randamentul la învățătură și în plan comportamental prin raportarea la posibilitățile copilului sau la cerințele școlare.

Integrarea școlară, dar și socială, a tuturor elevilor reprezintă o prioritate. Educația în spiritul incluziunii este o abordare care are în vedere satisfacerea necesităților de învățare ale tuturor copiilor, în special ale acelor care provin din sectoarele eventual discriminării, care sunt predispuse la marginalizare, sărăcie sau excluziune socială.

Reintegrarea socială a copiilor aflați în sistemul de protecție socială în general, a celor aflați în plasament familial în special se poate realiza prin intermediul școlarizării. Principiul este următorul: dacă acceptăm ideea că după absolvirea școlii toți copii trebuie să devină cetățeni care participă activ la viața socială, acest lucru este posibil dacă au fost formați în acest sens încă pe parcursul școlarizării. Integrarea socială este pregătită încă din timpul școlii, făcută necondiționat și nediscriminatoriu, este un proces perceput din punct de vedere atitudinal.

Analizând un chestionar aplicat beneficiarilor de protecție specială am concluzionat că toți spun că se cunoaște faptul că sunt în plasament familial, un fenomen îngrijorător este că jumătate din ei declară că resimt un comportament diferit față de ei comparativ cu ceilalți copii din familii naturale. Un aspect pozitiv este faptul că aproximativ 80% dintre ei spun că sunt implicați în activitățile școlare și extrașcolare. Una din elevele care a făcut obiectul studiului de caz a realizat un material pe această

temă, din punctul ei de vedere. Este în sistemul de protecție, la asistent maternal profesionist de la 1 an și 6 luni, acum având vârsta de 14 ani, dintr-o familie monoparentală, filiația față de tată nu a fost stabilită. Nu a fost plasată la aceeași familie cu sora sa, dar sora este la o familie din aceeași comunitate.

„De ce să mai aduci un copil pe lume dacă nu-l poți întreține? Ce inimă să ai să ”lași” un suflet nevinovat? Acestea sunt principalele întrebări adresate părinților ce și-au lăsat sau abandonat pruncii. Părinții acestora sunt considerați ”inamici” dar nu este așa. Este mai mult de atât. Lumea este plină de copii aflați în plasament sau adoptați care și-au găsit speranța și susținerea când credeau că lumea se întoarce împotriva lor. Mulți dintre ei au înfruntat cu atitudine situația neplăcută în care s-au aflat, ajungând oameni importanți, în cele mai multe cazuri. Totuși, mulți dintre ei nu doresc să-și cunoască părinții deoarece le poartă ură pentru că i-au părăsit, dar în spatele acestei dure realități există numeroase motive pentru care aceștia au fost nevoiți să o facă, cel mai cunoscut fiind greutatea financiară și dorința părinților de a le asigura pruncilor lor un viitor, chiar dacă acest lucru înseamnă despărțirea de aceștia. Un alt motiv pentru care adulți și-au lăsat copii în centrele de plasament poate fi și că aceștia pur și simplu nu îl doreau.

Integrarea tinerilor aflați în plasament sau adopție în societate, aceștia trăind trauma ”părăsirii” este destul de grea, dar tinerii trebuie să învețe că ei înșiși trebuie să facă primul pas spre mai bine. Odată ce ei înțeleg că puteau să nu fie deloc, cineva a ales ca ei să trăiască, adică sunt niște luptători care au înfruntat o mare greutate și nu neagă că ei sunt adoptați sau în plasament. De aici începe integrarea.

Un copil aflat în plasament se bucură de o atenție delicată, mai ales privind integrarea sa în societate. În primul rând, plasamentul NU trebuie privit ca pe un avantaj al persoanelor rău-intenționate pentru a jigni pe cineva aflat în această situație. Plasamentul este un atu pentru beneficiari. Nu material, ci emoțional.

Cel mai bun exemplu sunt eu și colegii mei, fiind 4 persoane aflate în plasament și una adoptată în colectivul nostru. Integrarea în societate, din perspectiva mea, începe cu tine, apoi încet, încet totul va veni de la sine.

Asistenții mei maternali, de când m-au luat spre plasament mi-au spus de fiecare dată că sunt în plasament, ceea ce nu a fost un lucru rău, ci benefic. Știind acest lucru, în clasele primare ascundeam acest lucru de toți, fie ei colegi, profesori sau alte persoane dar soarta făcea să nu pot scăpa de această bănuială din partea acestora datorită faptului că sora mea învăța la aceeași școală cu mine, dar noi fiind la două familii diferite. Credeam că a fi în plasament înseamnă că ești ”bătut de soartă” și că era doar un dezavantaj, dar odată cu trecerea de la învățământul primar la cel gimnazial am constatat că ceea ce îmi insinuas în minte a fost total nefolositor, ajungând de la a ascunde acest fapt până a-l împărtăși cu toți.

Acum, integrarea poate fi una plăcută dacă încerci și tu să faci ceva. Treci de negare, dar oamenii nu te vor primi din prima în grupurile lor. Pe unii nici nu-i interesează prea mult viața ta personală. De exemplu, prietenii mei consideră că pentru a te integra trebuie să faci ceva cu tine însuși întâi. Adică să dovedești că mediul din care vii nu contează ci educația. Principiul de bază al integrării în societate a copiilor în plasament se află în tine. Dovadă sunt colegii mele aflate în plasament. Acestea primeau mult bullying din partea celorlalți când erau mici și nu din cauză că erau în plasament, ci cauza era că toți credeau că nu sunt o companie bună și că au un comportament inadecvat. Bine, aici pot recunoaște că nu erau nici cele mai cuminți dar erau de treabă și-ți săreau mereu în ajutor. Dar, cum timpul a trecut, acest lucru s-a schimbat, iar acum le considerăm egale.

Puteți observa acum că integrarea în societate începe cu tine. În primul rând să nu negi că ești într-un fel și să fii o companie bună pentru toți, dar asta nu înseamnă că trebuie să te schimbi pentru alți, trebuie să rămâi așa cum ești tu, dar să îmbini ceea ce vor ceilalți cu tine. Adică să găsești o cale de mijloc.”

Concluzionăm că integrarea școlară pune bazele integrării sociale, dar toți factorii implicați trebuie să se implice activ. E nevoie pe lângă asigurarea resurselor materiale, umane, logistice cel puțin satisfăcătoare și de răbdare, empatie, dorință de reușită.

Nivelul de educație școlară la care aspiră și ajung la absolvire copii aflați în plasament familial reprezintă șansa de a fi cetățeni care vor contribui la bunăstarea lor, dar și a populației. Faptul că se promovează egalitatea de șanse este foarte benefică. Față de alte categorii de copii aflați în sistemul de protecție, ei au șansa de a avea o viață normală ca adult, condiția este ca persoana/familia care îi are în îngrijire să îi fie alături și să îi acorde sprijin.

DRAGOSTEA ȘI PRIETENIA

Prof. Constantinescu Mihaela

Grădinița Nr. 62 - București

A fost o dată ca niciodată, un băiețel. Un băiețel ca tine și ca el și ca orice băiețel. Îl chema Andrei și locuia în Orașul Curcubeu.

Ai crede că, dacă locuia în acest oraș minunat, trebuia să fie și vesel, nu? Ei bine, nu.

Andrei era în ultima perioadă din ce în ce mai trist. Își făcea mereu prieteni: în parc, la locul de joacă, în autobuz și la grădiniță. Dar, în ziua următoare, fie nu îi mai găsea în parc, fie lipseau de la grădiniță, fie se jucau cu altcineva.

Andrei voia să aibă prieteni ai lui și numai ai lui, care să se joace numai cu el și pe care să îi găsească mereu, gata de noi aventuri. Cum astfel de prieteni nu putea găsi, Andrei era singur și trist.

Într-o dimineață de duminică se trezi în zgomot de râsete și chiuieli. Se duse repede la geam:

- Wow! Câtă veselie! Ce vreme frumoasă! Toți copiii din oraș au ieșit la joacă.

- Ai dreptate! Tu de ce nu ieși să râzi și să te joci cu ei?

- Ei, dar cine a vorbit? De unde se aude vocea asta subțirică? întrebă Andrei uitându-se mirat prin toată camera.

- Hei! hei! Sunt chiar aici, la intrare, Andrei! Ai fost așa atras de zarva de pe stradă, încât nici nu m-ai văzut!

- Bunico, tu erai?!

- Exact! Vezi că m-ai găsit?

- Și sunt și eu aici! spuse bunicul apărând ca prin magie din spatele bunicii. De ce nu ești afară la joacă?

- Pentru că prietenii pe care mi-i fac azi, mâine se joacă în altă parte sau cu altcineva.

- Așa, și? Mâine este altă zi. Dacă nu găsești prietenii vechi, faci alții noi.

- Dar cum pot face asta?

- Andrei, chiar dacă nu vă vedeți în fiecare zi sau nu vă jucați mereu împreună, asta nu înseamnă că nu mai sunteți prieteni.

Uite, eu și bunica nu suntem tot timpul lângă tine, dar asta nu înseamnă că nu te iubim sau că nu mai suntem bunicii tăi! De câte ori ne revedem, ne bucurăm la fel de mult să petrecem timp împreună, nu? La fel este și cu prietenii.

-Ai dreptate, bunicule! De acum înainte așa voi face.

Andrei s-a îmbrăcat și a ieșit la joacă. S-a jucat: „șotronul”, „de-a v-ați ascunselea” și a râs împreună cu vechii și noii săi prieteni.

Din ziua aceea, băiețelul nu a mai vrut niciodată ca un prieten să fie doar al lui și nu a mai fost niciodată trist. S-a bucurat de familia și de prietenii săi de câte ori erau împreună!

Dragostea și prietenia sunt sentimente rezistente. Ele ne însoțesc tot timpul, chiar și atunci când cei pentru care simțim astfel de emoții nu sunt prezenți.

POVEȘTILE DELTEI

Tudorache Iuliana Elena, C.Ș.E.I. "Delfinul", Constanța

Îndrumător, prof. Darie Viorel

Era octombrie. O agitație neobișnuită se simțea pe grindul Caraorman. Colonia de pelicani se pregătea pentru marea călătorie anuală către Egipt.

Peli era și el cuprins de emoție, dar nu din cauza călătoriei care se anunța, mai făcuse el asta de două ori, ci din cauză că acum urma să călătorească fără tatăl său. Bătrânul pelican Peli se sfârșise în primăvară, după lunga călătorie către casa lui, grindul Caraorman.

Peli avea multe amintiri frumoase despre bătrânul Peli, dar cea la care ținea cel mai mult era amintirea poveștilor pe care le spunea acesta când ajungeau toamna, în Egipt.

- "Cine sunteți? De unde veniți?", întrebau păsările deja ajunse acolo.
- "Suntem pelicanii de la Caraorman", răspundea bătrânul și apoi începea să le povestească despre locurile sale dragi.

"Venim dintr-un loc de o rară frumusețe: delta fluviului Dunăre, a doua deltă ca mărime și cea mai bine conservată deltă din Europe. Frumusețea ei este dată de nenumăratele canale și lacuri din care este formată. Pe malurile acestora și pe plaurii care plutesc alene pe mijlocul canalelor cresc mii de specii de plante: stuf, papură, sălcii unduitoare, flori colorate și parfumate: brândușa de nisip, garofița, orhideea piramidă, iar pe luciul apei înfloresc la începutul verii nuferii albi și galbeni.

Sute de specii de animale, păsări de apă și pești își împart bucuria de a trăi acolo. Iar oamenii deltei sunt și ei aici dintotdeauna. Dovadă sunt ruinele antice sau otomane răspândite peste tot. De la pescarii cei bărboși ce locuiesc în sate cu nume misterioase – Sulina, Periprava, Murighiol, Mahmudia – am auzit multe povești frumoase."

Aici bătrânul Peli se oprea de fiecare dată, vrând parcă să întărească cele povestite prin tăcerea sa sau doar din plăcerea de a fi rugat să continue.

- "Spune-ne poveștile lor! Spune!"

"Există în nordul deltei", continua Peli, "o pădure magică: Pădurea Letea, un loc în care acum 6000 de ani se afla marea. Aici e casa stejarilor seculari – unii având chiar 4-500 de ani vechime – cu ramuri răsucite, tărâmul lianelor și dunelor de nisip – arse de soare vara și spulberate de vânturi cumplite, iarna. Se spune că aici trăiesc mai bine de 2000 de cai sălbatici, însă nu mulți i-au văzut....".

"Și nu departe de pădure e un loc în care marea a adus de-a lungul sutelor de ani la mal pirați rătăciți, marinari din întreaga lume, naufragiați, îndrăgostiți nefericiți, prințese și câte alte suflete ale căror vieți au fost legate de apele acestea bătrâne. Se odihnesc acum în cimitirul din Sulina".

Peli avea multe povești și timp destul toată iarna să le spună...

Era octombrie. Peli se pregătea de plecare. Era trist și emoționat, dar dintr-o dată chipul i se luminează: de-acum, atunci când păsările deja sosite în Egipt vor întreba "Cine sunteți? De unde veniți?", el va fi cel care le va răspunde: "Suntem pelicanii de la Caraorman" și le va povesti despre locurile atât de dragi lui.

LEGENDA MACULUI

AUTOR: Delcea Cristina Mădălina

INSTITUȚIA: Școala Gimnazială nr.86

A fost odată o fată săracă, dar nespus de frumoasă. Ea trăia undeva la țară, într-o casă dărăpănată. Părinții ei muriseră atunci când ea era încă o copilă, loviți de o boală necruțătoare. Pe fată o chema Izaura și fusese crescută de bunica sa. Când Izaura a împlinit doisprezece ani, bunica sa a murit.

Izaura muncea pe la casele tuturor sătenilor pentru a-și putea procura ceva de mâncare. Îi plăcea nespus anotimpul vara și, de multe ori, se așeza în poienițele înflorite și se lăsa dezmiardată de razele soarelui. Izaura era frumoasă și la suflet și, cu bunătatea și blândețea sa, atrăgea pe lângă ea multe vietăți de tot felul, cu care se juca și vorbea. Acestea, spunea ea, o înțelegeau cel mai bine.

Într-o zi neagră, Izaura a găsit de lucru la casa unei bătrâne pe care toți o numeau vrăjitoare pentru că era foarte urâtă și nu prea comunica cu ceilalți oameni din sat. După ce a muncit o zi întreagă în grădină, smulgând ierburile și săpând toate florile, Izaura a așteptat răsplata, dar bătrâna a gonit-o din curtea sa acuzând-o că i-a furat cinci flori roșii din grădină, pe care le-a ascuns în rochița ei. Bătrânei îi era tare ciudă că Izaura era așa de frumoasă.

Bătrâna a blestemat-o ca la miezul nopții să se transforme într-o floare firavă care să înflorească mereu în anotimpul vara, pe câmp, la întâmplare, și roșie așa cum pretindea ea că erau și florile pe care Izaura le furase din grădină. De asemenea, bătrâna i-a urat Izaurei ca floarea în care va fi transformată, să fie așa de firavă, încât vântul să poată cu ușurință să-i sufle petalele și să nu aibă un miros prea plăcut pentru a-i ține la distanță pe oameni.

De atunci, floarea înflorește în fiecare vară pe câmp, răzleț prin grădini și parcuri, prin lanurile de grâu, de porumb, în poienițe și se numește mac deoarece bătrâna vrăjitoare obișnuia să stea pe prispa casei și să cearnă printr-o sită bobitele de mac, iar pe cele care nu treceau prin sită le arunca cu putere, spunând că reprezintă răutatea celorlalți oameni din sat.

Cu toate acestea, macul este o floare foarte frumoasă, care odată cu înflorirea lui aduce căldură, bucurie, culoare și încântare pe chipurile tuturor.

Macul exprimă seninătatea și frumusețea chipului Izaurei.

Izaura va trăi veșnic pe pământ întruchipată în această minunată floare roșie care încântă pe oricine o vede.

TUȘA FEVRONIA ȘI TURTA EI CU AROME DIFERITE

Dir. Prof Dinca Iuliana

Prof. înv. preș. Catargiu Carmen

Grădinița Pisicile Aristocrate, Sect. 4, București

A fost odată o bătrână văduvă și săracă. Iar pentru că se simțea tare singură a înfiat trei suflete: un bondărel pe nume Gabri, un furnicel pe nume Andi și un gândăcel, al cărui nume nu mi-l amintesc. Și pentru că-i erau dragi aceste ființe, le punea să stea la masă cu ea și le hrănea cu ce mânca și ea, și anume cu puțină turtă.

Cele trei suflete, drept mulțumire o ajutau atât cât puteau la treburile gospodărești. Bondărelul și furnicelul erau cei mai harnici și săritori, însă gândăcelul se cam plângea de muncă, însă la vremea cinei era primul la masă.

Se face că-ntr-o zi, după multa trudă, se așezară cu toții la masă. Tușa Fevronia puse ce avea ea mai de preț pe masă și anume o turtă.

Bondărelul spuse în sinea lui: „Slavă Ție Doamne, că de noi ai grijă și pe nimeni nu uiți!”

Furnicelul spuse și el în sinea lui: „Mulțumim Doamne, pentru această masă îmbelșugată!”

Iar gândăcelul își spuse în sine: „Iar turtă? E atât de uscată!”, iar după ce gustă din ea continuă: „și are gust de bălegar!”. Se ridică de la masă și se duse să se culce îmbufnat.

În a 2-a zi furnicelul spuse către bătrână:

- „Tușă, ce turtă bună ai făcut azi, e delicioasă!”

Tușa Fevronia zâmbi drăgăstos.

Auzind gândăcelul asta, încolți în mintea lui un gând cum că furnicel a primit ceva mai bun ca el și când nu era furnicelul atent, schimbă turta cu acestuia. Dar ce să vezi?! când gustă din ea tot gust de bălegar avu turta.

În a 3-a zi bondărelul spuse către babă:

- „Tușă, ai pus miere în turtă, azi? că tare dulce e și miroase a flori”

Bătrâna zâmbi drăgăstos.

La auzul acestor vorbe, gândăcelul schimbă pe dată turta lui cu cea a bondărelului. Dar fu dezamăgit și de data aceasta.

În a 7-a zi baba se îmbolnăvi, iar furnicelul și bondărelul pregătiră turta pentru cină. Îl invitară și pe gândăcel, dar acesta nu vru să-i ajute.

Baba gustă din turtă și exclamă:

- „E cea mai reușită turtă, pe care am gustat-o vreodată!”

Când auzi gândăcelul asta, plin de invidie, crezând că furnicelul și bondărelul au făcut pentru babă o turtă specială, spuse prefăcut:

- „Zici că este bună turta asta, ce bine era, dacă aveam mai multă!”

Atunci baba auzind asta, frânse o bucată din turta ei și i-o întinse gândăcelului. Acesta o apucă cu lăcomie, dar când mușcă din ea, simțea că și aceasta are gust de bălegar. Apoi nemaisuportând, spuse cu glas tare:

- „Babo, m-am săturat de turta voastră, cu gust de bălegar! Eu am plecat de aici! Mă duc în lume!”.

Și pleca încruntat să-și caute o altă gazdă mai generoasă.

Cât despre tușa Fevronia, bondărelul Gabri și furnicelul Andi, ce să vă spun, ei au trăit fericiți împreună și poate încă mai trăiesc, că Dumnezeu i-a binecuvântat cu multe turte gustoase.

ARIPI

Dîrlău Oana Magdalena

Școala Gimnazială Nr. 79, București

Locuia la parterul blocului M 12, la scara B. Fereastra dormitorului lăsa ochiul să se bucure de o priveliște verde, desprinsă parcă dintr-un film, un film din cele care nu ai vrea să se termine niciodată... De jur împrejurul curții interioare a blocului străjuiau falnici gardieni, tei cu vârste înaintate, plantați pe vremea când tatăl său avea 10 ani... Din loc în loc, între copaci, erau bănci frumos arcuite, ca niște balerine în mișcare. În interiorul curții se afla atracția principală, locul de joacă al copiilor: un tobogan cu două ieșiri tubulare, două balansoare, șase leagăne aproape mereu în mișcare și o rotativă ca o felie groasă de cașcaval. Tot acest spațiu era într-o continuă forfotă, doar seara târziu, când toți se retrăgeau la casele lor, se așternea liniștea apăsătoare.

Prin ochii lui Vlad, totul era minunat! Cât ar fi vrut să se alăture celor ce se jucau, cum ar fi dorit să se plimbe printre amplii tei... Era visul pe care nu credea să-l mai împlinească vreodată. Totul se sfârșise pentru el, într-o singură secundă. Mingea se rostogolise prea repede în stradă, iar el, neatent fiind, nu a observat la timp mașina care se deplasa cu viteză chiar spre el. Atât: o secundă de neatenție, care i-a adus luni întunecate de spitalizare, un scaun cu rotile, perioade nesfârșite de recuperare medicală, lacrimi, suferințe, serii întregi de „dacă”... Nu îndrăznea să iasă în fața blocului, deși părinții zilnic îl rugau. Nu avea curajul necesar! Își imagina cum toți copiii l-ar fi privit în bătaie de joc, ar fi râs de el, ar fi făcut glume pe seama lui. Deși, atât de mult și-ar fi dorit să li se alăture!

Petrecea timpul în dreptul geamului privind, admirând, nădăjduind... Până într-o zi, când Mircea, vecinul de la etajul doi, cu trei ani mai mare decât el, s-a apropiat de fereastră și i-a spus:

- Te observ zilnic cum stai și ne privești. De multe ori m-am întrebat de ce nu vii și tu afară. Ești supărat pe noi? Te-am deranjat cu ceva?

Privirea lui era tare sinceră, iar cuvintele l-au emoționat peste măsură pe Vlad. Cum să fie supărat? Nu ar fi avut niciun motiv...

- Eu..., spuse Vlad abia șoptit, eu doar am crezut că nu mă vreți în preajmă, că v-aș încurca, nu..., chiar nu vreau să deranjez!

- Să deranjezi?!? Cum așa??

Mircea începu să zâmbească iar privirea lui blândă și iubitoare i-a transmis lui Vlad tot ceea ce era necesar. Se priviră cu drag și conversația dintre cei doi începu să curgă. Rând pe rând, copiii se apropiară de geamul băiatului. Vorbeau, râdeau, povesteau... O gașcă întreagă era acolo doar pentru el și toți se purtau mai mult decât normal.

După-amiază, Vlad o rugă pe mama sa să-l scoată la locul de joacă. Toate din jurul său căpătară culori luminoase. Bunătatea celor din jur se împletea cu încurajările pe care le primea zilnic. Era ca și cum niște aripi minuscule, aproape invizibile, începeau să crească, să se mărească și, odată cu ele, puterile și dorința de recuperare a băiatului deveniră de neîntrecut! A dublat orele de gimnastică recuperatorie, s-a străduit atât de mult încât antrenorilor aproape că nu le venea să creadă că el, Vlad, băiatul care până nu demult era împăcat cu situația în care se afla, era acum atât de muncitor și determinat!

Rezultatele nu au apărut cu ușurință, dar nici Vlad nu s-a dat bătut! Purta în suflet o speranță, un gând că totul poate fi ca înainte. Dacă cei din jur credeau în el și îl încurajau, cum ar fi putut să reprezinte chiar el cel mai mare dușman al său?!

LEGENDA SOARELUI

Panait Mihnea Alexandru,

Clasa a III-a D, Școala Gimnazială Nr. 79, București

Trăiesc într-un univers în care Luna este singura lumină a lumii. Într-o zi întunecată, în care ceasul arăta că este noapte, deși nu reușeam să adorm, Luna începu o poveste despre o lumină mult mai puternică decât a ei. Era fratele, care se numea Soare. Ea mi-a spus că pentru a-l readuce pe cer trebuie să găsesc singura persoană care a mai auzit povestea și să vorbesc cu ea. La finalul poveștii, pe geamul meu a intrat o hârtie pe care scria că doar la lumina Soarelui poți vedea ce scrie. Peste câteva secunde ochii mei s-au deschis și în fața mi-a apărut Soarele. Aparent, fusese doar un vis...

LEGENDA CÂINILOR

Mărgineanu Victor Ștefan,

Clasa a III-a D, Școala Gimnazială Nr. 79, București

Acum, acum foarte de mult, nici nu vă imaginați acum cât de mult timp, existau doi frați, dar nu orice frați, erau doi lupi. Când un meteorit s-a izbit de pământ, s-a format un crater, iar cei doi lupi s-au separat unul de celălalt, fiind obligați, pentru a se salva. Unul dintre cei doi a ajuns la o familie de gospodari, unde a fost bine domesticit, dar celălalt a rămas în sălbăticie. De atunci, cei doi au încercat de multe ori să se atace pentru propriile interese. Dar după ce așa zisul „război al celor două părți” a luat sfârșit, au început să apară o mulțime de rase: Labrador, Ciobănesc German, Bull Terrier, Border Collie Amstaff, Akita Inu și multe altele. Dar toate provin de undeva: corcitură, rase pure și rase create în laborator. Fiecare rasă are câte un scop, de exemplu Ciobănescul German este câine de poliție, Amstaff-ul este de lupte și pază.

Aceasta este legenda câinilor.

LEGENDA LICURICILOR

Nayyerani Zeinab Masume,

Clasa a III-a D, Școala Gimnazială Nr. 79, București

A fost odată un om care căuta lumină. Călătorise peste tot, dar în zadar.

Ajunse la un moment dat într-o pădure. Văzu deasupra unui foc o minge sclipitoare. Când s-a apropiat a observat că mici insecte cu aripile parcă arzând se învâртеau în cerc. A pus câteva într-un borcan și a plecat spre casă.

Pe drum s-a întâlnit cu un pădurar care l-a întrebat pe om:

- Știi ce duci cu tine?
- Nu știu!
- Luminărici sau licurici, așa li se spune acum. O zână i-a salvat, că altfel ardeau cu totul. Atunci când aceste zburătoare s-au căit pentru că au invadat trunchiul unui copac sfânt, ea a făcut ca ele să rămână cu aripile tot arzând. Le-a însemnat să le fie învățătură de minte!

POVESTEA SOARELUI

Petcu Ana Maria,

Clasa a III-a D, Școala Gimnazială Nr. 79, București

Era odată, acum mulți ani, singură pe pământ, o fetiță de cinci ani, care a fost adusă de extraterestri. Ea arăta ca o persoană umană, dar avea ceva special: purta după ea multă magie pe care abia o putea controla.

Când a crescut a reușit să își descopere magia mai bine. A ridicat o școală de super puteri, dar și o casă în care să locuiască. Toate acestea le-a făcut doar la vârsta de treisprezece ani.

Afară, pe vremea aceea, nu era lumină și nici Soare. A dorit să încerce să facă lumină, dar nu i-a reușit, însă s-a antrenat pentru a-i ieși. După un timp a găsit o carte cu vrăji care căzuse din nava spațială cu care călătorise spre Pământ. A deschis-o și a căutat vraja luminii și s-a apucat de treabă. Mai întâi a aprins lumânările, apoi becurile și la final a creat Soarele.

LEGENDA GLOBULUI

Apetrei Ioan Antonie,
Clasa a III-a D, Școala Gimnazială Nr. 79, București

Într-o zi de iarnă, aproape de Crăciun, o familie stătea pe canapea. În fața acesteia era un șemineu, iar în dreapta lui era un brad mare, nedecorat. Nu avea nimic. Tatăl s-a gândit că e cam sărăcăcios și-i întrebă:

- Hei, vreți să punem ceva în bradul acesta?
- Ar fi o idee bună! exclamă ceilalți.

Familia luă bucăți de plastic, din care au format niște biluțe, pe care le-au pictat în multe culori. La final, le-au pus biluțelor câte o agățătoare și le-au numit globuri.

CEA MAI VECHIE CASĂ DIN BUZĂU ȘI POVESTEA UNEI COLECȚII ÎN CARE SE ASCUNDE UN TEZAUR

Orășanu Rareș, Clasa a VIII-a B

Școala Gimnazială Cândești, Loc. Cândești, jud. Buzău

Prof. coordonator: Fănică Daniel

Să ne hrănim astăzi sufletul cu o poveste despre care eu, sincer, chiar nu credeam că ar fi reală, până de curând. Fiind pasionat de folclorul național și de tot ceea ce înseamnă culoare locală, m-am hotărât să vizitez Casa Vergu Mănăilă și am fost atât de uimit să descopăr o impresionantă colecție care trage linie în ceea ce privește devenirea județului Buzău ca județ la intersecția tuturor provinciilor românești. În fapt, este o formă fantastică de păstrare a sănătății identității buzoienilor, cei mai iuți și mai aspri dintre locuitorii de la curbură Carpaților. E o lecție pe care muzeografii, din anii 1970 și până în prezent, ne-o oferă în șapte camere ale celei mai vechi case din județ. Sănătatea provine din însăși munca de a aduna acele probe care să ne dovedească identitatea, în timp.

Pe strada Războieni din orașul Buzău, casa Vergu Mănăilă poartă o pancartă uneori căzută în derizoriu: Colecția de etnografie și artă populară Vergu Mănăilă. Întreb în stânga, în dreapta și revin, stânga și dreapta. Nimeni nu știe ce cuprinde colecția. Urc treptele și, Sebastian Matei, specialist în arheologie și fost director al Muzeului Județean Buzău îmi spune, pe scurt, povestea. Colecția găzduită de casa Vergu Mănăilă este importantă pentru că, în primul rând, este găzduită de casa cea mai veche din județul Buzău care la 1750 se cunoaște că era în picioare. Este foarte, foarte veche. Construcția are șapte săli de expoziție, în care sunt prezentate elemente de etnografie și artă populară din zona Buzăului. Meșteșuguri populare, costume populare femeiești lucrate în broderie specifică acestei zone, costume bărbătești, obiecte de uz casnic și gospodăresc, olărit.

Vizitatorul își face o imagine clară privind portul și meșteșugul buzoianului, explică specialistul și continuă să ne poarte pașii prin istorie. Cam din anii 1970 s-a definitivat colecția, care poartă meritul tuturor muzeografilor. S-a mers foarte mult pe teren, mai ales în satele dinspre munte și deal, pentru a fi căutate și cumpărate aceste obiecte de preț pentru sănătatea noastră spirituală. S-a muncit foarte mult. Sunt peste 3.200 de obiecte în colecție. Majoritatea aparțin perioadei interbelice și anilor '50-'60 și multe sunt unicate. Astăzi, costumele populare sunt pe cale de dispariție. La fel și meșteșugurile. Ce mai avem, olărit și țesut... puține. Intenționăm să facem un inventar al acestor meșteșuguri. Peste câteva zeci de ani vor putea fi văzute numai în muzeu. În beciul casei negustorului Vergu Mănăilă, care ne-a lăsat această construcție în care se află depozitat „tezaurul” tradițiilor noastre, avem restul de piese, pe care noi nu avem obiceiul să le expunem. Intrarea casei de odinioară seamănă cu cea a casei

de pe bancnota de 10 lei, al cărei original este la Chiojdu. Casa Vergu Mănăilă și colecția chiar m-au impresionat. Construcția este monument istoric, atestată documentar în 1794. Colecția este de la sfârșit de secol al XIX-lea spre al XX-lea. Putem vedea reprezentate ocupațiile fundamentale – agricultura și creșterea animalelor, ocupațiile secundare (albinăritul, sericicultura, viticultura, pescuitul, vânătoarea) și ocupațiile casnice (alimentație, prelucrarea fibrelor textile, confecționarea încălțămintei) din zona Buzăului, a lemnăritului, olăritului și pietrăritului. Specialiștii spun că obiectele provin mai ales din Varlaam, Mărgăritești, Lopătari, Bisoca și Mânzălești – zone izolate de restul județului, unde oamenii sunt parcă mai deschiși la suflet și țin mai mult la ocupațiile, viața, portul și valorile lor. Se spune că în această colecție sunt cele mai frumoase costume populare din toată Muntenia.

O parte dintre obiectele și covoarele din colecție poartă numele a doi boieri care și-au căsătorit odinioară copiii și ale căror curți ocupau cele mai mari trei străzi din zonă. Alte „nestemate” aflate în colecție au stat cândva pe pereții sau în casele țăranilor din județul Buzău. Iile cu care odinioară se îmbrăcau fetele și nevestele în zilele de sărbătoare poartă modele dacice, dar și semne ale influenței pe care a suferit-o Buzăul, ca județ situat la intersecția provinciilor românești. În colecția de pe strada Războieni se află și lucrări ale măicuțelor de la Mănăstirea Rătești, unele chiar de la sfârșit de secol al XIX-lea, meșteșugul țesutului fiind acum păstrat numai de două măicuțe de la schitul Berca.

Desigur, lucrările primului tezaur uman viu al județului Buzău, Adela Petre, sunt la loc de cinste în colecție. Covoarele în păr de capră ale doamnei care a dus faima Buzăului de la Muzeul Țăranului Român până la prima doamna a SUA pot fi admirate în Colecția de pe Războieni. În zona de nord a Buzăului, femeile țeseau în război ori coseau la ac, pe sac sau etamină, ștergare minunate pe care numai aici le mai poți vedea, căci în casele femeilor de pe la Ploștina sau Trestioara nu mai sunt de multă vreme. Ștergarele stau în colecție deasupra icoanelor, lângă pat, să vegheze somnul celor ce se odihnesc, la fel ca odinioară, în casa țăranului.

Mai există și o „casă mare” reconstituită, de fapt o încăpere pentru oaspeți, din Bisoca, împodobită cu covoare, carpete, cuverturi și lăzi de zestre, ștergare și icoane, așa cum avea fiecare casă țărănească din spațiul românesc și cum încă se mai găsesc și în ziua de astăzi în casele muntenilor de sus. Colecția conține și un sector destinat ocupațiilor bărbaților. Tot ce face în curtea și în satul sau bărbatul de la deal și de la munte există în această colecție. Bărbatul cioplea lemnul, creștea albine, creștea animale și își ridica propria casă. Fac astăzi pledoarie pentru această surprinzătoare colecție pentru a aduce un omagiu muzeografilor despre a căror muncă noi cunoaștem atât de puțin. Cu migală, fără a cere lauri și fără a ieși în media cea plină de politică sau de apariții contracost, mereu făcând lucruri surprinzătoare și menținând în mod sănătos existența noastră între filele cărților sau în vitrine uneori prea puțin apreciate, muzeografii au un merit aparte. Unul pe care, oricum, nu-l putem recompensa. Colecția păstrată în casa Vergu Mănăilă este un exemplu al artei de a fi muzeograf. Sebastian Matei îi invită pe turiști și pe curioși să vină pe strada Războieni, la numărul 7, din orașul

Buzău, unde se află Casa Vergu Mănăilă și să se oprească, să urce și să vadă cea mai mare colecție de etnografie și artă populară, strânsă cu migală de specialiștii Muzeului Județean Buzău.

LEGENDA “LACULUI FĂRĂ FUND” DIN MUNȚII BUZĂULUI

Manolache Andrei Raul, Clasa a VIII-a B

Școala Gimnazială Cândești, Loc. Cândești, jud. Buzău

Prof. coordonator: Fănică Daniel

Undeva, în inima Munților Siriu, cerul se oglindește într-un lac legendar. De ochiul de apă ascuns privirilor curioșilor se leagă povești despre care oamenii locurilor spun că au un sâmbure de adevăr. Lacul Vulturilor, format la peste 1.400 de metri altitudine, se află într-o zonă puțin cunoscută de turiști, cu peisaje sălbatice.

De peste trei decenii, ghidul turiștilor care se încumetă să urce pe Mălâia este pădurarul de la cantonul de lângă lac. Nea Teodor Cârdei le spune călătorilor totul despre luciul de apă misterios.

„A venit un neamț la vânătoare și i-am zis că îmi pare rău că drumul este așa de prost. Știți ce mi-a spus? Că atunci când o să avem drumuri bune, nu o să mai avem capre negre”, a spus pădurarul. Turiștii vin aici să se bucure de liniștea locului și de frumusețea munților sălbatici. În imediata vecinătate a ”Lacului Vulturilor” se află singura zonă unde pot fi întâlnite caprele negre, protejate de lege, acestea fiind pe cale de dispariție. Din cauza diferențelor notabile de temperatura din zonă, pe timp de iarnă, traseele turistice în această zonă sunt greu accesibile din cauza troienelor și zăpezilor parcă nesfârșite.

Lacul Vulturilor, un loc legendar

Cele două nume ale acestui lac provin din două legende. Denumirea de ”Lacul Vulturilor” îi revine datorită marelui scriitor Alexandru Vlahuță și a însemnărilor sale făcute în opera sa, ”România Pitorească”.

Alexandru Vlahuță spune că acesta ar fi fost sălașul de primăvară al vulturilor, ei având obiceiul să își învețe puii să zboare în această regiune: ”vin vulturii, primăvara, de beau apă ca să întinerească, aici își învață puii să zboare, deasupra acestei oglinzi fermecate mijesc de somn, cu aripile-ntinse, trufașii regi ai înălțimilor”. Superba legendă a dat numele lacului, devenind, datorită lui Vlahuță, cunoscut în toată țara sub numele de ”Lacul Vulturilor”.

Al doilea nume, cel popular, și anume ”Lacul fără fund”, este datorat altei legende cunoscute prin părțile locului, ce nu are, așa cum ar fi de închipuit, nicio legătură cu adâncimea lacului.

Se spune că un cioban, sătul de această meserie, și-ar fi părăsit turma de oi, aruncându-și bâta în acest lac. După un an, el a regăsit-o plutind în Dunăre, moment la care, mistuit de dorul locurilor natale, a

decis să se întoarcă la vechile lui activități, căutându-și turma de oi și realizând că oieritul este, cu adevărat, menirea sa.

Ce se spune în popor

În zonă circulă și alte povești legate de luciul de apă cocoțat pe masivul Siriu, cum ar fi că oamenii au construit un drum pe sub lac în timpul celui de-al Doilea Război Mondial pentru a induce în eroare armata germană, iar tancurile ce au intrat pe acel drum nu au mai ieșit la suprafață niciodată. O altă legendă ne relatează că locuitorii din satele de la poalele muntelui își aruncau în lac bogățiile de frica tătarilor ce știau că acești localnici erau bogați. Oamenii rămâneau cu gândul că le vor recupera după trecerea cotoritorilor, dar nimeni nu a mai găsit nimic.

URIAȘII DIN SCĂIENI

Vîrșan Andrei, Clasa a VIII-a B

Școala Gimnazială Cîndești, Loc. Cîndești, jud. Buzău

Prof. coordonator: Fănică Daniel

Scăieni este o așezare străveche situată în munții Buzăului, unde a fost descoperită o necropolă cu schelete ce măsoară peste 2,40 metri înălțime.

Localitatea este atestată ca obște moșnănească pe la 1600, dar istoria ei se pierde în negura timpului, pe vremea “când zmeii se băteau prin fundăturile pădurilor”, după cum spun poveștile locale.

Moșnenii, nobilii autohtoni

În acea vreme, zona era locuită de “tartari”, adică de uriași. În România, există nenumărate mărturii despre o civilizație a uriașilor. Practic, fiecare zonă a țării are povești despre eroi de staturi formidabile, maldări sau novaci, cum li se spune. Moșnenii constituie o populație foarte veche, organizată mai întâi pe familii, apoi în obști, care, în timp, a dat cele mai vechi familii de nobili autohtoni. De moșnenii stabiliți în partea superioară a râului Buzău pomenesc și cronicarii antici. Pliniu îi numea mossyni, Strabo le zicea mossynoeci și-i localiza lângă ținutul colchilor (astăzi Colți, în vecinătatea ținutului vechilor moșneni). Locuințele lor de lemn aveau o particularitate anume. Erau foarte înalte și aveau formă de turn, denumite astăzi “cule”. Ele erau construite din trunchiuri întregi de copaci, tăiați la o margine de pădure. “Talpa” turnului sau fundația era formată din primii patru copaci doborâți- căroră din tăiere li se dădea direcția de cădere – sub care se așezau pietre mari. Și astăzi sătenii din Scăieni păstrează același mod de construcție a temeliei, fără să se respecte canoanele străvechi, pentru care era nevoie de o forță deosebită, pe care numai „maldării” de oameni o aveau. Familiile de moșneni au dat cei mai buni căpitani ai lui Negru Vodă, enigmaticul erou despre care există o mulțime de legende. Se spune că acesta avea și el o înălțime impresionantă, judecând după “scaunele” sale săpate în stânci, pe culmile munților din zonă, unde se spunea că ținea sfat cu căpitanii săi. Moșnenii (sau muntenii cum li se spune astăzi) erau păstrătorii multor “tainițe”.

Stâlpii Tainiței

Fiind o zonă des călcată de triburi cotropitoare, moșnenii organizaseră un sistem foarte eficient de apărare, bazat pe puncte de supraveghere așezate pe cele mai înalte culmi, tuneluri subterane care ieșeau în peșteri cu galerii mari, unde se puteau adăposti sătenii cu vite cu tot și pâlcuri de călăreți care știau cum să răsară ca din pământ asupra năvălitorilor și să dispară apoi ca înghițiți de ceață. Rețeaua

de “tainițe” folosite de moșneni și de căpitaniii lui Negru Vodă era foarte veche, după cum reiese din “Legendele plaiului”, povestiri din bătrâni culese de Ilie Mândricel, profesor de română în comuna Bozioru. “Două subterane construite sub niște stânci enorme datează de pe vremea tătarilor”. Adică, „tartarilor”. Pentru vechii locuitori, ascunzătorile ideale erau așezările rupestre și pădurile seculare, dintre care pădurea Tainița, de pe muntele cu același nume, era cea mai sigură, fiind și astăzi foarte greu de străbătut. Aici se află Stâlpii Tainiței, “stâlpi colosali de piatră care se ridică în formă de coloane în mijlocul pădurii inaccesibile” și care nu au putut fi cercetați deoarece nu se poate ajunge până la ei. Cine a săpat tunelurile prin piatră dură, cine a ridicat acei stâlpi în inima pădurii, cine a sculptat pe stânci, la mari înălțimi, “scaunele” domnești? Toți oamenii spun că tătarii. Dar nu poporul de năvălitori, ci “ceilalți”, care au trăit mult înaintea moșnenilor și de la care aceștia au preluat multe obiceiuri. Locurile unde se descoperă vestigii ale acestei civilizații preistorice sunt numite în popor “saliști tătarăști”. Cum este și Siliștea Scăienilor.

Tartarii, tătanii uriași

Herodot amintea de unul dintre cele mai glorioase și nobile triburi ale vechimii: teutarii, cărora le mai spunea și tartari sau titani. În popor li se spunea mai simplu „tătanii”. Acelor “teutari” străbuni li se atribuie tumulele (movile ȕuguiate din pământ, care indică morminte) și fortificațiile munților Carpați, acele ziduri ciclopice întinse pe culmile muntoase, ale căror ruine se văd și astăzi între Turnu Roșu, Sibiu, Miercurea, Sebeș, Orăștie, Hațeg, Vulcan și-n munții Buzăului. Peste tot unde se găsesc aceste fortificații, împreună cu cioburi de vase purtând simboluri stranii, oamenii spun că acestea au aparținut uriașilor sau tătanilor. Homer relatează că aceștia erau “favoriții zeilor” și că „îi întreceau pe toți oamenii în înălțime, forță și frumusețe”, de aceea erau dăruii cu o viață mai lungă decât toți ceilalți. Ei au fost cei dintâi care au ridicat altare zeilor, iar aceste mese pentru ofrande erau enorme. Tot ei au fost cei care au înălțat dolmene și menhire și au confecționat cel mai frumos cizelată unealtă din piatră. Aristotel le atribuie cele dintâi construcții sub formă de turnuri și fortificațiile ciclopice de apărare, ridicate pe culmi.

Necropola de uriasi

Satul Scăieni este cel mai vechi din întreaga zonă a Boziorului. “Poveștile” oamenilor din comuna Bozioru relatează despre uriașii care au locuit pe acele meleaguri. Vorbele lor sunt susținute de dovezi concrete. Acolo a fost descoperită o necropolă cu schelete de „maldări” (Mal.Dar). Cercetătorul Gheorghe Șerbana explică de ce se numeau așa: pentru că erau oameni de mâl! Întotdeauna își construiau așezările pe malurile râurilor, care le asigură „darul” vieții tihnite, nu numai peștele și apa, ci și mâlul roditor. Necropola a fost descoperită întâmplător, în urmă cu peste 20 de ani,

când s-a hotărât ca în Scăieni să se planteze o livadă de meri. Săpând pe o colină, săătenii au descoperit schelete uriașe, măsurând în jur de 2,40 metri, chiar mai mult, cu căpățâni ca „dovlecii de prăsilă”.

Ceramica având simboluri solare

Au găsit multe morminte, cu scheletele intacte. Unde săpau, dădeau de ele. Au scos doar câteva, restul le-au lăsat să se odihnească în pământ, săpând rândurile pentru meri în așa fel, încât să ocolească mormintele. Lângă schelete se aflau fragmente de olărie care nu a suscitât interesul autorităților sau arheologilor. Acestea, împreună cu alte fragmente găsite pe meleagurile Boziorului, aparțin unei civilizații necunoscute, ce nu a putut fi încadrată într-o anumită epocă, după cum susțin Vasile Rudan și Alexandru Mironov, doi cercetători care cunosc bine zona. Nu numai că nu s-a luat nicio măsură la nivelul Ministerului Culturii, dar cele mai importante fragmente ceramice, trimise spre datare în țări care dețin tehnologia necesară, au “uitat” drumul de întoarcere. Din acest punct de vedere, România este ca un sat fără câini. Nu este prima dată când din vestigii cu totul ieșite din comun rămân în țară doar pozele. Nimeni n-a dat importanță necropolei de uriași, de parcă ar fi fost ceva obișnuit, la ordinea zilei. Ca și la necropola de uriași de la Argedava. Adevărul e, că la noi mormintele de uriași sunt la ordinea zilei.

Mitologii... adevărate

Există multe izvoare care amintesc despre vremurile când pe pământ trăiau uriași. Mitologiile sumeriană, egipteană, hitită, greacă au un întreg “capitol” despre războaiele purtate de zeii cei bătrâni cu generația titanică, ființe de dimensiuni gigantice, zămisлите de zei. Pe atunci, spun legende, pe pământ trăiau doar zeii. Fiii “normali” ai zeilor s-au folosit de giganți pentru a acapara puterea și a-i detronea pe zeii bătrâni. Până la urmă, giganții au pierit în războaiele dintre zei, dar se pare că au lăsat în urma “gena gigantismului”, responsabilă de boala care-i poartă numele și care determină dezvoltarea anormală a oaselor. După dispariția giganților, a urmat o altă generație ieșită din comun: cea a uriașilor. “Uriași erau pe Pământ în vremurile acelea, după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fiicele oamenilor și le-au născut ele copii; aceștia erau vitejii care au fost în vechime”. Acest pasaj din Geneza (6.4.), cuprins în Vechiul Testament, a dat multă bătaie de cap celor care cercetau Cartea Sfântă. Și totuși, a fost inclus în Biblie, deși de atunci toți credincioșii se întreabă cine erau fiii lui Dumnezeu. “Cartea lui Enoh”, care cuprinde 366 de manuscrise, dă toate răspunsurile, dacă ar fi citită. Marii înțelepți au hotărât însă că această “carte” este mult prea grea pentru a putea fi înțeleasă de mintea omenească. În “Dicționarul de mitologie generală” a lui V. Kernbach găsim câteva repere despre Enoh, timpul în care a trăit și cărțile sale. Aflăm că Enoh a fost un patriarh antediluvian, “care a trăit în a șaptea generație terestră”, indiferent ce o însemna aceasta. Era pe placul “mesagerilor lui

Dumnezeu”, pe care i-a însoțit timp de 200 de ani, timp în care aceștia l-au învățat toate tainele Pământului și Cerului, pe care l-au pus să le scrie, să le lase moștenire omenirii.

Eroii din vechime

Enoh descrie că mesagerii lui Dumnezeu pe pământ erau 200 și aveau 18 șefi, iar cel care îi conducea pe toți se numea Samyza. “1. Când oamenii s-au înmulțit în acele zile, au început ca fiicele lor să se nască grațioase și frumoase; 2. Și când copiii cerului, le-au văzut, ei și-au spus unii altora: să ne alegem femei dintre cele ale oamenilor și să avem copii cu ele”. Samyaza nu a fost de acord, dar nu a fost ascultat. S-au împreunat cu fiicele oamenilor „și aceste femei au conceput și au născut uriași” (“Cartea lui Enoh”, după V. Kernbach). Mai departe, se povestește cum mesagerii lui Dumnezeu, care și ei aveau o statură impresionantă, de 2 – 3 metri înălțime, i-au învățat pe fiii lor toate tainele Cerului și Pământului, iar acest fapt s-a aflat în Ceruri și ei și-au pătat renumele. Au fost rechemăți în ceruri și au plecat, lăsând în urmă pe fiii lor uriași, eroii din vechime, instruiți cum să-i conducă pe muritorii de rând. Aceștia, în mitologii, sunt denumiți semizeii, iar faptele lor se mai povestesc și astăzi. Iar România este plină de povești cu uriași.

URIAȘII MISTERIOȘI CARE STĂPÂNEAU BUZĂUL

Dumitrache Marian, Clasa a VIII-a B

Școala Gimnazială Cândești, Loc. Cândești, jud. Buzău

Prof. coordonator: Fănică Daniel

Legende despre uriași s-au păstrat pe tot cuprinsul județului Buzău, nu numai în zona așezărilor rupestre din Buzău, cunoscută ca Țara Luanei. La zeci de kilometri înspre nord, pe raza comunei Valea Salciei, se găsește o misterioasă formațiune geologică, despre care localnicii știu din strămoși că se numește Zidul Uriașilor. Locul din România care pare desprins din „Stăpânul Inelelor“. Cum arat... Monumentul natural se află într-un ținut al cărui subsol este foarte bogat în sare. Blocurile saline sunt vizibile și la suprafață, iar în urma eroziunii acestui mineral ușor solubil s-a format aici și o zonă carstică. Zidul Uriașilor, aflat spre izvoarele râului Călnău, este un strat de roci dure, în compoziția cărora intră scoicile unei mări preistorice formate în regiune cu 11 milioane de ani în urmă, numită Paratethys, potrivit monografiei comunei Valea Salciei. Roca bine șlefuită face ca Zidul Uriașilor să pară a fi construit de om. Este un rest calcaros rămas dintr-o masă mai mare ce a dispărut. Având aproximativ un metru lățime, lungimea zidului variază, în general, între șase și șapte metri, cu porțiuni ce au înălțimea maximă de 20 de metri. Pare că se termină după aproape 40 de metri, dar își face din nou apariția la o distanță de 500 de metri. Un prim mister legat de aceste formațiuni rezidă din faptul că Zidul Uriașilor este situat într-o pădure seculară unde eroziunea de orice fel este foarte puțin favorizată. O altă controversă este generată de faptul că în această zonă a Subcarpaților de curbură caracteristice sunt marnele și gresiile, în niciun caz calcarul. Este argumentul care îi face pe oamenii locului să creadă că zidul este o urmă a îndeletnicirii strămoșilor lor în prelucrarea pietrei și că piatra a fost adusă din altă parte. ”Zidul este format din lespezi din rocă ce nu este în zonă, având înălțimi aproximativ egale, fiind bine șlefuit, dând impresia că este construit de mâna omului. Vechimea zidului este de peste 1000 de ani. Alții zic peste 2000, alții numai 700 de ani... Enigma așteaptă dezlegare...”, scrie publicistul Gheorghe Petcu, în volumul ”Județul Buzău - legende și istorie”. Este greu de explicat și lungimea deosebită a acestui perete natural și liniaritatea sa absolut nefirească pentru un monument al naturii creat prin eroziune, așa cum este catalogat științific, deoarece astfel de formațiuni se întâlnesc în linie dreaptă, pe o lungime de cel puțin zece kilometri, pe direcția fostei granițe între județele Buzău și Vrancea.

Pentru a găsi explicații legate de apariția zidului, oamenii zonei au răspândit diferite legende. Se spune că zidul a fost ridicat de fiul cel mic al Babei Vrâncioaia, pe pământurile primite de la Ștefan cel Mare sau că acest zid, ce datează de peste un mileniu, este o variantă românească a Marelui Zid Chinezesc. Legenda de la care pornește și numele formațiunii geologice din Valea Salciei spune că

acest zid a fost ridicat de ființele mitice care trăiau în această regiune cu milenii în urmă, uriașii, care aveau înfățișări ciudate și puteri nemăsurate. Au vrut să-l înfrunte pe Dumnezeu, mutând albia Râmnicului pe Slănic. Poveștile spun că acești giganți au pus rămășag că vor face mutarea până când va cânta cocoșul de ziuă și au început să care stânci și să umfle apele. Uriașii aproape reușiseră să ridice acel perete când, deodată, s-au rupt barajele și s-au înecat cu toții. De atunci, acestor stânci le-a rămas numele Zidul Uriașilor, învăluind întreaga regiune în mister. Itinerariu până la Zidul Uriașilor
Ca să ajungi la Zidul Uriașilor, pornești din satul Bisoca pe Drumul Comunal 161, prin satele Băltăgari și Sărule. Aproape toate toponimele din împrejurimi amintesc de sare, datorită zăcămintelor bogate în acest mineral, din regiunea Slănicul Buzăului. Așadar, aici putem întâlni deopotrivă cătunul Sărule sau Sărul, dar și Dealul Sării, și așa mai departe.

După șapte kilometri, în Sărule, drumul DC161 cotește la dreapta și coboară spre Valea Slănicului. Pentru a ajunge la Zidul Uriașilor nu trebuie urmat acest drum, ci trebuie luat la stânga, pe drumul care merge prin munți spre Dealul Sării și Jitia, din județul Vrancea. Urmând acest drum, după aproximativ un kilometru se află o altă bifurcație: înainte, spre nord, drumul iese la Jitia, iar la dreapta se coboară spre Valea Salciei. De aici, trebuie mers la dreapta, cale de 500 de metri. Se trece de două serpentine, iar de la terminarea ultimei curbe, pe partea dreaptă, se formează o potecă discretă care conduce în urcus continuu spre Zidul Uriașilor. Trebuie parcurs mai mult de cinci kilometri prin pădure. Comuna Valea Salciei a fost atestată documentar în secolul al XVII-lea și făcea parte în trecut din pliiul Râmnic. În secolul al XIX-lea, în comună era construită o biserică, zidită de marele pitar Ion Popescu între 1847 și 1851, dar și o școală mixtă. Comună preponderant agricolă, aceasta a trecut în subordinea județului Buzău în anul 1968. Pe aceeași temă: Misterul uriașilor din Munții Buzăului, cele mai ciudate creaturi care au trăit aici: „Am găsit oase de la picioare cât aracii de vie. Fusesse o nămilă de om” Munții Buzăului sunt pentru pasionații de fenomene paranormale și legende un spațiu fascinant. Oamenii din arealul limitat de comunele Bozioru și Colți și-au creat o istorie paralelă, fantastică, ce vorbește despre strămoși războinici conduși de un rege înțelept, Luana, despre lupta lor cu forțe cerești, despre dispariții misterioase și multe alte ”episoade” incredibile.

MESERIA MEA

Zamfir Melisa, Școala Gimnazială Specială nr.4 București

Îndrumător, prof. psihopedagog Geabău Marilena

Eu am învățat o meserie, stând pe lângă mama. Mamei mele îi place să facă mâncare. Mâncărurile ei sunt așa de gustoase că mănânci cu bucurie. Chiar și colegii mei au recunoscut că cea mai bună mâncare pe care au gustat vreodată a fost cea servită de mama mea de la zilele mele de naștere.

Mama mă ia cu ea la piață de când eram mică și cumpărăm legume și fructe după mirosul ei. Ea pune poamele la nas și dacă-i miros plăcut, atunci le cumpără. Tot așa face și cu carnea proaspătă, cere din galantar bucata pe care vrea să o cumpere ca să o miroase. Mama zice că mirosul alimentelor dau suflet mâncării.

Bucătăria noastră e un atelier de construcții vii, fierbinți, care dau putere și bucurie. Ele ies la iveală dimineața și seara, fiindcă peste zi, toată lumea e plecată de acasă la muncă ori la școală. Dulapul cu oale e sub blatul unde mama întinde aluatul ori taie legumele și carnea pentru mâncare. Fiecare oală are rostul ei, e pentru ciorbă ori pentru mâncărică, pentru cuptor ori pentru aragaz dar niciodată nu schimbăm locul și nici nu gătim altceva în ea decât se cuvine, cum zice mama.

Capacele au un rastel pe ușa debaralei unde stau conservele, dulcețurile și murăturile, făina și cerealele. Paletele, polonicele, spumierele și telul sunt într-un suport special iar furculițe, linguri, lingurițe și cuțițe într-un sertar. Electrocasnicele sunt rânduite într-un dulap ca să nu se umezească ori să se prăfuie. Condimentele sunt vedete și stau la loc de cinste în borcanele pe un raft. Ele dau miros și gust mâncării și vieții. Mama spune că ele sunt parfumul mesei.

Mama ia oala de ciorbă și-mi spune să pun apă rece pe jumătate ca să încapă și carnea și legumele acolo. Îmi mai cere și o linguriță de sare să pun în apa ca să se amestece din timp pentru carnea pe care o punem bucăți de la început în oală. Zice ea că în apa rece se lasă gustul bun al cărnii și în apa care fierbe rămân vitamine de la legume. Cere un capac potrivit pentru oală și mă roagă să o ajut la spălarea și curățarea legumelor. M-am tăiat de multe ori încercând să curăț mai bine legumele, să-i placă mamei. Am urmărit-o pe ea ani în șir cum taie în cuburi legumele pentru ciorbă dar ea mă îndemna mereu ca și acum:

-Ia cuțitul cel mic și taie morcovul pe mijloc apoi întoarce-l și taie în sferturi și apoi tai feliuțe mici din sferturi. Tot așa să tai și celelalte rădăcinoase: pătrunjel și păstârnac.

-Da mamă, așa voi face! și încerc. Uneori ies mai frumoase, alteori mai strâmbe.

Privesc ore în șir cum pregătește mama aluaturile, cremele, cum assemblează prăjiturile, torturile și o ajut cât pot. Acum nu-i mai este frică să mă lase să fac și eu câte o prăjiturică.

Cea mai bună prăjitură care mi-a reușit până acum este crema de zahăr ars. Pun zahărul în cratiță cu două linguri de apă și- l las să se topească la foc mic , apoi să se caramelizeze până e topit și colorat roșcat și pot îmbrăca marginile cratiței cu el. Dau cratița la răcit și amestec un litru de lapte cu 8 ouă, puțină sare și restul zahărului din rețetă. Înainte să torn amestecul pentru prăjitură.....? Acum torn totul în cratiță și dau cratița în cuptor într-o tavă cu apă pentru a nu se amări prăjitura și pentru a rămâne cremoasă. Odată am uitat să pun baia de aburi sub cratiță și prăjitura a ieșit grunjoasă pe fund. Am vrut să-i fac mamei o surpriză și am făcut clătite într-o zi când am venit de la școală. Tremuram de emoție la gândul că o voi bucura pe mama. Când s-a întors mama de la muncă , a gustat din clătitele mele și m-a întrebat zâmbind:

-Ai făcut clătite cu pește?

-Nu am înțeles de ce a spus așa fiindcă am pus dulceață de cireșe în clătite.

Am gustat și apoi am înțeles că aveau gust de pește. Atunci am priceput de ce mama folosește numai o anume tigaie pentru clătite și alta pentru pește iar celelalte pentru mâncăruri care nu-și împrumută gustul.

Am învățat să frământ aluaturi, să fac ciorbe și pilaf, să împletesc sarmale, să gătesc paste cu roșii ori cu smântână, să bat albușurile pentru beza, să ornez tort și să pregătesc ghiveci de legume și câte nu m-a învățat mama...

Pot fi o bucătăreasă bună iar meseria mea va fi de folos oricui, acasă și la servicii. Meseria e ca o brățară de aur, te ajută să nu depinzi de toți. Eu vreau să fac bucurii oamenilor cu meseria pe care o voi face.

GHETUȚELE MAGICE

de Nicola Theodor, clasa a-II-a C
Școala Gimnazială nr. 3 Piatra Neamț
Prof. Hurjui Irina

A fost odată ca niciodată un băiețel pe nume Timo, care iubea foarte mult fotbalul și voia să joace la echipa școlii.

Pentru că era foarte timid, el nu avea prieteni. Își dorea foarte mult o pereche de ghete pentru fotbal, așa că mama lui l-a sfătuit să îi scrie o scrisoare lui Moș Crăciun.

Timo a scris dorința sa în scrisoare și i-a dat-o mamei lui să o trimită. Era foarte nerăbdător și aștepta să vină Crăciunul.

A venit Crăciunul!

Dimineață, Timo a coborât bucuros scările și când s-a apropiat a văzut că sub brad îl aștepta cadoul mult visat.

- Uau! Sunt ghetuțele mele preferate! Moș Crăciun mi-a ascultat dorința! spuse Timo încântat.

- Înseamnă că ai fost cuminte și ascultător! Să te bucuri și să ai grijă de ele, Timo! îi răspunse mama lui.

În perioada următoare, băiețelul se antrena foarte mult așa că devenea din ce în ce mai bun la fotbal.

- Oare ghetuțele astea sunt magice? își zise băiatul.

Datorită eforturilor depuse, în scurt timp antrenorul echipei de fotbal a școlii l-a trecut de pe banca de rezerve să joace pe teren. În sfârșit Timo juca alături de cei mai buni jucători din echipă!

Era foarte fericit și își făcea prieteni.

Ghetuțele chiar erau magice!

Îi plăcea foarte atenția pe care o primea când dădea goluri și ghetuțele erau nelipsite de la meciuri.

Dar într-o zi când se pregătea să se schimbe înainte de meci, el observă că îi lipsește o gheată.

- O, nu! Unde este ghetuța mea? strigă Timo.

Ceilalți colegi au început și ei să caute împreună cu băiatul, dar acesta era așa de supărat încât dădu vina pe ei.

- Sigur unul dintre voi mi-a furat ghetuța! Ați știut că fără ele nu mai pot juca! zise răutăcios Timo.

Timo plecă plângând acasă și continuă să fie foarte trist chiar și înainte de culcare.

Mama sa îl văzu și îl întrebă:

- Timo, ce s-a întâmplat cu tine?

- Mami, dacă îți spun, sigur te vei supăra.

- Mereu îți spun că greșeala recunoscută este pe jumătate iertată, îl încurajă mama lui.

- Astăzi la școală nu am mai găsit o ghetuță! Sigur mi-au furat-o colegii!

- De ce spui asta, Timo?

- Păi sigur știau că sunt magice și că nu mai pot juca fără ele, spuse trist băiatul.

- Magice? întrebă mana lui.

- Da! Păi datorită lor am ajuns mai bun și acum nu voi mai putea niciodată fotbal!

- Dragul me, în primul rând, colegii tăi nu sunt vinovați ca tu nu ai avut grijă de ghetuțele tale.

Iar în al doilea rând, nu ghetuțele erau magice ci dorința ta din inimă și munca pe teren te-au făcut să joci mai bine. Totul ține de tine!

- Dar mami....

- Ține minte, Timo: o pereche de ghete îți cumpăr eu, însă prietenii îi câștigi doar tu! îi spuse blând mama.

- Mulțumesc mami! Voi ține minte!

În ziua următoare, băiețelul își dădu seama de greșeala lui și merse să ceară scuze colegilor.

- Îmi pare foarte rău că am dat vina pe voi! Am greșit și îmi cer scuze!

Prietenii lui l-au înțeles și l-au încurajat să joace alături de ei.

Timo a învățat că magia înseamnă să ai prietenii aproape și să continui să crezi în visele tale!

STUDIU DE CAZ

Prof. învățămint primar Ionescu Daniela Georgeta

Școala Gimnazială Nr. 79, București, sector 4

Numele și prenumele: S.P.

Locul și data nașterii: 12.10.2009

Vârsta: 8 ani

Clasa: a II-a

1. TIPUL

Studiu de caz care afectează grupul clasei de elevi.

2. DESCRIEREA PROBLEMEI

a. *Tipologia problemei*

- elevul manifestă un comportament foarte agresiv în mod special la școală, dar și în familie: lovește fără motiv, mușcă, împinge;
- este agitat, distruge jucăriile și lucrurile celorlalți colegi (ex: penare);
- manifestă un limbaj vulgar, presărat cu injurii la adresa colegilor;
- provoacă dezordine în jurul lui: se joacă cu caietele și cărțile proprii, împreună cu alte lucrări ale colegilor le aruncă prin clasă.

b. *Actori implicați*

- această situație aduce prejudicii clasei de elevi, mulți dintre ei refuzând să mai vină la școală din cauza elevului S.P.;
- părinții colegilor de clasă solicită mutarea disciplinară la altă clasă.

c. *Contextul apariției*

În depistarea comportamentului agresiv al elevului am căutat să răspund la următoarele întrebări:

- **Când au apărut aceste manifestări agresive ale elevului?** - nu atât localizarea în timp a apariției lor, ci în special a momentelor, situațiilor sau evenimentelor din jurul lui: ceartă, schimbări, separări, nașterea unui frate sau soră, plecarea unei persoane, situații confuze, violență.
- **Când se manifestă elevul agresiv?** - unde apare agresivitatea (acasă, în parc, pe stradă, la grădiniță, în alte locuri) pentru a putea înțelege care este partea conflictuală, de ce copilul alege să se

comporte în felul acesta și ce anume din mediul respectiv îi creează dificultăți în a se adapta sau exprima.

- **Față de cine se manifestă agresiv?** - Împotriva cui se direcționează agresivitatea, este o manifestare difuză și generalizată sau apare în relație cu persoane determinate.
- **Cum sunt manifestările sale?** - Agresivitatea fetei poate fi directă: zgârie, zgâlțâie sau îți mușcă prietenii, colegii de clasă, distruge obiectele proprii și pe ale colegilor și ridică mâna asupra mamei. Agresivitatea poate, de asemenea, să ia forma unor exigențe permanente care sfârșesc prin a-l sufoca pe adult.
- **Cum era elevul înainte de a fi agresiv? Cum se exprima el înainte?** - Am încercat să identific care sunt modalitățile alese de el pentru a se exprima pe măsură ce se dezvoltă și cum se manifestă în situații în care nu poate face față și apar schimbări ale comportamentului său.
- **Cum este copilul în familie?** - Cum este relația cu mama? Cum este relația cu tata? Există frați, surori? Care este rolul bunicilor? Există și alte persoane importante pentru copil care formează o familie lărgită?
- **Cum este familia?** - Relațiile și interacțiunile intrafamiliale, precum și cele cu persoanele din exterior sunt toate filtrate de către copil și se constituie într-o varietate de stimuli, pentru care nu are întotdeauna un răspuns sau o reacție adecvată
- **Cum influențează mass-media?** - se uită la desene animate, reclame TV sau alte emisiuni ce conțin scene de violență.
- **Jocurile violente și psihologia copiilor** - Practicarea acestor jocuri violente crește frecvența gândurilor și a sentimentelor agresive.

d. Descrierea situației

Modelul agresivității cazului analizat:

- Nesigur în mediile necunoscute, noi;
- Nesiguranță cu privire la simpatiile interumane;
- Comportament agresiv ca modalitate de obținere a respectului;
- Agresivitatea crescută are drept consecințe pedepsele, sancțiunile și mai ales respingerea socială.

e. Care sunt motivele pentru care o considerăm o nevoie emergentă?

Motivele pentru care această problemă semnalată este tratată ca fiind o nevoie emergentă rezultă din ansamblul de provocări, evenimente, probleme și amenințări care sunt relevante în dezvoltarea elevului și care manifestă o creștere dramatică în incidența lor.

f. Posibile riscuri

- conflictul să crească în intensitate;
- elevul S.P. să nu reușească să își gestioneze emoțiile negative;
- să se mute elevi din clasă sau/și părinții să solicite mutarea disciplinară a elevului S.P.

3. PLAN DE INTERVENȚIE PERSONALIZAT

A. Ce s-a făcut pentru soluționarea problemei?

a. Obiectiv de lungă durată:

Stabilirea unei relații de încredere și acceptare reciprocă cu colegii de clasă și familia.

b. Obiective specifice:

- dezvoltarea capacității de a analiza conflictele;
- identificarea și exersarea de soluții pozitive la conflicte;
- utilizarea instrucțiunilor de autocontrol;
- dezvoltarea autocontrolului;
- stabilizarea comportamentelor adecvate.

În urma analizării tuturor rezultatelor obținute în urma investigării, am ajuns la concluzia că situația comportamentală a elevului poate fi privită din mai multe unghiuri. Acest avantaj este oferit de disponibilitatea persoanelor din anturajul copilului.

Pentru elevul S.P. am realizat o intervenție pe două planuri:

- consiliere educațională cu elevul;
- consiliere educațională cu părinții.

B. Care sunt acțiunile recomandate pentru soluționarea problemei apărute?

1. Consiliere educațională cu elevul

Modalități de a stăpâni furia copilului:

Elevul S.P. va trebui învățat tehnici de stăpânire a mâniei. Metodele pe care le-am folosit în relația cu elevul agresiv:

- **Discuția** - am rugat, cu calm, elevul să explice care este motivul pentru care a devenit atât de nervosă. Răspunsul lui a fost că nu deține controlul și nu se poate stăpâni de unul singur. De aceea, am sugerat că în 5 minute ar putea să se calmeze și să se gândească la acțiunile sale pe *scăunelul gânditorilor*. Apoi, i-am propus modalități civilizate de a obține ceea ce dorește: să discute și să ceară mai degrabă, decât să ia ceva fără a spune nimic, să își aștepte rândul sau să schimbe jucăriile cu alți elevi din clasă.
- **Exerciții fizice aplicate** - pentru a se elibera de o parte de mânie l-am antrenat într-o serie de acțiuni și exerciții fizice cum ar fi: tropăitul din picioare, lovitul cu pumnii într-o pernă sau trasul și

învârtitul plastilinei, dansul după muzica preferată sau plimbarea mașinuței. L-am încurajat să facă lucrurile care îi plac - să coloreze, să picteze, să socotească sau să îndeplinească anumite sarcini pentru mine.

- **Confort psihic și afecțiune** - Am făcut apel la puterea unei îmbrățișări și capacitatea lei de a face elevul să se simtă înțeles, iubit și acceptat.
- **Un bun exemplu** - am căutat să fiu un bun exemplu pentru ea.
- **Aprecierea bunei purtări** – L-am asigurat că observ atunci când își rezolvă problemele legate de mânie într-un mod pozitiv.

2. Consiliere educațională cu părinții:

Probleme identificate în cadrul familiei:

Părinții au o afacere, lucrează amândoi și sâmbăta, de aceea elevul este mai mult cu fratele său mai mare, care îl aduce la școală.

D-nul P, tatăl elevului nu are deloc legături cu școala, afacerea fiind în alt oraș, iar doamna P. mama, vizitează ocazional școala, atunci când nu își ajută soțul și fiind foarte îngrijorat de agresivitatea manifestată de elevul S.P. deoarece primește foarte multe reclamații de la ceilalți părinți. Cu toate acestea refuză sfaturile părinților de a consulta un psiholog, considerând că acesta nu o va putea ajuta și că problemele vor fi rezolvate în timp, odată cu maturizarea elevului. Soluția optimă ar fi în opinia tatălui, mutarea elevului la o altă școală.

Mama, căreia i-ar reveni sarcina deplină a supravegherii permanente a fiului ei, refuză asumarea acestei responsabilități sub pretextul că nu poate face față și nu îl poate stăpâni.

Aceste reacții l-au determinat pe elev să creadă că nu mai este iubit. Mereu întreabă la școală și acasă *Mă iubești?* sau *Pe mine nu mă iubești?*.

Obiective vizate în terapia părinților:

- Consilierea părinților pentru a înțelege nevoile reale ale elevului S.P.;
- Formarea unui stil parental adaptat nevoilor reale ale elevului;
- Implicarea copilului în sarcini pe măsura capacității de înțelegere și acțiune a acestuia;
- Formarea unui program comun de petrecere a timpului liber cu copilul;
- Redescoperirea relațiilor afective dintre părinți și copil.

Aceste obiective ar putea fi realizate în special prin participarea părinților la cursuri parentale de tipul *Educați așa!*

3. REZULTATE

Creșterea încrederii în forțele proprii;

Rezolvarea crizelor de identitate;

Creșterea stimei de sine;
Integrare în colectiv și relaționare pozitivă cu colegii;
Colaborare în realizarea sarcinilor de echipă;
Detensionarea și îmbunătățirea situației familiale;
Găsirea unor soluții concrete pentru situațiile de criză.

CONCLUZII

Violența în școală este o expresie a violenței din societate; când violența se produce în școală, ea conduce și la alte consecințe: alături de prejudicii, victimizare, uneori moarte, violența din școală reduce șansele elevilor de a-și dezvolta personalitatea pe deplin și de a dobândi o educație de calitate.

BUCURIA DE A DĂRUI

PROF.ÎNV.PREȘC. MARICA ANA-MARIA

GRĂDINIȚA NR. 62

Era începutul lunii decembrie. Toți locuitorii orașului Curcubeu se pregăteau de zor pentru venirea lui Moș Nicolae. În mijlocul orașului se organizase un târg cu multe dulciuri, decorațiuni și jucării.

Copiii orașului Curcubeu aveau o mare grijă: să își întocmească lista cu cadouri.

Alex era un băiețel de 5 ani. Primise multe cadouri până atunci: de ziua de naștere, de nume, de Paști, de 1 iunie și ori de câte ori părinții veneau acasă de la serviciu.

Era tare îngrijorat când vedea că prietenii lui aveau listele gata și el încă nu știa ce își dorește. Nimic nu îl mai făcea fericit. Nimic nu îi lipsea! Avea tot ce își putea dori un copil de vârsta lui.

Așa că, într-o zi s-a hotărât să-i întrebe pe toți oamenii pe care îi cunoaște ce au scris pe lista pentru Moș Nicolae.

- Mamă, spune-mi, ce vrei să-ți aducă Moș Nicolae?

- Of, Alex, eu am trimis deja lista mea către Moș Nicolae prin poștă, dar aș fi foarte fericită dacă aș primi o pereche de papuci pufoși și comozi.

“Cum ar putea mama să fie fericită doar cu o pereche de papuci?”- se întreba băiatul. ”Credeam că îți dorește o mașină nouă, un inel, ceva mare și scump!”

A întrebat și în stânga și în dreapta și cu fiecare răspuns era tot mai nedumerit. Cei din jur își doreau lucruri simple: sora lui visa să primească o carte de colorat, tatăl lui aștepta o vestă groasă de iarnă, bunicii săi - ochelari, iar prietenii lui ceruseră dulciuri pe care le primiseră de la Moș Nicolae și anul trecut.

Alex era din ce în ce mai trist: „Cum este posibil să fii fericit dacă nu primești multe cadouri scumpe?” A adormit trist, nu a mai vrut nici măcar pupicul de noapte bună și toată noaptea s-a gândit ce să scrie a doua zi în lista lui.

Dimineață a avut o idee fantastică și trebuia doar să găsească persoana potrivită care să-l înțeleagă și să fie de acord să îi scrie ideea. Bineînțeles, bunicul! El nu îl ceartă niciodată și nu i-a refuzat vreun moft.

- Bunicule, vreau să faci ceva pentru mine!

- Orice, dragul meu! spuse bunicul.

- Mă ajuți să scriu lista pentru Moș Nicolae? Dar este secret! Trebuie să îmi promiți că nu spui nimănui ce îmi doresc!

- Secretul tău este în siguranță la mine!

- Scrie așa: „Îmi doresc ca anul acesta, Moș Nicolae să-mi aducă toate cadourile pe care le-au cerut prietenii și familia mea!”

- Ești sigur că asta îți dorești?

- Da, normal! și nu uita....este secret!

Bunicul s-a întristat, dar nu l-a lăsat pe Alex să observe acest lucru. A pus la cale un plan prin care băiatul trebuia să învețe care este cu adevărat bucuria acestei sărbători.

Zilele următoare au trecut repede și noaptea în care Moș Nicolae aduce cadouri a sosit.

În orașul Curcubeu, orașul bucuriei, era atâta emoție!

Alex nu putea închide ochii de nerăbdare să vină cât mai repede dimineața și să găsească în cizmulite toate cadourile care se aflau pe listele cunoscuților lui. Ce fericit va fi! Abia aștepta să trăiască această emoție.

Deodată, ușa camerei sale se deschise și se zărea cum cineva trăgea un sac mare și greu.

- Moșule, tu ești? întrebă Alex.

- Ssssss! Vorbește în șoaptă cu mine că altfel îi trezim pe toți!

- Tu ești chiar Moș Nicolae? Toate acestea sunt pentru mine?

- Exact cum mi-ai cerut! Iată vesta tatălui, papucii mamei, ochelarii bunicilor, cartea de colorat a surorii și dulciurile prietenilor tăi și chiar cuburile vecinului de la etajul doi. Sunt toate ale tale, exact cum ți-ai dorit!

În timp ce Alex încerca să-și dea seama dacă e treaz sau visează, Moș Nicolae a dispărut. Cadourile toate erau în sacul cel mare și verde.

-Dar de ce nu sunt fericit așa cum am crezut că voi fi? suspină Alex, dezamăgit că planul lui nu funcționase. A ascuns sacul în dulap și a adormit.

Dimineață, în casa lui nu era atmosferă de sărbătoare! Nu existau cadouri în cizmulite, nu mirosea a fursecuri, prietenii nu veniseră în vizită și nimeni nu zâmbea și nu era fericit. Atunci Alex și-a dat seama că a stricat sărbătoarea Moșului Nicolae.

Văzându-l atât de trist, mama îi spuse:

- Dragul meu, nu știi cum s-a întâmplat una ca asta, dar ceva l-a supărat pe Moș Nicolae. Gata, să ne bucurăm că suntem împreună și să fim cu toții mai buni anul viitor!

- Dar sunteți cei mai buni din lume! Am cea mai frumoasă familie, cei mai draguți prieteni, iar orașul Curcubeu este cel mai frumos din lume! Eu am făcut asta! Eu l-am supărat pe Moș Nicolae!

Alex a mers în camera sa și s-a chinuit să aducă sacul plin cu cadouri. Se așază lângă cizmulite și cu lacrimi în ochi spuse ce anume i-a cerut moșului să-i aducă.

-Vă rog să mă iertați, am făcut cea mai mare greșală. vreau să o îndrept! Și așa, Alex a împărțit cadou cu cadou până la ultimul cu o fericire fără margini, așa cum nu mai simțise niciodată!

Până la urmă, am primit ceea ce mi-am dorit! spuse Alex. Voiam să fiu fericit! De unde să știu eu că dacă dăruiesc altora eu voi fi cel mai fericit?

Toți prietenii și toată familia l-au îmbrățișat pe Alex și s-au așezat la masă fericiți și cu bucurie în suflet!

Această poveste este despre Alex , care a învățat că adevăratul spirit al sărbătorilor stă în bucuria de a dăruia! Orice, chiar și un zâmbet!

Bibliografie

- Ciocâlțeu. A (2021). *Povești terapeutice și activități psihoeducative pentru copii*. București. Editura: Sigma Educațional
- Pașca. M. D. (2004) . *Povestea terapeutică*. Mureș. Editura: Ardealul
- Pânișoară. I. O. (2019). *Poveștile Diandrei*. București. Editura: DPH

POVESTEA „BISERICII DE SUB APE”

Profesor. MARILENA CORD

ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂLĂȚELE

Povestea bisericii scufundate de la Beliș, Cluj este o poveste reală, o poveste strâns legată de perioada comunistă a anilor 1970 cu scopul ridicării barajului și a lacului Beliș-Fântânele. Prețul? Suflete frânte, case distruse...

Lacul Beliș-Fântânele este un lac artificial de acumulare, la 80 km vest de Cluj-Napoca, care a fost proiectat și amenajat în anii 1970-1974, în scop hidroenergetic, pe cursul râului Someșul Cald, la confluența dintre munții Gilăului, munții Vlădeasa și Muntele Mare. Are o suprafață de 9,8 km² și o lungime de 13 km, fiind situat la o altitudine de 1050 m, iar pe malul lacului se află Stațiunea Fântânele. Aceasta este foarte căutată de turiști, atât datorită oportunităților de odihnă și relaxare, cât și datorită drumețiilor pe care le poți face în zonă, sau posibilitatea practicării de sporturi nautice pe lac, cu bărci sau hidrobiciclete și a sporturilor de iarnă. Cu toate acestea, puțin cunosc modul și sacrificiul construirii lacului de la Beliș - Fântânele,

Ambițiile socialiste din anii '70 de a mări rețeaua națională de electricitate și de a construi noi căi navigabile a născut adevărate drame și legende triste despre pierderea a 6 așezări rurale, vârstnici siliți să-și părăsească agoniseala de o viață și să se strămute pe actualul amplasament al satului Beliș sau să își caute locuințe în alte localități.

Vechile Cătune, precum Milioan, Pleș, Dădești, Bolojești sau Giurcuța de Jos, sunt acum de domeniul amintirii și doar în verile foarte secetoase, când nivelul apei lacului scade foarte mult, se pot vedea încă ruinele caselor abandonate de moți, vetrele cătunelor vechi și zidurile fostei biserici din Giurcuța de Jos. Singura amintire ce a rămas în urma acestei triste încercări a sorții este **Biserica De Sub Ape** ce se încăpățânează, din când în când, să-și mai dezvelească turla. Denumita în mod oficial

Biserica Urmanczy, aceasta a fost construită cu peste 100 de ani în urmă, servind credincioșilor de religie romano-catolică, religie predominantă în acele timpuri în rândul moșilor din zonă.

În trecut, biserica era vizibilă de oriunde te uitai, deoarece era construită pe o măgură, iar casele locuitorilor erau construite în jurul bisericii parcă gravitând continuu, atrase de o forță nevăzută a ochiului uman. Turla acesteia părea să stea de veghe asupra sătenilor, iar astăzi, în zilele toride de vară, reușește să ne amintească de acest lucru, împreună cu ruinele sale ce afișează scene biblice și chipuri de îngeri, iar fundația bisericii stă pitită la 30 de metri adâncime. Nu mulți știu însă că biserica scufundată ascunde o istorie tristă, greu încercată, zbuciumată de jertfele comuniste care au lăsat în urmă adevărate drame, provocând strămutări forțate, localități părăsite și dărâmarea mai multor lăcașuri de cult. Atunci, biserica, simbolul satului Beliș, a fost evacuată. Au fost luate icoanele, candelabrele și tot ceea ce se putea lua din biserică, încărcate într-un car și duse cât mai departe. Odată cu locuitorii, a fost mutat și cimitirul, care înconjură biserica. Locuitorii, împreună cu preotul satului, au mutat osemintele în noul sat. După retragerea localnicilor, apa a năvălit asupra satului iar biserica a dispărut încetul cu încetul în lac, iar în locul ei a rămas doar un luciul de apă.

Biserica a rămas practic ultima dovadă vie a existenței unui sat în care trăiau 1300 de suflete până acum aproape 60 de ani. Moșii, români neaoși cu frică de Dumnezeu își amintesc că Biserica de sub lac era situată după vechea datină în centrul satului pe o fâșie de pământ înaltă, ca să fie mai aproape de cer și să poată fi văzută de oriunde. Indiferent de anotimp, biserica rămânea un punct de reper pentru moși, turla acesteia a stat mereu de veghe asupra satului și a celor pe care îi adăpostea la nevoie și în zilele de sărbătoare

Astfel, Biserica de sub lac a devenit monument turistic, cu o simbolistică puternică în inimile sătenilor, păstrând pereții în picioare și picturi biblice încă vizibile. Acestea pot fi vizitate când nivelul apei este foarte scăzut, fie cu bărcuțe, fie prin intermediul scufundărilor asistate de persoane autorizate (perioada aprilie-octombrie). Este incredibil, fascinant pentru amatorii de scufundări să facă o „plimbare: pe vechile străzi ale Belișului, sau să admire biserica de sub apă. Cu tot farmecul de acum al Lacului Beliș, moșii din zonă nu pot uita sacrificiul făcut de strămoșii lor, durerea și suferința de a părăsi vatra strămoșească, munca lor de generații, lăcașul lor de rugăciune sacrificat de regimul comunist, însă care a reușit să rămână în picioare și în ziua de azi.

Sursa foto: editiededimineata.ro/Shutterstock.com

ÎMBOGĂȚIREA VOCABULARULUI PRIN VERBALIZAREA ACȚIUNILOR

Profesor psihopedagog MARTIN RODICA LONETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ NUMĂRUL 4, BUCUREȘTI

Prezentare de caz

Eleva: C.I.

Vârsta: 10 ani

Clasa a IV-a, Școala Gimnazială Specială nr.4, București

Date anamnestice (conform dosarului personal):

Fata se află în regim de plasament în familia bunicilor materni. Vine zilnic la școală, fiind transportată cu mașina bunicilor.

Date medicale (conform dosarului personal):

Handicap accentuat

- Autism atipic
- Ticuri polimorfe (vocale și motorii) în observație pentru Sindrom Gilles de la Tourette
- ADHD
- Tulburări de opoziție

Caracterizare psihopedagogică:

Dezvoltare senzorial-perceptivă: operații cu analizatorii la nivel mediu

Dezvoltare psihomotrică: generală bună, lateralitate stânga, cea fină este mai greoaie

Gândirea: nivel preoperațional, capacitate de analiză

Memoria: predominant afectivă, sub influența factorilor personali

Atenția: dificultăți în concentrare și menținerea atenției, foarte distrasă de mediu

Imaginația: greu productivă

Limbaj și comunicare: foarte comunicativă, inițiază și participă la dialog

Afectivitatea: caracterizată de infantilism, fiind foarte atașată de familie

Motivația: nivel mediu, dirijată de interesul personal

Voința: dispune de capacitatea de susținere a activității, însă necesită atenționare

Comportament: sociabilă, extrovertită, jovială, rar cu ieșiri impulsive

Atitudinea: manifestă conformitate față de sarcinile primite

Aptitudini: interesată de activități practice, artistice, ludice

Nivel de maturizare psihosocială: imaturitate psihosocială, necesită supraveghere

Diagnostic logopedic : dislalie polimorfă

retard de limbaj mediu

dislexo-disgrafie

Preferințe:

activități ludice, sportive, muzica, activități practice

Activități care nu-i plac:

activități independente complexe, activități ce necesită un grad de dificultate mai ridicat ce o solicită mai mult din punct de vedere al gândirii, atenției, concentrării, memoriei.

Puncte tari (avantaje):

este comunicativă, sociabilă, participă activ și colaborează cu cadrul didactic în rezolvarea sarcinilor impuse;

desparte corect în silabe, recunoaște parțial literele, citind cuvinte scurte; execută calcule matematice simple(1-10)

Puncte slabe (dezavantaje):

capacitate slabă de concentrare, slabă orientare spațială, dificultăți de exprimare, tic verbal și motric

Intervenția educativă - pe termen scurt, pe parcursul unei activități terapeutice

Activizarea vocabularului pasiv se realizează prin definirea unor ființe, lucruri, fenomene, acțiuni des întâlnite în viața de zi cu zi, formându-se astfel un vocabular de bază.

Metodele și mijloacele utilizate implică jocul didactic, conversația cu scop logopedic, vorbirea independentă, softuri educaționale logopedice, explicația, expunerea, dialogul, exercițiul logopedic, demonstrația, povestirea după imagini, autoaprecierea controlată.

Competențele avute în vedere pentru soluționarea problemei într-o activitate terapeutică logopedică vizează formarea deprinderilor de vorbire corectă în vederea unei bune integrări sociale și activizarea vocabularului pasiv.

Activitatea logopedică de îmbogățire a vocabularului va urmări pronunțarea corectă a cuvintelor, utilizarea corectă a sensului cuvintelor utilizate în exprimare, descrierea completă a unei acțiuni, realizarea unei povestiri cu sprijin imagistic, identificarea regulilor de vorbire civilizată.

Activizarea vocabularului pasiv se realizează prin următoarele jocuri didactice și activități cu scop terapeutic:

Jocul didactic „ Ce se aude?” - eleva este atentă la sunetele care se aud și care implică derularea unor acțiuni. Se solicită ghicirea acțiunii derulate și exprimarea acesteia într-un enunț. Se utilizează un soft educațional specific.

În *jocul didactic* „*Ce fac eu? Ce faci tu? Ce fac ei?*”, se solicită descrierea prin enunțuri scurte a unei serii de activități făcute de profesor, elevă și personajele unor imagini prezentate. Sunt folosite planșe cu diferite activități.

Povestirea cu sprijin imagistic solicită elevei ca, pe baza imaginilor de la jocul anterior, să creeze oral o povestire. În timpul activității se introduce în povestire un element-surpriză: o mașină, o păpușă etc, care va avea rolul să complice povestirea și, respectiv, să crească nivelul de dificultate al conversației.

Ca și feedback al activității se utilizează o fișă de lucru. Eleva trebuie să identifice o anumită acțiune și să coloreze imaginea corespunzătoare. Încheierea activității se realizează cu aprecieri calitative și cantitative asupra activității derulate. Se oferă ca recompensă mici jucării, cu scopul ca în prezența acestora să vorbească mai corect.

BIBLIOGRAFIE:

- [Carolina Bodea Haț](https://www.librex.ro/browse-by/autor/carolina-bodea-hategan/) [HYPERLINK "https://www.librex.ro/browse-by/autor/carolina-bodea-hategan/"](https://www.librex.ro/browse-by/autor/carolina-bodea-hategan/)egan, ``Logopedia. Terapia tulburărilor de limbaj. Structuri deschise``
Editura [Trei](#), aprilie 2016

ROLUL JOCURILOR DIDACTICE ÎN RECUPERAREA ȘI INTEGRAREA COPIILOR CU DEFICIENȚĂ MINTALĂ

Prof. psihopedagog Mocanu Mirela- Școala Gimnazială Specială nr. 8, sector 1, București

Prof. psihopedagog Sledz Carmen- Școala Gimnazială Specială nr. 8, sector 1, București

MOTTO:

„Un copil care nu se joacă este un copil a cărui personalitate nu se afirmă, care se mulțumește să fie mic și slab, o ființă fără mândrie și fără viitor.”

Jean Chateau

Între demersurile terapeutice destinate formării personalității copilului, un loc central îl ocupă ludoterapia – intervenția formativă prin joc. Aceasta permite manifestarea liberă, spontană a potențialului de dezvoltare individuală a copilului pe multiple planuri: intelectual, afectiv, motivațional, psihomotor.

Jocul rămâne pentru elevii cu cerințe educaționale speciale forma permanentă a procesului de recuperare. Principalele deprinderi și capacități ale copilului se construiesc prin intermediul jocului. Prin practicarea activităților ludice, copilul își dezvoltă mișcările, iar apoi își însușește principalele reguli ale unor activități și înțelege noțiunile de status și rol social. Jocul pregătește copilul pentru viața adultă. Activitățile ludice au funcția de a crește capacitatea de adaptare socială a copilului.

Pentru a înlătura barierele din calea adaptării, se pune accent pe orientarea ludică și pe afectivizarea activităților de învățare, pe eșalonarea materialului de învățat, pe utilizarea îmbinată a mijloacelor de lucru intuitive, verbale și practice.

Nu ne putem imagina “vârsta de aur” – copilăria, fără joc. Pentru copil, aproape orice activitate este joc. Prin joc, el ghicește și anticipează conduitele superioare. Copilul este o ființă care se joacă și nimic altceva.

Jocul didactic este o formă de activitate prin care se îmbină tehnica de realizare a sarcinilor didactice cu elementele jocului. Prin jocul didactic, sarcina didactică este rezolvată într-o formă nouă, mai atractivă. Învățarea care implică jocul devine plăcută, ceea ce înseamnă că jocul are o valoare motivațională intrinsecă pentru învățare.

Aceste argumente vin să motiveze necesitatea jocului în procesul-instructiv, în anumite faze ale învățării și dezvoltării copilului.

Jocul implică strategii euristice care antrenează spontaneitatea, inventivitatea, inițiativa, răbdarea, îndrăzneala, prin aceasta elevii putând ajunge să descopere adevăruri.

Atunci când jocul este organizat în concordanță cu un scop prestabilit, el devine metodă de instruire. Jocul didactic trebuie să îmbine elementele instructive cu elementele distractive, ceea ce va determina apariția unor stări emoționale complexe, care, la rândul lor, vor intensifica procesele de reflectare directă a realității.

În cadrul desfășurării jocului, copilul are posibilitatea să-și aplice cunoștințele, să-și exerseze priceperile și deprinderile deja formate, jocul având prin aceasta o valoare practică.

Nu în ultimul rând, jocul didactic, ca activitate desfășurată în clasă, aduce variație procesului de instruire a copiilor, făcându-l mai atractiv.

Jocul didactic rămâne pentru elevii cu cerințe educaționale speciale forma permanentă a procesului de învățământ. Prin jocul didactic, elevul angajează potențialul său psihic, antrenează observația, cultivă inițiativa, inventivitatea, flexibilitatea gândirii, dezvoltă spiritul de cooperare, de echipă.

Domenii aplicative ale jocului didactic la elevul cu deficiență mintală

a. Matematica

În predarea matematicii, obiect cu grad mare de concretizare, jocul didactic are o contribuție deosebită în ușurarea însușirii noțiunilor matematice, fiind considerat cel mai eficient mijloc de învățare.

Organizarea activităților matematice sub forma jocului didactic oferă multe avantaje de ordin metodologic:

- același conținut matematic se consolidează, se poate repeta și totuși jocul pare nou prin modificarea situațiilor de învățare și a sarcinilor de lucru;
- aceeași sarcină (obiectiv) se exersează pe conținuturi și materiale diferite, cu reguli noi de joc, în alte situații de instruire;
- regulile și elemente de joc modifică succesiunea acțiunilor, ritmul de lucru al copiilor;
- stimulează și exersează limbajul în direcția urmărită prin obiectivul operațional, dar și aspecte comportamentale, prin regulile jocului;
- în cadrul aceluiași joc sunt permise (sau chiar impuse de reguli) repetarea răspunsurilor, în scopul obținerii performanțelor și reproducerii unui model de limbaj adaptat conținutului.

Pentru formarea reprezentărilor despre formele geometrice și verificarea cunoștințelor despre culori, se poate folosi jocul “Ce formă ai primit?”. Ca material didactic se folosesc figuri geometrice decupate: cerc, pătrat, triunghi. În sala de clasă se așează la loc vizibil imagini ale unor obiecte asemănătoare cu figurile geometrice: minge – cerc, batistă – pătrat, carte – dreptunghi etc. Elevii vor primi câte o figură geometrică. Se indică numele unui obiect așezat pe catedră, de exemplu batista. Elevii care au figura geometrică asemănătoare (pătratul) trebuie s-o ridice și să spună ce culoare are.

Pentru însușirea corespondenței unu la unu, poate fi folosit **jocul “Pune capacele borcanelor potrivite”**. În acest joc, se folosesc 10 borcane și 10 capace, de mărimi diferite. Se împart copiilor capacele și sunt rugați să încerce să găsească borcanele potrivite pentru capacul pe care-l au. Pentru a complica jocul, se introduce un capac de o circumferință diferită, care nu se potrivește nici unui borcan. Apoi se cere copiilor să așeze borcanele și capacele în ordine crescătoare.

Jocul “Mașinuța la garaj” vine să consolideze capacitatea de a ordona numerele de la unu la zece. Ca materiale se folosesc mașinuțe, cartoane cu buline și numerele de la unu la zece desenate pe cartonașe. Copiii primesc mașinuțele și cartonașele cu numere și trebuie să numere bulinele și să găsească mașinuța cu același număr de buline pentru a o gara în garajul cu același număr.

La unele lecții de matematică pot fi folosite o serie de **poezii-problemă**, care dau o notă de dinamism activității: Are Mircea în ghiozdan, Opt caiete și-un penar, Lângă ele pune două, Apoi scoate-afară nouă, Poți să spui acuma, clar, Câte caiete sunt în ghiozdan?

b. Citit-scrisul

În cadrul activității de citit-scris, prin joc se urmăresc obiective cum ar fi:

- realizarea unei citiri corecte, cursive, expresive;
- formarea deprinderii de scriere corectă, lizibilă, estetică;
- însușirea unor reguli de ortografie și punctuație.

În realizarea practică a acestor obiective cu ajutorul jocului didactic, trebuie să se țină seama de particularitățile fiecărui copil. În acest sens, se poate face o grupare a jocurilor didactice astfel:

- jocuri didactice pentru realizarea analizei fonetice;
- jocuri didactice pentru alcătuirea de propoziții simple și dezvoltate;
- jocuri didactice pentru dezvoltarea vorbirii corecte, cursive, dialogate;
- jocuri didactice pentru formarea și dezvoltarea deprinderilor de citire;
- jocurile didactice pentru formarea și dezvoltarea deprinderilor de scriere.

Prin intermediul imaginii copilul primește mesajul, își găsește corespondentul verbal și îl comunică. O atenție deosebită trebuie acordată materialului ilustrativ necesar desfășurării jocurilor, știut fiind că ponderea activităților cu material didactic față de cele orale este mai mare la vârsta școlară mică.

În dezvoltarea jocurilor didactice cu mai multe variante menite să stimuleze participarea activă a elevilor se va pune accentul pe folosirea cu precădere a metodelor activ-participative.

Pentru consolidarea sunetelor învățate se vor proiecta jocuri accesibile copilului, care să-i facă plăcere și să-l antreneze activ în această activitate. Astfel, **jocul “Cu ce sunet începe?”** pune elevul în situația de a specifica sunetul cu care încep unele cuvinte spuse de cadrul didactic sau de colegii de clasă.

Un alt joc cu eficiență în dezvoltarea auzului fonematic este *“Unde se aude?”*, în cadrul căruia elevul trebuie să despartă cuvintele în silabe și să stabilească locul sunetului corect (la începutului, mijlocul, sfârșitul cuvântului).

Întregul proces al formării deprinderilor de citire are un caracter complex. Actul cititului presupune atât transformarea legată de o semnificație - cuvântul, propoziția, cât și capacitatea de a citi propoziții și, în ultima fază, toate încheiate.

Parcursul treptelor actului citirii duce la înțelegerea sensului propoziției sau frazei. O primă fază o constituie recunoașterea literelor care sunt asociate cu sunetele, apoi unirea literelor în silabe și realizarea câmpului de citire de o silabă, urmând trecerea pragului de la silabă la cuvânt și, în cele din urmă, citirea propoziției și a frazei.

Un rol important în acest proces al citirii îl are jocul didactic, care, într-o formă atractivă și plăcută, contribuie la realizarea celor menționate mai sus.

c. Formarea abilităților de comunicare

Eficiența jocurilor didactice de dezvoltare a vorbirii depinde de organizarea lor în funcție de situațiile concrete existente în clasă. Aceasta implică o foarte bună cunoaștere a elevilor, atât din punct de vedere al trăsăturilor specifice, cât și din punct de vedere al tulburărilor de limbaj.

Jocurile didactice organizate la clasele mici au următoarele sarcini:

- cunoașterea copiilor și a principalelor probleme întâlnite din punct de vedere logopedic;
- structurarea, dezvoltarea și activizarea limbajului (vocabularului);
- formarea deprinderii de a participa la dialog, de a asculta ceea ce vorbește interlocutorul;
- stimularea dorinței de a participa conștient la propria corectare prin receptarea formei corecte a limbajului;
- formarea capacității de analiză și sinteză fonetică, de dezvoltare a auzului fonematic;
- însușirea structurilor gramaticale corecte și corectarea celor însușite greșit;
- antrenarea ritmului optim al vorbirii și al intonației adecvate, în diferite situații de comunicare (recitare, cântare, monolog, dialog etc.).

Jocurile organizate au un suport cognitiv și o clară reprezentare a semnificației fundamental-noționale a cuvântului. Sarcinile sunt diferențiate și materialele individualizate.

Un rol important în dezvoltarea limbajului și a vocabularului activ îl are utilizarea jocurilor didactice orale, în care elevii sunt puși să vorbească transpunându-se în diverse roluri asemănătoare cu evenimentelor din viața cotidiană.

În cadrul orelor de limbaj și comunicare pot fi folosite următoarele jocuri:

➤ **Jocul “Numiți cu un singur cuvânt”**, în care copiii primesc imagini cu grupe de animale, flori, legume, anotimpuri, alimente, pe care ei trebuie să le denumească sau li se cere să grupeze, pe baza însușirii comune, diversele obiecte din imagini.

➤ **Jocul “Ce anotimp este?”** poate fi folosit pentru verificarea cunoștințelor despre anotimpuri. Pentru formarea și fixarea reprezentărilor copiilor despre anotimpuri se vor folosi ca material didactic imagini cu Moș Crăciun, ghiocei, pomi înfloriți, copii care fac plajă, coșul plin cu fructe. Când educatoarea spune numele unui anotimp, copiii vor ridica imaginea reprezentativă a acelui anotimp. Pentru consolidarea deprinderilor de a folosi corect singularul și pluralul substantivelor se folosește jocul **“Eu spun una, tu spui multe”**. Acest joc are ca sarcină formarea de propoziții în care se utilizează substantive dinainte stabilite. Clasa va fi împărțită în două grupe. Un copil dintr-un grup alege un substantiv, iar grupa cealaltă îi răspunde folosind pluralul sau singularul. Câștigă echipa cu cele mai multe răspunsuri corecte.

➤ **Jocul “Scufița roșie”** are drept scop consolidarea deprinderii de a construi propoziții corecte din punct de vedere gramatical. Sarcina didactică constă în completarea propozițiilor cu cuvinte potrivite, pentru a le da un sens logic. Materialul intuitiv constă în imagini din povestirea cu același nume. La început vom face cunoscut elevilor faptul că din textul povestirii, care în prealabil a fost citită sau povestită, lipsesc anumite întâmplări, pe care ei trebuie să le completeze în spațiile libere cu acele cartonașe cu imagini corespunzătoare evenimentului lipsă.

d. Educația plastică

Activitatea plastică elementară este frecvent implicată în munca instructiv-educativă desfășurată cu elevii deficienți mintal.

Desenul reprezintă pentru copil o activitate dificilă, acesta solicitând capacități intelectuale și psihomotorii deosebite, ca: operarea cu elemente spațiale, coordonarea oculo-motorie în perceperea și reproducerea grafică a elementelor spațiale și dimensionale, plasarea corectă a elementelor de desenat pe suprafața plană.

Desemnând anumite teme (flori, păsări, animale, case), micii elevi manifestă interes pentru desen. Desenul după natură oferă ocazia unui joc al imaginației copilului. El găsește multiple mijloace de a proiecta asupra realității înconjurătoare jocul fanteziei lui, fie că este vorba de o realitate copiată sau de una completată.

Astfel, se folosesc jocuri didactice de desen în care materialul didactic constă din planșe model, coșuri, flori, fructe, frunze, care atrag interesul copiilor, fiecare redând într-o formă originală aceste aspecte. Se pot folosi ca teme de joc: **“Coșul cu floricele”**, **“Cum să împodobim camera?”**, **Ce s-a uitat?”**. Jocurile se desfășoară sub forma desenului după șablon, colorarea făcându-se după bunul plac al elevilor.

Pentru a-i ajuta pe copii să învețe varietatea de culori, se poate folosi **jocul “Să combinăm culorile!”**, copilul având doar sarcina de a desena cu pensula, pe o hârtie, cu diverse culori, pe care apoi trebuie să le denumească, sau dacă a folosit combinații de culori, să le indice, atrăgându-i-se atenția asupra culorii finale obținute prin combinațiile lui de culori.

Tot pentru formarea reprezentărilor cromatice corespunzătoare, se pot folosi planșe pe care s-au desenat trei contururi identice (cercuri, pătrate, stele), primul și ultimul contur fiind colorate de cadrul didactic, copilul având sarcina să coloreze conturul din mijloc cu aceeași culoare ca și celelalte două. Pentru a complica jocul, se vor contura pe planșă imagini reprezentând obiecte concrete (animale, plante, soare), copilul având sarcina să găsească culoarea care corespunde cel mai bine obiectului reprezentat.

“Ghemul pisicii” este un joc care ajută copiii să redea grafic cercul și linia curbă, fiind realizate pe coli de desen pe care a fost aplicată o pisică.

Sub formă de joc pot fi desfășurate orele de pictură din puncte, dând posibilitatea și plăcerea copilului de a stropi foaia de desen cu pensula, obținând astfel **“Ploaia” sau “Rochia păpușii”**.

Jocul “Unește punctele” este des utilizat în desenarea diferitelor linii. Colile de desen sunt punctate, elevii fiind îndrumați să unească punctele pentru a obține desenele dorite. Dacă desenul obținut în final este un animal care-i place copilului, o mașinuță, o păpușă, bucuria va fi și mai mare la terminarea lui, redându-i încrederea copilului în forțele proprii, pentru că observă că “el” a putut realiza un desen atât de frumos.

e. Educația fizică

Ca sistem de influențe exercitate în mod sistematic asupra dezvoltării fizice și perfecționării capacității motrice a copiilor, educația fizică vizează anumite finalități stabilite de programa școlară.

Optimizarea dezvoltării fizice este o problemă de primă importanță în educația fizică a elevilor din clasele primare, datorită particularităților lor morfologice și funcționale. Se pot exercita o serie de influențe favorabile în cadrul procesului instructiv-educativ.

Obiectivele pentru optimizarea dezvoltării fizice sunt:

- educarea atitudinii corporale corecte;
- prevenirea și corectarea atitudinilor fizice deficitare;
- stimularea tonicității și troficității musculaturii;
- creșterea stabilității articulațiilor, concomitent cu dezvoltarea mobilității acestora;
- educarea respirației voluntare și mărirea amplitudinii actului respirator.

Stimularea analitică a aparatului locomotor se realizează prin exerciții și jocuri. La clasele mici predomină jocul și se lucrează pe rând cu câte un segment al corpului, crescând treptat complexitatea exercițiilor și a jocurilor, iar mai târziu lucrând cu câte două segmente. Ordinea (articulație cap-gât, membrele superioare, membrele inferioare, trunchi) nu este arbitrar aleasă, ci reprezintă succesiunea

fiziologică în care stimulăm analitic segmentele corpului, începând de la cele mai puțin vascularizate spre cele cu masa musculară mai abundent vascularizată.

Accesibilizarea exercițiilor și a jocurilor, în raport cu vârsta copiilor este o condiție importantă de care trebuie să se țină seama în permanență.

La clasele mari se pot practica, cu succes - de exemplu, următoarele jocuri:

Vrăjitorii și spiridușii

Doi voluntari vor fi „vrăjitori”, iar ceilalți – „spiriduși”. Scopul „vrăjitorilor” este să prindă „spiridușii”, atingându-i. Odată ce un „spiriduș” a fost prins, el „încremenește” (stă nemișcat pe loc) și începe să trimită un semnal prin care cere ajutor: apăsarea cu degetul mare a unei mâini în palma celeilalte, strigând în același timp „Ajutor!”. Doi „spiriduși” vor alerga spre prietenul lor „încremenit”, își vor împreuna mâinile și le vor ridica deasupra capului „spiridușului” înghețat, spunând concomitent „Eliberează-te, micule spiriduș!” de 3 ori. „Spiridușul” eliberat poate continua jocul. Atunci când doi „spiriduși” îl ajută pe unul „încremenit” ei nu pot fi prinși.

Pinguinii și flamingo

Explică jocul: păsările „flamingo” se mișcă lent, făcând pași foarte mari și dând lin din aripi, iar „pinguinii” se mișcă repede, dar cu pași foarte- foarte mici, ținând mâinile lipite de corp și palmele orizontal prin părți. Un participant va fi „pinguin”, iar ceilalți sunt „flamingo”. Scopul „pinguinului” este să prindă o pasăre „flamingo”, atingând-o cu nasul, de parcă ar ciupi-o cu pliscul. În acest moment, pasărea „flamingo” se transformă în „pinguin” și continuă să prindă alte păsări „flamingo”. Jocul se încheie când nu a mai rămas nici un „flamingo”.

În concluzie, în cadrul procesului de recuperare la elevii cu deficiență mintală, jocul reprezintă forma fundamentală de sprijinire a organizării și desfășurării cunoașterii. Jocul este o activitate prin care copilul învață să cunoască lumea reală, iar dezvoltarea copilului antrenează extinderea conținutului jocurilor.

Jocul rămâne pentru elevii cu cerințe educaționale speciale, forma permanentă a procesului de recuperare. Principalele deprinderi și capacități ale copilului se construiesc prin intermediul jocului. Prin practicarea activităților ludice, copilul își dezvoltă mișcărilor, iar apoi își însușește principalele reguli ale unor activități și înțelege noțiunile de status și rol social.. Activitățile ludice au funcția de a crește capacitatea de adaptare socială a copilului și, ulterior integrarea acestuia în societate.

BIBLIOGRAFIE:

1. Asociația European Youth Echange Moldova, „855 de jocuri și activități-Ghidul animatorului”, Chișinău, 2005
2. Benga Oana- „Jocuri terapeutice”, Editura ASCR, Cluj-Napoca, 2012
3. Fundația Pro WOMEN- „Dezvoltarea abilităților de viață ale tinerilor din mediul rural, *Un start bun în viață!*”, Iași, 2010
4. Gherguț Alois - „Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale”- Editura Polirom, Iași, 2006
5. Popescu Alexandru - „Terapia ocupațională și ergoterapia”, Editura Cerna, București, 1994
6. Popovici Doru-Vlad (coordonator)- „Terapia ocupațională pentru persoane cu deficiențe”, Editura Muntenia, Constanța, 2005
7. Șchiopu Ursula (coordonator)- „Dicționar de psihologie”, Editura Babel, București, 1997

HĂRNICIA-COMOARĂ DE PREȚ

Moroiu Cerasela-Ioana, Școala Gimnazială Nr. 3 Slobozia

Cândva, tare demult, în vremuri îndepărtate pe când oamenii se aplecau mai mult asupra celor bune și de folos vieții lor, trăia într-un sat de la marginea Bărăganului Ialomițean o fată harnică, pricepută, isteată, frumoasă foc, însă tare săracă și fără bucătică de pământ. În jurul ei, erau fete mai puțin frumoase și harnice, însă ai căror părinți erau înstăriți, aveau pogoane de pământ și oameni care se ocupau cu toate treburile gospodăriei. Aproape toate fetele de vârsta ei se măritau, numai ea nu avea parte de cineva care să o prețuiască pentru hărnicia, bunătatea și frumusețea ei, pe motiv că este săracă.

Cât era ziulica de lungă fata mătura bătătura, scutura prin casă, îngrijea florile din grădinița din fața casei, hrănea animalele, ba mai lucra și cu ziua pe la alți săteni atunci când i se cerea acest lucru. Era o fată foarte harnică și pricepută la toate.

În acele vremuri, oamenii din zonele de deal și de munte se coborau cu carele pline cu fructe, cartofi, var și bolovani de sare spre satele de la câmpie pentru a face schimb de mărfuri. Ei dădeau din truda mâinilor lor și cereau la schimb cereale. Aceștia umpleau carele cu cereale și luau drumul de întoarcere către locuințele lor.

Într-una din zile, pe drumul plin de colb gros și înecăcios, ce se ridica precum o furtună dezlănțuită în bătaia vântului, ulițele satului pierdut în negura timpului s-au umplut de larma pornită dintr-o căruță cu coviltir ce vestea că dă la schimb mere rumene și gustoase și pere zemoase, dulci pe praful din casele oamenilor.

Căruța era mânăta de un bătrân cu părul albit de trecerea anilor și de greutatea vieții și de un flăcău voinic și frumos.

Auzind ce se poate da la schimb, multe fete din sat au alergat cu poala plină de praf și gunoaie ca să ia fructe bune și sănătoase. Flăcăul le dădea așa după cum era fâgăduiala. Ajungând în cele din urmă și pe ulița satului, acolo unde locuia fata noastră cea frumoasă și harnică, a început să strige ce are de vânzare și pe ce se face schimbul. Vecinele fetei au ieșit bucuroase să facă schimb de produse și au strigat și la Lina, căci așa se numea buna fată, să poftască și ea să cumpere fructe. Fata le-a auzit chemarea, a ieșit la poartă și cu părere de rău a spus că nu are ce da la schimb, deoarece ea nu are gunoi în casă, nici sub preș, nici în tindă sau pe bătătură așa cum aveau celelalte fete. Era tare dezamăgită, Lina noastră căci fructele flăcăului arătau foarte bine și parcă îți făceau cu ochiul, chemându-te să le guști.

Auzind flăcăul una ca aceasta, a coborât din car și nevenindu-i să creadă urechilor ceea ce aude din gura fetei, o roagă să îl poftască în casă ei, căci el nu crede că la ea nu există nici firicel de praf.

Lina l-a poftit în casă și mare a fost mirarea când a văzut o odaie mică, sărăcăcioasă, dar sclipind de curățenie și cu toate lucrurile așezate în ordine.

Flăcăul s-a așezat atunci în genunchi în fața Linei și a cerut-o de soție, spunându-i că el căuta o fată harnică cu care să își împartă zilele, bucuriile și necazurile, iar târgul pe care îl propusese era menit tocmai a-i scoate în cale o soție potrivită.

Lina a acceptat propunerea, fiindcă așa cum am amintit mai sus, era un flăcău voinic și frumos, iar acum se pare că și foarte isteț.

Iată că, hărnicia este o comoară la casa omului!

LUNA ȘI NOI

Moroiu Eva Maria, Școala Gimnazială Nr. 3 Slobozia

Mai demult, pe când bunicul meu, tatăl tatălui meu pe nume Aurel, era încă mic, mama sa, Leonora, îi mințea pe el și pe frații săi Constantin și Maria că în lună se află doi copilași, frățiori, așa ca ei care în loc să se joace frumos împreună, să fie buni, darnici și ascultători, s-au certat foarte tare, fiind luați de măreția regină a nopții să stea alături de ea pe bolta cerului.

Copiii puteau vedea tot pământul de la cel mai mic purice până la cea mai înaltă girafă, de la cea mai mică băltoacă, până la cel mai mare ocean, însă nu se mai puteau întoarce niciodată la casa și părinții lor. Mama lor le povestea că dacă noaptea ieșai afară, fără știrea părinților, erai luat să locuiești în împărăția nopții.

Mama le spunea această poveste ca să fie ascultători, să nu se mai bată sau să se certe cât ei erau plecați de acasă la muncile câmpului cât era ziulica de lungă.

Astfel, ei se temeau să treacă strada, până la bunicii lor, părinții din partea mamei, ca nu cumva, luna să îi ia în împărăția sa, deoarece lor li se părea că aceasta îi urmărește, mișcându-se în același timp cu ei, chiar dacă ea stătea în același loc pe cer.

Anii au trecut, rând pe rând, cei trei frați au crescut mari, au trecut mereu strada spre casa bunicilor care îi iubeau și răsfățau atât de mult, oferindu-le toate bunătățile și dragostea din întreaga lume, însă nu au uitat să își îndrepte ochii spre cerul nopții străjuit de crăiasa Lună și să zâmbescă aducându-și aminte de povestea bunei lor mame. Și-au dat seama că luna nu îi urmărea, ci lor li se părea că merge în același timp cu ei, deoarece erau stăpâniți de frică, le era teamă de întunericul nopții, de măreția lunii și în special, privind luna își dădeau seama că peste zi se mai certaseră, se mai îmbrânciseră și că ar putea fi pedepsiți.

După ce au crescut mari, ei au spus povestea și copiilor lor, aceștia transmițând-o din generație în generație, astfel ajungând până la mine.

SĂ NU STRICĂM JUCĂRIILE!

-poveste educativă cu morală-

Autor: Prof. Nistor Luize Lavinia

Grădinița P.P. Nr.1/„Piticot”-Hunedoara

Înainte cu câteva zile am avut povestea educatoarei „Cum au fugit odată jucăriile de la un copil” de Nina Stănculescu. După povestire am avut cu copiii o discuție despre modul în care s-a purtat copilul din poveste cu jucăriile și dacă așa se comportă și ei cu jucăriile lor.

Copiii nu au fost de acord cu comportamentul băiatului din poveste și au spus că ei au grijă de jucării și după ce se joacă cu ele le așează frumos la locul lor.

Am rămas surprinsă când un băiețel din grupă a lăsat capul în jos și a început să plângă. M-am dus lângă el și l-am întrebat:

-De ce plângi, Mihai?

A ridicat capul și s-a uitat la mine cu ochișorii lui frumoși din care curgeau lacrimi și se rostogoleau pe obraji.

-Doamna, a spus el printre suspine. De curând a fost ziua mea și părinții mei mi-au făcut cadou o mașină frumoasă pe care mi-am dorit-o mult!

-Ar trebui să fii fericit, i-am spus eu.

-Am fost foarte fericit și mă jucam în fiecare zi cu ea. Într-o zi a venit la mine în vizită cu părinții lui, cel mai bun prieten al meu, un băiețel de vârsta mea. I-am arătat mașina primită în dar de ziua mea. Mi-a cerut-o să se joace și el cu ea. I-am dat-o, s-a jucat, dar după un timp i-am cerut-o să mă joc și eu.

O ținea în mână și parcă nu voia să se despartă de ea. Supărat l-am rugat să mi-o dea, fiindcă e mașina mea. Deodată am văzut că se enervează și a aruncat mașina. Mașina a căzut jos și s-a dezmembrat.

-Vezi ce ai făcut? I-am spus eu. Mi-ai stricat mașina preferată!

Am început să plâng. Atunci tatăl lui a intrat în cameră și a întrebat:

-Ce s-a întâmplat?

Prietenul meu i-a povestit tot și și-a recunoscut vina. Tatăl lui i-a spus că nu trebuia să facă asta și a mai spus că pentru fapta sa, o să ia el mașina stricată și mie o să îmi cumpere tatăl lui altă mașină nouă.

Acum aștept să primesc mașina promisă.

I-am spus că prietenul lui a făcut o faptă urâtă, dar a fost bine că și-a recunoscut vina.

Mihai este un băiețel cuminte, ordonat, care are grijă de jucării.

-Nu mai plânge, i-am spus și când primești noua mașinuță să ne anunți și pe noi.

Și-a șters lacrimile și a spus că așa va face, ba chiar o va aduce la grădiniță să se joace împreună cu colegii lui.

FLOAREA MAGICĂ

Elev- Sima Sofia

Îndrumător- Ruxanda Mădălina

Șc. Gim. Federico Garcia Lorca, Sector 3, București

A fost odată ca niciodată o floare magică. Numele ei era Flormag și era foarte frumoasă. Pentru că era magică mirosea îmbietor și la ea veneau foarte multe buburuze, albine și fluturi. Era mereu o joacă și multă veselie în jurul ei. Într-o zi a fost afectată de un virus și din această cauză nu a mai fost vizitată de nimeni.

Flormag era foarte tristă și mireasma sa îmbietoare parcă începuse să dispară. Nu mai avea cu cine să vorbească și să se joace. Atunci i-a venit ideea să facă magie cu celelalte flori care erau singure. Cu ajutorul magiei sale reușea să cheme soarele când florile aveau nevoie de el. Când florile aveau nevoie de apă, Flormag, chema norii ca să plouă. Mireasma florilor a revenit deoarece ele erau fericite, începuseră să glumească între ele, să cânte și să se joace împreună.

Pentru că le duceau dorul fluturilor, buburuzelor și albinelor, Flormag a început să deseneze pe cer aceste insecte. Astfel, cu ajutorul magiei, toate florile s-au vindecat de tristețe, iar virusul a dispărut. Buburuzele, fluturii și albinele au revenit și au regretat că le-au izolat pe flori, dar așa au procedat cel mai bine.

Flormag și prietenele sale florile nu s-au supărat, au înțeles că era unica soluție și le-au primit cu bucurie în câmpul lor pe insectele cele vesele. Din acea zi, Flormag a rămas protectoarea florilor contra virusurilor și trăiesc fericită fără să se teamă alături de prietenele lor.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa!

POVESTEA PERLEI

Elev – Andrei Lara

Îndrumător- Ruxanda Mădălina

Școala Gimnazială Federico Garcia Lorca

Sector 3, București

A fost odată ca niciodată o fată care trăia cu tatăl său, moșneagul, iar ea avusese o soră cam rea care trăia cu mama sa, baba. Din cauza lăcomiei și a răutății, fata a fost înghițită de balaurii găsiți în lada pe care a ales-o, crezând că va deveni foarte bogată. Baba s-a salvat ca prin minune pentru că s-a ascuns în podul casei și acolo a găsit-o moșneagul.

După un an de la întâmplarea în care fata babei a fost înghițită de balauri, fata moșului l-a cunoscut pe prințul Florentin care a ajutat-o să mai uite de necaz. El era un prinț foarte frumos și bun, care avea un castel mai mic deoarece tatăl lui cheltuisese toată averea lăsată de mama lui Florentin, dar din păcate aceasta murise de o boală gravă.

Fata moșului s-a îndrăgostit de el și s-au căsătorit. Ea îl iubea pe prinț și moșul era foarte bucuros că fata lui este atât de fericită. S-au hotărât să aibă grijă și de babă, pentru că aceasta și-a dat seama că a greșit foarte mult față de fata moșului. S-au mutat toți în castelul prințului, iar bogăția din cufăr au dat-o la oamenii cei săraci. Ei au făcut o fetiță foarte mică, cât o perlă. Pentru că era minunată au numit-o Perla și moșul avea grijă de ea. Perla avea ochișorii albaștri ca marea și părul buclat, iar de dimineață până seara zâmbea mereu la cei care erau lângă ea.

Când a făcut cinci ani, în sfârșit, avea voie singură pe pajiștea de lângă castel. Pe pajiște se jucau tot felul de personaje din povești, dar nu toate erau persoane bune, așa că moșneagul o supraveghea ca să nu pătească ceva rău. Pe când mergea ea așa, s-a întâlnit cu cei trei iezișori care căutau fragi și mure pentru mămica lor capra. Ei au mers toți în pădure. Într-un copac era și cocoșul care le-a spus unde se găsesc fragii cei mai mari și mai gustoși.

Deodată au auzit pe moș strigând și Perla le-a spus că trebuie să plece acasă pentru că încă este mică și nu se poate îndepărta de palat. Moșul i-a povestit că îl cunoaște pe cocoș fiindcă el s-a însurat cu găina babei și aveau trei copii. Cocoșul îi învăța matematică pentru că era mai deștept, ca să nu îi păcălească cineva, ca să le fure bogăția pe care au strâns-o cu mare greutate.

Perla l-a rugat pe moș să o lase și pe ea la cocoș să învețe matematică. Mămica și tăticul ei au fost de acord pentru că erau buni la suflet și doreau ca fata să știe matematică. După ce a muncit foarte mult, pentru că la matematică trebuie să repeți mult și să memorezi, ea a vrut să se facă profesoară de matematică și așa a făcut.

Prințul Florentin i-a construit o școală în pădure ca să îi învețe carte pe toți copiii animalelor. Perla era foarte frumoasă și deșteaptă, ea era răbdătoare cu toți copiii și îi lăuda când meritau. Copiii o iubeau foarte mult, iar doamna bufniță, care este cea mai inteligentă din pădure, era puțin invidioasă, dar i-a trecut.

În fiecare dimineață toți copiii mergeau bucuroși la școala din pădure ca să învețe matematică și alte lucruri bune de la Perla, fetița care avea un suflet de aur. După un timp a rugat-o și pe doamna bufniță să o ajute deoarece încă nu se pricepea bine la engleză și avea nevoie de cineva care știa această limbă.

Bufnița a acceptat bucuroasă și de atunci a devenit puțin mai veselă, nu mai era așa de serioasă și tristă. Toți copiii le iubeau foarte mult și mergeau cu drag la școală.

De atunci au trăit toți fericiți până la adânci bătrâneți!

ROMÂNIA, ȚARA MEA IUBITĂ!

Elev – Pătru Albert

Îndrumător- Ruxanda Mădălina

Școala Gimnazială Federico Garcia Lorca

România este țara în care m-am născut și am crescut până în acest moment. Îmi place țara mea pentru că ea este țara în care s-au născut și au crescut părinții și bunicii mei. Aici vreau să trăiesc în continuare, chiar dacă uneori îi aud pe părinții mei vorbind între ei că nu se ajung banii și că ne-ar fi mai bine în altă țară. Mie nu mi-ar plăcea să plecăm din România, pentru că aici sunt toți prietenii mei. Ei vorbesc ca și mine limba română și ne înțelegem foarte bine.

Dacă aș pleca în altă țară cred că mi-ar fi greu să mă înțeleg cu ceilalți copii. Dacă nu aș putea vorbi cu ei nu știu nici cum aș putea să mă împrietenesc cu ei.

În țara noastră ai multă verdeață. Am o prietena care a trăit și în Spania când era mai mică și mi-a spus că acolo părea că este un deșert. Dar cel mai mult îmi place România pentru că are veri călduroase în care pot merge la mare. Îmi place foarte mult să înot în Marea Neagră și să mă joc în nisip. În vara trecută am fost și cu skijetul, închiriat de tatăl meu. A fost grozav! De asemenea pot merge în tabără la munte, acolo ne distrăm în parcuri cu tiroliene agățate în copaci, facem drumeții și foc de tabără.

Munții Carpați sunt un alt motiv pentru care îmi place România și pentru care cred că țara mea este frumoasă. În fiecare vacanță de iarnă, împreună cu părinții mei, am fost la schi. Cel mai mult mi-a plăcut în stațiunile Râncă și Predeal, pentru că există pârtii de schi și săniuș pentru copii. Pe lângă practicarea sporturilor de iarnă, de fiecare dată am făcut drumeții și mi-am dat seama că Munții Carpații sunt niște munți foarte frumoși care merită admirați. Într-o vară am plecat într-o vacanță în Delta Dunării.

Am înțeles că această deltă este unicat în Europa. Aici cresc nenumărate specii de pești și păsări, iar vegetația este bogată precum într-o junglă. Cred că fiecare român ar trebui să meargă cel puțin o dată să vadă Delta Dunării. Această frumusețe a României este un motiv real de mândrie pentru locuitorii țării mele. România este frumoasă nu doar prin geografia sa, dar și prin obiceiurile, tradițiile și portul popular care sunt deosebite. În perioada în care se desfășoară sărbătorile tradiționale sunt nelipsit de la evenimentele care se petrec la sat.

Bunicii mei locuiesc într-un sat foarte frumos din Munții Apuseni. Aici tradițiile și obiceiurile sunt neschimbat de multe mii de ani. La diferite evenimente, oamenii se îmbracă în frumosul port popular românesc, se întâlnesc cu toții și petrec în același mod în care petreceau și strămoșii noștri. 1 Decembrie este Ziua Națională a României. Atunci ne-am născut noi, ca popor.

Noi sărbătorim cu drag această zi la școală și facem serbări realizate cu acest prilej. Cântăm, recităm poezii, confecționăm stegulețe.

Anul trecut, am avut cea mai frumoasă serbare. Am cântat mult, frumos, acompaniați la chitară de un coleg și ne-am îmbrăcat în costum tradițional. Am mâncat pâine cu sare și am realizat o expoziție cu obiecte tradiționale românești. Doamna învățătoare ne-a spus că trebuie să ne mândrim că suntem români și că țara noastră e cea mai frumoasă din lume:

„Mândră este țara mea / și frumoasă ca o stea: / are holde aurii, / grâu de pâine în câmpii, / dealuri line și bogate, / brâu de râuri minunate, / munți semeți, codri adânci, / oameni drepti ca niște stânci”. Nu știu cine a scris aceste versuri, dar le-am recitat cu drag, anul trecut, la serbarea noastră de 1 Decembrie.

STUDII DE CAZ PREȘCOLAR

Geabău Marilena

Școala Gimnazială Specială nr.4 București

Studiu de caz 1

Familia V. Este formată din V. M. în vârstă de 35 de ani, soția acestuia, V. L. în vârstă de 32 de ani și cei doi copii, D. în vârstă de 4 ani și fratele mai mare, A. în vârstă de 6 ani. Ei locuiesc într-o casă cu 4 camere împreună cu bunica lor, mama mamei, în București, sectorul 2. Este o familie bine organizată, iar condițiile socio-profesionale sunt medii. Tatăl este administrator la o firmă particulară, iar mama este casnică, aceasta ocupându-se de creșterea și educația copiilor.

Atmosfera și climatul în cadrul familiei V. sunt în general bune. Relațiile dintre părinți sunt bazate pe înțelegere și respect, iar acestea sunt favorizabile creșterii și dezvoltării copiilor. Părinții se implică activ în educația copiilor, aceștia urmând cursurile unei grădinițe de stat din sectorul 6. Există o permanentă legătură între școală și familie, mama implicându-se tot timpul în activitățile și cerințele cadrelor didactice. După terminarea programului de la grădiniță, copiii sunt implicați și în activități extracurriculare, băiatul este înscris la karate, iar fata la balet și dans modern.

D. V. Locuiește împreună cu familia ei, fiind mezină a casei este întotdeauna în centrul atenției și tinde să își formeze un comportament de copil răsfățat. Este înscrisă la grupa mică, iar integrarea ei în colectiv nu a fost una chiar favorabilă. La început se izola de restul copiilor, devenea agresivă atunci când alt copil voia să se joace cu ea și refuza să vorbească cu educatoarea și colegii ei.

Asistentul social împreună cu beneficiarul D., vor stabili de comun acord un program de activități desfășurate, astfel încât să îi ajute pe aceștia să depășească situația de criză. Este important faptul că părinții sunt interesați de situația fetei. Asistentul social va informa despre faptul că D. trebuie să frecventeze consilierul grădiniței, pentru a putea fi consiliată și să se observe unde este problema integrării ei. Climatul familial este unul bun, doar că D. este mezină a familiei și toată atenția se concentrează asupra ei, iar ea observă asta. Problemele integrării ei sunt datorate faptului că este dependentă de părinții ei și despărțirea de mediul familial este una deficitară.

După multe ore de consiliere, unde au mers atât mama cu fiica, cât și fiica singură și chiar alături de unul, respectiv doi dintre colegii de la grupa ei, situația copilului s-a îmbunătățit, educatoarea și părinții s-au ocupat de integrarea acesteia în colectivitate, încurajând-o și integrând-o în diverse jocuri individuale, dar și pe grupe. Odată analizată situația, asistentul social urmărește împreună cu mama și educatoarea fetei, astfel încât acestea să îi soluționeze problemele apărute în integrarea ei.

Cu timpul, după multe ore de consiliere și multe încercări ale cadrului didactic de la grupa fetei și ale părinților de a o integra social pe D., ea a reușit să se integreze în grupa ei și să își facă noi

prieteni. "Familia reprezintă o unitate socială constituită din adulți și copii, între care există relații de filiație naturală sau socială, indiferent de orice alte considerente." (Stănciulescu, Elisabeta, Sociologia educației familiale, Editura Polirom, Iași, 2000, pagina 26). P. Durning, consideră că "se numește educație familială acțiunea de a crește și educa unul sau mai mulți copii, desfășurată cel mai adesea în grupuri familiale de către adulți, părinții copiilor respectivi."

După cum spuneam, familia este direct responsabilă pentru educația copiilor, deoarece ei își formează deprinderile încă din primii ani petrecuți în familie, iar educația copiilor este extrem de importantă.

Studiu de caz 2

Familia C. Este formată din domnul C. C. , doamna C. E. și cei doi copii ai lor, C. M. în vârstă de 3 ani și C. I. în vârstă de 15 ani, cu domiciliul în București. Doamna C. E. are 35 de ani și lucrează la poștă, iar domnul C. C. Are 40 de ani și lucrează ca bucătar în străinătate.

C. M. este în grupa mică la o grădiniță de stat, iar fata C. I. Este elevă. Din cauza faptului că tatăl este mereu plecat, C. M. a fost crescut de mamă și soră. La început a fost încântat de grădiniță și de colegi, susținând că este la locul de joacă, până când ei au început să râdă de el. Acum nu mai vrea să meargă la grădiniță, spune mereu că îi este rău, că îl doare burta, că nu îi place la grădiniță. Din cauza programului încărcat, mama nu are timp să stea de vorbă cu el și să îi explice, să se implice mai mult în încurajarea lui sau să se ducă la grădiniță, să se intereseze de situația lui sau să îi cunoască prietenii.

De ceva vreme el a devenit agresiv, a început să vorbească urât, să își jignească sora și mama, susținând faptul că el este un "papă lapte", că a fost crescut de femei și că nu a avut în casă un tată care să îl învețe să fie bărbat, mama neștiind de unde știe el toate acestea.

Relația dintre părinți decurge aparent bine, cei doi comunicând prin intermediul telefonului, dar este o relație monotonă, cu o implicare afectivă scăzută. Relația cu C. M. este una relativ rece, deși ei susțin că îl iubesc, crezând că dacă îi dau bani, aceștia pot înlocui prezența tatălui. Cu mama se vede în fiecare seară, însă ea este de cele mai multe ori obosită și fără chef de vorbă, iar cu tatăl o dată la 3 luni și atunci acesta îl ceartă deseori din cauza plânsului continuu și refuzului de a merge la grădiniță.

Ei nu înțeleg faptul că C. M. suferă foarte tare din cauza lipsei de afecțiune a părinților față de el, a faptului că este mereu certat, cu toate că ei sunt foarte ocupați ca să meargă la grădiniță, să se intereseze de situația lui și să se implice activ în integrarea copilului, ei trimițându-l pe sora acestuia să îl ducă și să îl aducă de la grădiniță, împreună cu o vecină.

Copiii de la grădiniță sunt răutăcioși și râd de el când vine sora în locul părinților, spunându-i că el nu are părinți sau că pe el nu îl iubesc părinții. În acest caz este vorba despre faptul că părinții sunt axați pe carieră, iar timpul alături de copiii lor este foarte scurt, aproape inexistent.

În cazul în care unul dintre părinți este plecat, celălalt trebuie să încerce să înlocuiască grija și afecțiunea pentru amândoi părinții.

Asistentul social analizează problema și vor stabili împreună cu beneficiarii un program de activități desfășurate, astfel încât să îi ajute pe aceștia să depășească situația de criză în care se află.

Una din probleme este că tatăl lucrează în afara țării și acest lucru dăunează armoniei familiei. Tatăl trebuie să își găsească de muncă în țară, pentru a putea ajuta la creșterea armonioasă a copiilor. Mama trebuie să se intereseze de situația școlară a ambilor copii, să acorde timp pentru cei doi copii, să discute cu educatoarea și să analizeze comportamentul copilului în colectivitate.

O alta problemă este faptul că nimeni nu vorbește deschis cu M. , nu încearcă să îl asculte sau să îl ajute cumva. Se poate constata legătura între situațiile conflictuale și:

- implicarea activă a părinților în viața copilului
- cooperarea eficientă cu grădinița
- climatul familial
- neasumarea corespunzătoare a rolurilor conjugale și parentale

Din analiza datelor a reieșit faptul că, într-adevăr, modul în care părinții se ocupă de educația copiilor are o importanță majoră în comportamentul și în socializarea copiilor.

Studiu de caz 3

Familia T. este formată din domnul T. C. , doamna T. M. și băiatul lor T.M., locuiesc în București. Doamna T.M. are 30 de ani și este jurist, iar domnul T. C. are 32 de ani și este cercetător. Ei au un copil pe care și l-au dorit foarte mult, doamna T. M. având niște probleme de sănătate care nu îi permiteau să rămână însărcinată, ea reușind cu ajutorul unor tratamente.

T. M. este foarte iubit și răsfățat , el fiind unicul copil al celor doi. Când a împlinit vârsta de 3 ani , părinții l-au înscris la grădiniță. Mama și-a făcut foarte multe probleme din cauză că aceasta era extrem de protectoare cu cel mic și nu îl lăsa să facă nimic singur, aceasta făcând totul în locul lui , iar din cauza acestei griji exagerate, copilul nu avea nici o deprindere formată în familie.

T. M. nu s-a putut acomoda de la început, deoarece el depindea în totalitate de mama lui, nu vorbea cu nimeni, stătea izolat și plângea după mama lui. Era foarte obraznic cu educatoarea, răsfățat fiind, avea impresia că totul nu i se cuvine, iar în cazul în care cineva nu îi făcea pe plac acesta se revolta aruncând cu jucării și țipând. Educatoarea a analizat comportamentul copilului și a înștiințat-o pe T.M că a întâmpinat probleme de socializare și de integrare în colectiv. A sfătuit-o pe mama lui T.

M. să îl responsabilizeze, să îi dea multe sarcini pe care să le ducă la capăt și să îl lase să se descurce singur pentru a putea să își formeze deprinderile și propria personalitate, cadrul didactic având calificare de consilier psihologic.

Mama T.M. a renunțat la grija exagerată și l-a lăsat să se descurce singur, bineînțeles sub atenta ei supraveghere, astfel copilul a progresat într-un timp scurt, iar integrarea lui a fost eficientă. Copilul are nevoie să știe cu precizie încotro se îndreaptă, să parcurgă un drum trasat de adult fiindcă mult timp este incapabil să discearnă, să aleagă și să se conducă singur. Nimic nu este mai dăunător de fapt pentru copil decât privarea de autonomie, de capacitatea de a încerca și eșua la nevoie pentru a experimenta. Reușita influențelor educative depinde de ambianța în care ele se produc. Climatul familial în care copilul se dezvoltă și se formează, dar și încrederea celorlalți în el, îi marchează în mod inevitabil personalitatea.

Studiu de caz 4

Familia C. este formată din 3 membri, soția C.I, în vârstă de 26 de ani, soțul C. R. în vârstă de 32 de ani și fițița C.N , în vârstă de 4 ani.

Relațiile dintre membrii familiei sunt tensionate, cauzele fiind multiple, în primul rând axarea părinților pe carieră și neglijarea rolului de părinte.

Domnul C.R. lucrează la o agenție de turism, pe un salariu bun și cu posibilități de avansare, iar doamna C.I. lucrează ca asistent medical la o clinică privată.

După nașterea fițiței C. N. , nici unul dintre părinți nu a renunțat la locul de muncă, dedicând foarte puțin timp fițiței , implicit creșterii și educației sale. Doamna C. I. Fiind foarte ocupată, atât cu serviciul cât și cu treburile casnice, nu mai avea timp să stea și cu fițița, apelând mereu la o vecină să aibă grijă de ea.

Din cauza oboselii acumulate, neputând să facă față stresului, aceasta i-a cerut ajutorul soțului. În acest moment certurile și discuțiile s-au intensificat, soțul devenind agresiv verbal și având un comportament violent, în condițiile în care el considera că având un salariu care acoperă toate cheltuielile, trebuie respectat și tratat cu supunere de către soție și că femeia trebuie să stea acasă să aibă grijă de copil și de casă și să nu mai acorde importanță locului de muncă, concepție preluată din familia de origine.

Din cauza acestor certuri repetate pe care le avea cu soțul ei și a impactului pe care îl aveau aceste certuri asupra fițiței, au apărut probleme de integrare în colectivitate, aceasta fiind în grupa mică. Fițița avea un comportament violent și vorbea foarte urât, refuza implicarea în orice activitate și era instabilă emoțional, trecând ușor de la o stare la alta, mama C. I. A recurs la infidelitate, crezând că alături de un alt bărbat o să fie mai liniștită și o să îi ofere mai mult ajutor.

Soțul C.R. a aflat de relația extraconjugală a soției, astfel că a înaintat divorțul, aceștia despărțindu-se.

Din păcate, starea fetei s-a agravat, aceasta intrând într-o depresie, fiind mereu supărată, plângând din orice și având o atitudine respingătoare față de toată lumea, aceștia fiindu-i foarte greu să își vadă părinții despărțiți. Dorind să o ajute pe fetiță să treacă peste acest moment dificil, mama a apelat la o prietenă, aceasta fiind de profesie psihoterapeut.

În urma unor ședințe, starea fetei s-a ameliorat, ea reușind să se integreze în colectivitate, chiar să fie un copil activ și inteligent.

Descoperind mai devreme sau mai târziu, că unirea părinților săi nu este perfectă așa cum și-a închipuit-o, copilul începe să pună la îndoială imaginea ideală pe care și-a făcut-o despre fiecare dintre ei. Această descoperire poate să ucidă în el pentru totdeauna încrederea în viața și în oameni. Este deci necesar ca părinții să se înțeleagă între ei cel puțin atât cât copilul să nu poată pune sub semnul întrebării viitorul său, să nu se îndoiască de valoarea exemplului pe care îl dau ei. (Mitrofan, Iolanda, Mitrofan, Nicolae, Familia de la A la Z, Editura Științifică, București, 1991, pag 47)

Studiu de caz 5

M. I. are 35 de ani și este căsătorită cu I. I., locuiesc împreună cu cei 2 copii, A. în vârstă de 4 ani și M. de 10 ani. M.I. povestește că soțul ei I.I., s-a schimbat la puțin timp după căsătorie, când a început să își manifeste gelozia, amenințând-o că o va da afară din casă, jignind-o că nu este în stare de nimic fără el și că nu se poate descurca singură. M. este casnică, iar soțul ei este contabil, ei locuiesc împreună cu părinții lui I., neavând o relație nici cu aceștia, ei intervenind mereu în certurile cuplului. Datorită programului încărcat și a orelor lucrate peste program, soțul a devenit suspicios și gelos, motivând că soția îl înșală. M. se ocupă în totalitate de întreținerea casei și de îngrijirea și educarea fetelor, care asistă la scene agresive între părinți, fapt care a condus la un randament școlar scăzut și multă neliniște. M. lipsește de la școală și rezultatele ei sunt slabe, având și un comportament agresiv față de mamă. A. nu reușește să se acomodeze la grădiniță, are tulburări de vorbire grave, este retrasă și plânge des. Mama susține că fetița nu a avut astfel de probleme când era mai mică. M. a luat decizia de a pleca din casa unde locuia cu soțul ei și să meargă la o rudă împreună cu fetele, după ce soțul, într-una din crize, a început să spargă prin casă diverse obiecte, aceasta temându-se să nu fie rănite, atât ea cât și fetele.

Asistentul social împreună cu beneficiarele, M. și cele două fete, vor stabili de comun acord un program de activități desfășurate, astfel încât să le ajute pe acestea să depășească această situație de criză. Este foarte important ca acestea să iasă din mediul în care au loc abuzurile. De aceea, asistentul

social va informa și consilia beneficiarii pentru a realiza demersurile de a se muta la o rudă apropiată, dornică să le ajute.

O altă activitate stabilită este aceea de a investiga tulburarea de vorbire și de comportament a fetei celei mici. Mama va consulta un logoped și consilierul școlar. Se vor realiza terapii de grup, la care vor participa atât cele două fete cât și mama lor, dar și terapie individuală, deoarece ambele fete întâmpină dificultăți în integrarea socială și adaptarea la școală.

Odată analizate nevoile și problemele familiei, asistentul social urmărește ca împreună cu beneficiarele să intervină astfel încât acestea să îi soluționeze problemele și să meargă mai departe. În această familie, o problemă a fost punctul de plecare pentru celelalte probleme apărute ulterior. De asemenea, datoria asistentului social este cea de a trata diferențiat și individual fiecare individ, fără a-l eticheta.

Cu privire la situația lui M. și a fiicelor sale, se află în stadiul unei situații indezirabile, dar care treptat se transformă într-o situație dezirabilă, prin efortul depus și motivația de a schimba lucrurile.

STUDIU DE CAZ

Prof. Înv. Primar- Ruxanda Mădălina
Școala Gimnazială “Federico Garcia Lorca”
Sector 3, București

Numele: C. A.

Clasa: a III-a

Eleva C. A. din cauza unei erori medicale timp de aproape 4 ani nu a fost tratată corespunzător. Inițial, a fost diagnosticată cu autism, medicii excluzând posibilitatea de a avea hipoacuzie.

Ulterior, fost încadrată în gradul de handicap mediu, tipul de deficiență auditiv, conform raportului de evaluare complexă și a fost reorientată spre învățământ obișnuit, cu servicii de sprijin (curriculum adaptat și profesor itinerant) .

Rezultatele școlare obținute până la această dată au fost foarte slabe. A fost protezată auditiv, iar în anul școlar următor este transferată de la o școală din orașul Pitești, în cadrul colectivului meu de elevi.

Nivelul de dezvoltare:

- Dezvoltarea somatică: sub media nivelului vârstei cronologice;
- Motricitate: bună;
- Comunicarea: vocabular sărac, tulburări de vorbire, manifestă disgrafie și dislexie, multe greșeli de exprimare (în special dezacorduri);
- Percepția: diferențiază greu formele, are formate noțiuni elementare temporale;
- Atenția: stabilă, capacitate de concentrare foarte bună;
- Memoria: mecanică, domină cea involuntară;
- Gândirea: concret-intuitivă, lacunară, manifestă stereotipie și rigiditate, incapabilă de analiză și sinteză;
- Capacitate de învățare: relativ redusă;
- Afectivitate și voință: manifestă stabilitate afectivă, caută să fie în centrul atenției anumitor colegi, o extraordinară voință de a învăța. Simte nevoia de a fi acceptată și iubită de noii ei colegi și am observat că în urma analizei rezultatelor obținute se descurcă mai bine la limba română și la limba engleză în comparație cu științele exacte.
- Conduita: este ascultătoare, docilă, oarecum inhibată;
- Socializarea: timidă, îi este frică să nu fie respinsă. În școala unde a învățat anterior a fost respinsă de colegi, uneori agresată verbal.

Implicarea familiei în procesul de formare și dezvoltare al acestui copil este maximă. Mama alocă foarte mult timp în fiecare zi pentru temele și recuperarea rămănerii în urmă la învățătură. De altfel, mama a fost cea care a contrazis medicii și a susținut faptul că fata ei nu este autistă. Copila este foarte interesată de istorie, citește foarte mult, utilizează des dicționarul când nu înțelege un cuvânt.

În vederea stabilirii obiectivelor educaționale, pe baza cărora să se întocmească „Planul de intervenție personalizat”(PIP) s-au evaluat dificultățile pe care le avea la începutul anului școlar, astfel:

- în domeniul socializării: stabilirea unor punți afective de legătură între ea și colegi.
- în domeniul achizițiilor școlare: unele probleme de disgrafie , pronunție defectuoasă, probleme de comunicare, incapacitatea de a alcătui un text logic.

Scopul activităților cu eleva C. A. constau în înlăturarea și diminuarea dificultăților determinate de deficiențele pe care le are, urmărind realizarea unei pregătiri școlare și unei socializări la nivelul maxim corelat cu potențialul său.

Pentru prima etapă a PIP (septembrie –decembrie), s-au stabilit obiectivele programului:

- Reducerea și eliminarea lacunelor din cunoștințele elevei;
- Educarea exprimării verbale corecte din punct de vedere fonetic, lexical și sintactic;
- Cunoașterea și utilizarea conceptelor specifice matematicii;
- Dezvoltarea capacităților de explorare/investigare și rezolvare de probleme;
- Formarea și dezvoltarea abilității de comunicare.
- Domeniul: Socializare

Obiective educaționale și persoanele contribuie la realizarea lor:

1. Să stabilească relații de prietenie și colegialitate cu colegii de clasă, să participe la activități în grup (învățătoarea, profesoara de sprijin, părinții)
2. Să comunice deschis cu persoanele cu care relaționează (învățătoarea, profesoara de sprijin, părinții).

Eleva va fi antrenată în activitățile specifice pe arii de stimulare sau recuperatorii și recreative, cu respectarea particularităților de vârstă și individuale;

În cadrul lecțiilor se lucrează diferențiat, cu respectarea planificării materiei (cu revizuirii și adaptări);

De două ori pe săptămână, suplimentar orelor de curs dirigintele și profesorii, împreună cu profesoara de sprijin vor lucra cu eleva în scopul atingerii obiectivelor propuse.

I se va explica, ori de câte ori este nevoie, ce are de făcut. Se va avea permanent în vedere sporirea motivației acesteia pentru învățare prin încurajări și laude.

În ceea ce privește socializarea se vor aplica metode ca: joc de mișcare, metode de autocunoaștere și inter-cunoaștere, dezbateri astfel încât să eleva să înțeleagă care sunt „secretele” unei bune relaționări cu cei din jur și că în mare parte de el depinde comportamentul colegilor în ceea ce îl privește.

Lacunele elevei sunt mai numeroase, însă se urmărește asigurarea unei baze instrumentale care influențează fundamental evoluția ulterioară a acesteia.

Implicarea activă a părinților în programul de intervenție a ușurat foarte mult munca profesorilor implicați în acest program.

Eleva a avut un traseu școlar încurajator, recuperând pe parcursul clasei a III-a o mare parte din lacune și continuând cu același entuziasm și ambiție și în următoarele clase de gimnaziu și liceu, susținută, ajutată și încurajată permanent de mamă.

STUDIU DE CAZ

Prof. Înv. Primar - Ruxanda Mădălina
Școala Gimnazială „Federico Garcia Lorca”
Sector 3, București

A. Date personale

Nume și prenume : V.C.

Vârsta : 10 ani și 3 luni

Clasa: a III-a

Școala: Gimnazială MAICA DOMNULUI

Sector 2, București

Diagnostic : deficiență mintală ușoară

B. Date familiale

Numele și prenumele părinților:

Tata : Marian

Mama : Elena

Vârsta și profesie:

Tata - 41 ani, muncitor

Mama - 38 ani, casnică

Natura familiei : elevul provine dintr-o familie organizată, de condiție socio- economică și culturală modestă

Bugetul familiei : insuficient

Numărul fraților : o soră de 6 ani și un frate de 8 ani

Eventuale antecedente familiale deficitare : nu există

Relații familiale : mici conflicte intrafamiliale datorate unor neajunsuri materiale, dar cu caracter temporar.

Atitudinea familiei față de copil : mama-protectoare; tata-relativ indiferent

Colaborarea cu școala : părinții nu se implica activ în demersul educativ al copilului, plasând școlii aceasta responsabilitate în totalitate.

C. Antecedente personale

Naștere: prematură

Greutate la naștere : 1.900 gr: 0,49 cm

Alimentație : naturală

Boli ale copilăriei : nesemnificative

Starea de sănătate actuală: în afara de problemele medicale inerente creșterii și dezvoltării, elevul nu este în evidență cu afecțiuni clinice și/sau cronice. Dezvoltarea fizică este una normală vârstei, iar starea sănătății este bună.

D. Date psihologice semnificative

Limbaj și comunicare:

- *înțelegerea mesajului*: acceptabilă, reacționează adecvat la mesaje verbale, dar descifrarea scrisului rămâne limitată
- *volumul vocabularului*: vocabular sărac lipsit de coloratură stilistică ,cu puține adjective și verbe, frecvența predominantă a substantivelor față de alte părți de vorbire, (specific copilului cu deficiență mintală ușoară)
- *exprimare*: structuri gramaticale deficitare, enunțuri incomplete, lipsa acordului dintre subiect și predicat, dintre număr și persoană, construcții de tip SPC (subiect + predicat + complement),lungimea medie a enunțului în limbajul scris este de 6,2, debit verbal normal.
- *tulburări de limbaj*: dislalie polimorfă, dislexo-disgrafie ușoară.
- *vârsta de apariție a limbajului oral* – 3 ani
- *controlul și coordonarea mișcărilor*: coordonare generală a mișcărilor ușor deficitară (caracteristică deficientului mintal)
- *lateralitate*: dreaptă
- *schema corporală*: formată în mare parte
- *orientare spațială*: se orientează în spațiul apropiat
- *orientare temporală*: cu lacune (cunoaște momentele zilei, zilele săptămânii)

Cognitiv :

- *percepție*: ușor distorsionată, imagini perceptive lipsite de detalii
- *atenție* : fluctuantă, dificultăți de concentrare a atenției
- *memorie*: memorare mecanică, păstrare de scurtă durată, reactualizare lacunară
- *gândire*: concret-situațională
- *imaginație*: lipsită de imagini noi, originale

Trăsături de personalitate:

- *temperament*: predominant sangvinic, cu tendință moderată spre extraversie
- *emotivitate*: emotiv, dar fără reacții dezadaptative;
- *dispoziție afectivă predominantă*: vesel, optimist;
- *însușiri aptitudinale*: lucrează greoi, cu erori, nu se încadrează în timp;
- *trăsături de caracter*: - atitudinea față de sine: ușor egocentrism
 - atitudinea față de ceilalți: pozitivă

Nivel socio-afectiv și adaptarea în mediul școlar:

- *stabilitatea conduitei*: ușoară instabilitate, cu abateri comportamentale relativ frecvente, dar nu grave;
- *conduita în grup*: participă la activitatea de grup numai dacă este solicitat
- *rezistența la solicitări*: scăzută
- *capacitate de adaptare*: scăzută

E. Date pedagogice semnificative

- *stilul de muncă intelectuală*: neglijent, cu rămânări în urmă la învățătură și la alte activități;
- *conduita la lecții*: de obicei pasiv, așteaptă să fie solicitat.
 - *discipline la care întâmpină dificultăți*: Limba română și matematică
 - *rezultate școlare*: eșec școlar

F. Servicii terapeutice de care beneficiază copilul:

- Activități suplimentare de terapie a tulburărilor de limbaj în cadrul Centrului Școlar pentru Educație Incluzivă Sector 2, cu specialistul T.T.L.

G. Propuneri și strategii de ameliorare a eșecului școlar :

- Discuții cu părinții elevului în care se clarifică importanța implicării și a sprijinului afectiv oferit elevului în familie, precum și importanța interesului manifestat de familie față de conduita școlară generală a fiului lor.
- Includerea familiei într-un *Program de educare a părinților*
- Continuarea activităților de terapie a tulburărilor de limbaj pe baza unui program de intervenție personalizat care să aibă în vedere toate structurile afectate ,de la pronunție până la structura gramaticală.
- Menținerea orientării școlare a elevului către învățământul de masă cu tratare diferențiată ;.
- Tratarea diferențiată a elevului la disciplinele de studiu problematice pentru acesta.
- Atitudine suportivă din partea învățătorului, încurajarea acestuia și întărirea comportamentelor așteptate prin recompense de tip școlar, determinând astfel ca motivația extrinsecă a elevului să devină una intrinsecă.
- Includerea elevului în diverse activități extrașcolare în cadrul cărora acesta are inițiative, își manifestă creativitatea și își pune în valoare aptitudinile sale speciale.
- Gratificarea fiecărui progres obținut pe parcursul schimbării conduitei sale, prin încurajări și recompense.
- Monitorizarea permanentă a evoluției școlare și personale a acestuia.
- Menținerea unei colaborări permanente între familie, colectivul profesoral, și profesorul de terapie a tulburărilor de limbaj, în vederea aflării celei mai bune modalități de progres școlar.

FAMILIA, MEDIUL SOCIO-AFECTIV DETERMINANT AL ADAPTĂRII ȘI INTEGRĂRII COPILULUI

Ghelmegeanu Anca

Școala Gimnazială Specială nr.4 București

Orice copil se dezvoltă fizic și psihic cel mai bine alături de oamenii care i-au dat viață sau i-au oferit un cămin, părinții, fie ei naturali sau adoptivi. De modul de viață din familie depinde echilibrul psihic și oportunitățile unui copil de a-și valorifica potențialul psiho-genetic.

„Conform spuselor lui J. M. Bochenski, autoritatea reprezintă un raport între trei termeni. Aceștia sunt: un purtător, un subiect și un domeniu. Bochenski explică faptul că purtătorul posedă autoritatea, subiectul este persoana pentru care purtătorul are autoritatea menționată, iar domeniul este mărginit de multitudinea de probleme în mijlocul căreia subiectul purtător deține autoritatea în raport cu subiectul. Așadar, putem spune că doar prin autoritate te poți impune în fața unui copil. Ca și părinte, dăruiești în primul rând dragoste, iubire, înțelegere, dar fără autoritate în unele situații, nu se rezolvă nici o problemă. Un copil este tentat să-și încerce părintele, să-l supună la o mulțime de teste, pentru a putea vedea dacă i se acordă libertate totală sau o libertate cu anumite limite.

Atitudinea părinților este ceea ce contează la final, pentru că ea stârnește consecințe asupra formării personalității copilului. Un copil ia aminte din întâlnirea cu autoritatea părintelui și ajunge la concluzia că părinții sunt cei care îi țin destinul în mâini și care determină reușita sau eșuarea lui în viață. De aceea, sunt tentați de cele mai multe ori să le imite gesturile, faptele, prin aceasta formându-se adaptarea lor. Pentru că copilul este foarte receptiv la influențele pozitive și negative care se exercită asupra lui, acesta are nevoie să fie pregătit și modelat, în mare măsură, în interiorul familiei sale, în special, de părinții acestuia, care îl ajută să cunoască atât un univers afectiv, cât și unul social,, (Prisăcariu Emanuela-Elisabeth, Un studiu privind rolul părinților în educația copilului).

Grădinița este o etapă în cadrul programelor de dezvoltare care are în vedere experiența deja acumulată de copil în mediul familial. De aceea, intervenția educativă din grădiniță trebuie constituită în parteneriat educativ cu familia. (Păun, E., 2002, Educația preșcolară în România, Ed. Polirom, Iași, pag.63)

Grădinița e o treaptă superioară în dezvoltarea personalității copilului, iar familia trebuie să deschidă poarta bucuriei de a merge la grădiniță, apoi la școală, copiilor pe care-i au. Sunt adesea situațiile în care se manifestă respingere față de școală, atitudini negative ale copilului față de grădiniță ori școală, instabilitate relațională, sabotarea autorității dascălilor.

Multe dintre aceste manifestări sunt cauzate de influențele mediului familial. Familia poate pregăti mai bine sau mai puțin terenul psihologic pentru integrarea în grădiniță și școală. Când părinții îi amenință pe copii cu școala, apare fenomenul de respingere involuntară a noului mediu social-educational, resimțit subiectiv ca o amenințare. Există și părinți care-și împovărează copiii cu sarcini didactice inventate de ei înainte de vreme, fapt ce îl obosește pe copil și-l face să respingă actul educațional, generând tulburări emoționale.

Cei „șapte ani de acasă” sunt un fel de matrice a educației, un model social de conduită și relaționare care va fi proiectat în conduita copilului în grădiniță și școală. Metodele educative folosite în familie determină esențial rezultatele la învățătură ale copiilor și conturează comportamentul socio-moral al acestora.

Educația trebuie făcută cu măsură și în familie. Metodele educative neadecvate, oricât de bine intenționate, generează disconfort și antrenează refuz, ori tulburări de comportament. Părinții trebuie să simtă măsura puterilor de înțelegere ale copilului pentru a-i cere pe măsură, ori a interveni adecvat. Educația nu poate deveni un mijloc de represiune pentru nici un factor educativ ci de valorificare a potențialului fiecăruia.

Pe de alta parte, mediul școlar se caracterizează prin o anumită neutralitate afectivă. Cadrul didactic e mai puțin tolerant decât mama, bunica sau chiar educatoarea, e mai autoritar, cere respectarea a mai multor reguli. Câmpul relațional se amplifică în școală; relațiile cu ceilalți copii se bazează pe reciprocitate și egalitate. Statutul de preșcolar impune noi îndatoriri. În cazul unui copil răsfățat, aceasta schimbare de situație poate fi cu greu acceptată. De aceea educatoarea și părinții trebuie să pregătească împreună copilul pentru următoarea etapă - școlaritatea.

CONVERGENȚA ACȚIUNII FACTORILOR EDUCAȚIEI

Prof. Popa Sorin Valentin,
Școala Gimnazială Specială nr.4 București

Pentru copilul mic jocul reprezintă cea mai importantă formă de activitate prin care asimilează informații, iar pentru copiii de grupe mari trecerea din planul acțiunii în planul vorbirii și dezvoltarea inteligenței. De aceea, consilierea parentală trebuie să includă și antrenamentul părinților pentru activități ludice, pentru continuarea activităților din grădiniță și dezvoltarea lor. Un părinte informat devine un părinte educat. Măsurile de ordin psihopedagogic între grădiniță și familie, apoi familie și școală se referă la conținutul învățământului care se regăsește în programele grădiniței și ale claselor școlare.

Există, de asemenea, măsuri privind folosirea metodelor și procedeele didactice care trebuie să asigure continuitatea activităților de la grădiniță la școală. Jocul la clasa pregătitoare este folosit de cadrul didactic ca formă de învățare și modalitate de relaxare. Pentru a facilita familiarizarea copiilor de grupă mare și a părinților acestora, cu mediul școlar, anual se organizează „Ziua Porților deschise”. În cadrul vizitelor la școală copii descoperă noutatea prin ochii elevilor cu care se întâlnesc și ajung să își dorească să crească, pentru a fi la rândul lor elevi. Educația părinților pentru a deveni receptivi la nevoile copilului în grupa preșcolară, reprezintă un obiectiv esențial în politica unității școlare.

Putem afirma că vârsta preșcolară este baza educativă a întregii vieți. Familia, grădinița și școala sunt factorii cei mai semnificativi care contribuie la reușita copilului în viață. Un parteneriat real între aceștia conduce la o educație corectă a copiilor, la evitarea greșelilor și la soluționarea problemelor apărute.

De aceea, trebuie să i se acorde o importanță deosebită grădiniței, deoarece în colectivitate copilul stabilește raporturi care nu se regăsesc în familie. Totodată, învață să se supună unui program și unor activități derulate cu întregul colectiv al grupei/nivelului.

Educația în familie ocupă și ea, de asemenea, un rol foarte important în formarea copilului asigurându-i condiții de dezvoltare fizică, perceptivă, intelectuală, personală. De la părinți copiii învață totul despre lumea în care trăiesc până ajung la grădiniță. Un climat necorespunzător, lipsit de afecțiune sau tratând totul cu multă indiferență, poate duce la reacții de inadaptare. Învățarea și dezvoltarea comportamentelor nu se pot realiza doar într-o instituție educațională. Ea trebuie aplicată și în familie pentru a nu deveni dezorientați, frustrați, dezechilibrați. Atitudinea părinților față de copiii marchează dezvoltarea personalității acestora. Grădinița poate asigura asistență de specialitate, consilierea părinților, informându-i despre evoluția copiilor, venind în întâmpinarea problemelor pe care aceștia le au în înțelegerea rolului de părinte.

Grădinița și mai târziu școala completează educația primită de copil în familie. Legea învățământului urmărește implicarea părinților ca reprezentanți în consiliile de administrație și comitetele de părinți.

Factori educației (școala, grădinița și familia) trebuie să funcționeze ca un sistem, deoarece acțiunea fiecăruia depinde de acțiunile celorlalți, influențându-se și completându-se reciproc. Convergența acțiunii lor este determinată, pe de o parte de obiectivul fundamental urmărit, iar pe de altă parte de mecanismul interacțiunii lor. Astfel toți acești factori se aliniază pe traiectoria care duce spre realizarea idealului educativ și dezvoltarea personalității umane.

În privința interacțiunii dintre factorii educației menționăm faptul că între ei se realizează permanent un schimb de informații, astfel că influențele unui factor se vor răsfrânge și vor fi valorificate de către ceilalți, succesul lui fiind condiționat nu numai de propriile valențe, ci și de acțiunea celorlalți.

Comunitatea educațională se construiește anevoios și are nevoie de timp pentru a deveni funcțională din perspectiva nevoilor fiecărui copil, a fiecărei grupe iar educatoarea este un catalizator care sincronizează acțiunile actorilor educaționali. Modul în care părinții sunt atrași să participe la activitățile școlare este foarte important pentru o integrare școlară cu succes a copiilor lor.

PREȘCOLARITATEA, O PUNTE CĂTRE INFINIT

Prof. Radu Anamaria

Grădinița nr.168, București

Mediul în care trăiește copilul și este educat trebuie să fie unul securizant, care să-i asigure siguranța de sine. De aceea, atitudinea educatoarei trebuie să fie binevoitoare, vocea ei trebuie să mângâie și să deschidă sufletul copilului, să-i trezească încrederea în sine și în cei din jur, să-l facă să coopereze, să se implice, să se bucure, să se atașeze de colegi și cadre didactice.

Educația preșcolară face trecerea de la programul „de voie” pe care-l trăiește copilul acasă, la programul zilnic obligatoriu al grădiniței, care organizează viața preșcolarilor, formând deprinderi și rutine de viață. Rutinele sunt activități-reper care acoperă nevoile de baza ale copilului și contribuie la dezvoltarea și derularea demersurilor didactice ale zilei. Regimul zilnic al grădiniței precizează timpul, modul și succesiunea momentelor principale ale vieții și activității copilului preșcolar. Rutina zilnică este efectuată cu sprijinul adulților și reprezintă pentru copil o oportunitate de a învăța, de a-și dezvolta personalitatea. Pentru a fi însușite cu mai multă ușurință de către copil, se recomandă ca activitățile să se desfășoare într-o succesiune stabilă, astfel copilul va avea repere și se va simți în siguranță.

Ceea ce a început în familie sub aspectul nevoii sociale de apartenență, se definește în grădiniță unde educatoarea, împreună cu personalul, transformă un grup eterogen într-o echipă unită de copii prin strategii educaționale adecvate.

Fiecare copil se prinde în jocul învățării din curiozitate. Copilul preșcolar e un aluat maleabil, importanți sunt cei care-l iubesc, îl educă și colegii de joacă. Aceștia sunt actorii care dau formă și creează arhitectura personalității preșcolarului. Dacă un copil e ascultat, el învață să asculte, dacă cei din jurul lui au răbdare cu el, învață să aibă răbdare, dacă se comunică cu copilul, va fi mai comunicativ. Perioada de vârstă preșcolară este perioada structurării viitoarei personalități, deoarece în această perioadă se produc progrese remarcabile ale dezvoltării psihice, reprezentate de:

- dezvoltarea proceselor de cunoaștere (nivelul senzorial al cunoașterii și nivelul logic);
- dezvoltarea limbajului;
- dezvoltarea afectivității și a activității voluntare;
- dezvoltarea motricității;

Activitățile liber alese sunt un lait-motiv pentru coagularea echipei numită grupa de preșcolari, fiecare învățând aici să se afirme și să lase de la el până acolo unde este înțeles, ascultat și respectat. Această introducere în activitățile obligatorii aduc la un numitor comun așteptările și interesele copiilor. Acțiunile de inter-cunoaștere cu care copiii reiau jocul de unde l-au lăsat în ziua precedentă, pregătesc noua aventură a cunoașterii din activitățile educative ale grupei de preșcolari. Mulți dintre

copii își găsesc în fața colegilor un spațiu de afirmare a personalității, un refugiu afectiv pentru tensiunile de acasă sau un câmp de luptă pentru ambiții pe care le trezesc părinții în ei într-un mod care-i face pe copii să creadă că viața e o luptă iar colegii sunt adversari.

Educatoarea este umărul pe care copilul se sprijină când se pierde cu firea, pieptul la care plânge când nimeni nu-l înțelege, mâna care-i conduce mâna când învață să traseze, ochii în care se pierde când e fericit că a fost primul sau a reușit să se depășească pe sine, aripa care-l învață să zboare cu gândul și cu cuvântul. A educa înseamnă a-l face pe copil să înțeleagă că e important cu atât mai mult cu cât devine mai responsabil pentru ceea ce face.

Cadru didactic simte nevoile și puterile copilului și-l ajută acolo unde e nevoie pentru a izbândi singur în viață. Menirea cadrului didactic este câștigarea autonomiei personale și sociale a fiecăruia dintre cei copii, fie în preșcolaritate, fie în școală, liceu ori în facultate, de la prima, la ultima zi de școală.

Autonomia personală și socială a copiilor preșcolari se realizează treptat, fapt pentru care integrarea lor are nevoie de suportul material și afectiv al adulților din familie și grădiniță într-un efort concertat.

Cooperarea bazată pe încredere asigură integrarea socială a copiilor. Educatorul trebuie să recunoască rolul părinților în educație și se pot ajuta prin colaborare cu aceștia pentru integrarea cu succes a preșcolarilor în grădiniță și mai apoi în școală. Școala și familia sunt stâlpii de rezistență ai edificiului educațional, la care se adaugă comunitatea în care trăiesc, a cărei resurse trebuie valorificate. Mediile educaționale trebuie să se completeze și să conlucreze pentru a construi personalitatea armonioasă a fiecărui copil care este obiect și subiect al educației în egală măsură.

IMPORTANȚA JOCULUI ÎN DEZVOLTAREA ȘI EDUCAREA COPILULUI

Prof. Ristea Camelia

Școala Gimnazială Nr. 79, București, sector 4

Jocul pregătește copilul pentru viață, îl face capabil să înțeleagă realul și să se adapteze la realitatea naturală și socială. Jocul lărgeste orizonturile de cunoaștere a realității, în joc se dezvoltă procesele psihice, se formează priceperi și deprinderi noi, sub influența în primul rând a activităților desfășurate în grădinița de copii. La vârsta preșcolară copilul este dominat de o mare curiozitate de cunoaștere, este dornic să afle mereu lucruri noi. Toate acestea contribuie la îmbogățirea reprezentărilor morale, la conturarea ideilor de bine și rău, de comportare frumoasă ajutând astfel procesul educației în general și al educației voinței în special.

Copilul trebuie ascultat și înțeles cu interes, trebuie să i se explice cu blândețe și să i se ceară cu entuziasm și să se participe alături de el în demonstrație pentru a fi siguri că a înțeles și poate face ceea ce e necesar pentru ca el să devină autonom. Cuvântul ca și fapta, reprezintă o cheie cu care se deschid porțile sentimentelor copilului. Dacă-l blămăm mereu sau îi interzicem continuu, copilul ne va urî, dacă-l încurajăm și repetăm mereu cum ar trebui să facă, se va dezvolta emoțional. Comunicarea e un liant cosmic în construirea pârghiilor și punților către cunoaștere și în stabilizarea pilonilor de rezistență a structurii afective. Jocul pune în mișcare cuvintele și face copilul să se bucure de darul înțelegerii.

Responsabilitatea educatorilor este de a asigura copilului cele mai bune condiții pentru a-și fructifica din plin acest drept și privilegiu. Ne vom comporta așadar ca un cercetător în domeniul educației timpurii: vom realiza continuu observări ale tuturor copiilor pentru a identifica: preferințe, interese, cunoștințe, frustrări, atașamente, competențe, stări, comportamente ale copiilor, stimulăm lucrul în echipă al copiilor, evidențiem părțile forte ale copiilor pentru a încuraja progresele, a-i spori încrederea în sine și a-i învăța să-și construiască evoluția mizând pe laturile tari, planificăm oportunități pentru a le valorifica, a le face funcționale.

Vom ține seama de calitățile unice ale fiecărui copil, îi vom respecta ritmul propriu de dezvoltare, creăm copiilor un mediu stimulativ de joc, favorabil pentru a-și exprima necesitățile, sentimentele și emoțiile, încurajăm copiii să facă alegerea, le oferim libertatea de a decide singuri, facilităm comunicarea între copii: creăm ocazii de dialog între copii, între copii și adulți. Prin soluționarea unor conflicte, dezvoltăm abilități sociale, oferim modele copiilor de a negocia și soluționa situații pe cale pașnică. Echilibrăm eforturile copilului cu posibilitățile lui spre a-i favoriza

dezvoltarea, dar și autocontrolul în interacțiunile sociale, ajutăm copilul să-și extindă experiența de cunoaștere, să o conștientizeze. Nevoia de a educa un copil cere dragoste și judecată limpede cu scopul de a aprecia și cunoaște calitățile copilului, dar la fel de limpede trebuie văzute și neîmplinirile și greșelile acestuia și cum poate fi el ajutat.

Preșcolaritatea aduce schimbări în viața copilului în plan relațional, solicitările ivite odată cu integrarea copilului în grădiniță antrenează după ele interacțiuni cu alte persoane, cu alte moduri de simțire, gândire și acțiune care pot afecta superficial sau profund comportamentele, modifică atitudinile, apar fenomene ca: imitarea, contagiunea, cooperare, conflictele, stări tensionale sau destinse. J. Piaget relevă că: "Afectivitatea, centrată mai întâi pe complexe familiale, își lărgeste registrul pe măsură ce se înmulțesc raporturile sociale.

Progresul și dinamica vieții afective reprezintă o latură de cea mai mare importanță a dezvoltării psihice normale a copilului. Sentimentul că au reușit să realizeze o acțiune singuri îi poate motiva să realizeze altele pe preșcolari și, implicit, să învețe lucruri noi (să traseze o literă, să recunoască forme geometrice etc.).

Copilul își continuă construirea propriei identități în grădiniță. Relațiile cu copiii de aceeași seamă în grădiniță, jocul împreună cu acești colegi, maturizează copilul și-i crește stima de sine prin intermediul jocului. Comportamentele învățate de la educatoare și colegi dau conținut personalității preșcolarului. Învățarea combinată cu jocul duce la formarea unor deprinderi de conduită dezirabile. Chiar dacă intervin conflicte, discuții între copii, acestea sunt benefice, le dezvoltă capacitatea de asertivitate în comunicare.

Starea de bine preșcolarului nu e neapărat una de rutină confortabilă ci se atinge prin exerciții de adaptare la provocări ce vin din partea obiectivelor educaționale și prin exerciții de integrare, copilul raportându-se și la experiențele și solicitările pe care le are din partea colegilor. Educatoarea este în primul rând un mediator de comunicare, un mentor pentru aspirațiile copiilor, un suport pentru nevoile lor, un antrenor al emoțiilor care ajută copiii să participe, înfruntând eșecurile și bucurându-se de victoriile lor și ale colegilor, făcându-i să înțeleagă că munca și încercările sunt mai importante decât victoria.

Jocul este o realitate permanentă a vieții dar e ucenicia formării caracterelor, având o deosebită mobilitate pe scara vârstelor. Evoluția lui este strâns legată de vârsta preșcolarității, de alte activități umane, de mecanismele vieții sociale, care determină locul și rolul jocului, dar nu lipsește indiferent de vârstă. S. Iliov afirma că: "jocul are un caracter polivalent, fiind pentru copil și muncă și artă și realitate și fantezie.

VALOAREA CELUILALT PĂRINTE

Geabău Marilena

Școala Gimnazială Specială nr.4 București

A fost odată o femeie frumoasă, deșteaptă, bogată dar foarte mândră. Fusese adoptată la vârsta de trei ani dintr-o familie cu copii mulți , care se creșteau unii pe alții, părinții fiind pe ogor de primăvara până toamna. A înfiat-o fratele tatălui ei , care era ofițer iar soția lui era medic. Antrenamentul la care au solicitat-o părinții săi adoptivi, pentru a intra în înalta societate, a cam obosit-o, așa că și-a promis ca ea să nu-i ceară nimic copilului ei, să-i ofere toate condițiile, să fie fericit.

Anii au trecut și fata a crescut, a învățat , a devenit o persoană importantă , dar a rămas cu frica de a nu rămâne săracă și de aceea nu s-a căsătorit, pentru a nu împărți cu cineva averea părinților ei și cea pe care o făcea ea. Își dorea un copil, fapt pentru care a ales să trăiască cu un om bun care i-a dăruit o fiică și a dat nume acestui copil, dar cu care nu s-a măritat și a încercat să-l folosească foarte mult. Fiica lor a crescut ca apa strecurându-se printre „pietre,,. Îndemnul și învățăturile tatălui se loveau de zidul de protecție al mamei: „Lasă fata să se bucure de viață, n-o mai chinui cu pretențiile tale,,. Așa a crescut între doi intelectuali, un copil leneș, obraznic, nesimțit, prost de lene și ambiția mamei de a se opune îndemnurilor părintești la învățătură ale tatălui.

Când copila a împlinit 14 ani, tatăl ei s-a îmbolnăvit și în trei luni a murit iar mama nu i-a permis să meargă la el nici când era bolnav, nici când a fost înmormântat, căci nu au locuit împreună decât foarte rar, datorită mamei. Odată cu tata, s-a îmbolnăvit și mama de o boală grea și a ajuns la pat. „Fetița mamei,, pleca cu zilele și nopțile de acasă și nu era niciodată lângă mama ei când avea nevoie. Uneori se întâmpla să fie în casă când o striga mama să-i aducă un pahar cu apă sau să o ajute să meargă la toaletă. Tot ce a făcut ea pentru copil nu avea nici o valoare în ochii acestuia care i-a reproșat cu ochii în lacrimi:

-Tu nu m-ai lăsat niciodată să mă bucur de tatăl meu, care ar fi trăit dacă nu ți-ai fi făcut ambițiile cu el!

Pe patul de moarte, femeia cea mândră a înțeles că valoarea celuilalt părinte e la fel de mare ca și a celui ce crede că-i proprietarul unui copil și că-și poate crește copilul, doar folosindu-se cu nerușinare de celălalt. Funcția complementară a valorii părinților e inestimabilă și trebuie respectată și cultivată pe tot parcursul vieții. Când spui copilului tău ce important e celălalt părinte, îl asiguri cât de important ești tu pentru copil.

Copila care a fost crescută ca să fie fericit , a ajuns o biată orfană de care-și bat joc toți!

MANAGEMENTUL EDUCAȚIONAL, ÎNTRE AUTORITATE ȘI COLABORARE

Prof. Vitan Codruța Ermilia

Inspectoratul Școlar al Sector 4 București

Autoritatea managerului trebuie să fie temperată de imperativele sociale ale grupului pe care-l conduce, fie el grupă de preșcolari, elevi, organizație școlară sau departament de specialitate în inspectorat. Voința de putere a unui manager educațional nu trebuie să depășească nevoia de progres și coeziune a grupului pe care-l conduce și pe care trebuie să-l transforme conform idealului educațional.

„Directorii școlilor au de obicei autoritate substanțială în virtutea poziției lor formale de leadership.

Influența reprezintă abilitatea de a schimba rezultatele și depinde de caracteristicile personale și de expertiză. Bacharach și Lawler (1980: 44) identifică șapte deosebiri între autoritate și influență:

1. Autoritatea este aspectul static, structural al puterii în organizații; influența este elementul dinamic, tactic.
2. Autoritatea este aspectul formal al puterii; influența este aspectul informal.
3. Autoritatea se referă la dreptul formal recunoscut de a lua decizii finale; influența nu este recunoscută de organizație și nu are de a face cu drepturile organizaționale.
4. Autoritatea implică supunere involuntară din partea subordonaților; influența implică supunerea voluntară, și nu presupune neapărat o relație de tip superior subordonat
5. Autoritatea merge de sus în jos și este unidirecțională; influența este multidirecțională și poate merge de jos în sus, de sus în jos sau orizontal.
6. Sursa autorității este strict structurală; sursa influenței poate fi reprezentată de caracteristici personale, expertiză sau oportunitate.
7. Autoritatea este circumscrisă, în sensul că domeniul, scopul și legitimitatea puterii sunt delimitate specific și clar; influența este necircumscrisă, în sensul că domeniul, scopul și legitimitatea ei sunt ambigue., Tony Bush, op.cit, p127

Autoritatea managerului trebuie să poarte măsura unei bune funcționări a școlii.

După părerea mea, leadership-ul participativ este mai eficient, organizând un fel de diviziune internă a muncii și status- rolurilor. Amintim criteriile de eficiență a acestui tip de management școlar în devenire:

- Participarea va spori eficacitatea școlii.

- Participarea este justificată de principiile democratice.
- În contextul managementului instituțional, leadership-ul poate fi disponibil pentru orice pretendent legitim.

Leadership-ul delegativ (laissez-faire) este riscant pentru organizația școlară în care îndrumarea și controlul au ca misiune atingerea obiectivelor educaționale. Membrii organizației școlare au nevoie de o autoritate participativă pentru a duce la bun sfârșit idealul educațional.

Managerul unității școlare este un comunicator în relația familie-școală..

El este o „ofertă educațională”, în vivo, care face familia să se decidă asupra alegerii școlii copilului lor și să aibă satisfacția alegerii bune. Autoritatea iubitoare și competență a directorului dă siguranță familiei pentru alegerea făcută privind viitorul copilului lor. Comunicarea este instrumentul esențial în educație. Managerul școlii e nevoit să găsească cele mai bune soluții pentru situații conflictuale sau neprevăzute, astfel încât părinții să lase liniștiți copiii la școală și să participe cu bucurie la evenimentele și la acțiunile cotidiene ce fac necesară participarea părinților. Transmiterea informației și formarea deprinderilor de viață s-a realizat eminamente prin comunicare în decursul istoriei umanității. Educația e un fel de zbor în stol cu-n rând de aripi, de aceea, e foarte important să ne sincronizăm mișcările, obiectivele, acțiunile și interacțiunile :manager-educatoare-familie-copil. Optimizarea managementului organizației școlare e un demers anevoios, sortit adesea eșecului dacă nu există o comunicare eficientă între familie și instituția școlară. Autoritatea managerului trebuie să poarte măsura unei bune funcționări a grădiniței.

Îmbunătățirea calității educației presupune evaluare, analiză și acțiune corectivă continuă din partea organizației furnizoare de educație, bazată pe selectarea și adoptarea celor mai potrivite proceduri, precum și pe alegerea și aplicarea celor mai relevante standarde de referință. Rezultatele învățării sunt exprimate în termeni de cunoștințe, competențe, valori, atitudini care se obțin prin parcurgerea și finalizarea unui nivel de învățământ sau program de studiu.

Managementul educațional are ca obiective: planificarea și realizarea efectivă a rezultatelor așteptate ale învățării, monitorizarea rezultatelor, evaluarea internă a rezultatelor, evaluarea externă a rezultatelor și prin îmbunătățirea continuă a rezultatelor în educație. Pentru optimizarea managementului educațional, balanța trebuie să încline mai mult spre influență decât spre autoritatea factorilor decidenți.

O influență pozitivă, clară și vizionară a actorilor educației: familie-copii-profesori este o strategie mai productivă decât constrângerea autorității manageriale. Fiecare membru al organizației școlare care-și cunoaște drepturile și obligațiile, poate participa mai eficient la atingerea obiectivelor organizației școlare prin asumare a statusului pe care-l are și pe care trebuie să-l valorifice în acțiunea educativă și printr-o comunicare eficientă, responsabilă care să aibă efecte pe termen scurt, mediu și îndelungat.

PRIMA DATĂ

Virtos Ludmila

farmacist, psihopedagog, mama a patru copii dintre care unul cu sindrom Down

Tot ce trăim și savurăm pe parcursul vieții este, de cele mai multe ori, pentru prima dată.

Prima dată am născut, un băiețel bunișor de 2620 kg, la 38 de săptămâni. Eu aveam 27 iar soțul 28 de ani și eram super fericiți, din primele clipe îl pupam de-a mărunțelul. Până dimineață am tot alăptat, Bubu s-a născut cu o foame de lup, eram mândră de el.

Dimineața a început vizita medicilor și primele reacții din partea lor, pe care eu momentan nu le înțelegeam. După multe vizite - fără explicații, am îndrăznit să întreb ce se întâmplă și am rugat să-mi explice dacă ceva nu e în regulă – eu o să înțeleg. Medicul mi-a zis doar atât: „aveți un copil straniu, trebuie să vă transferăm în alt spital”. Nu am reușit să înțeleg ce vrea să-mi spună cu asta, am fost anunțată - urgent să-mi iau lucrurile că ambulanța așteaptă. La secția de internare, când a fost transmisă istoria copilului, am auzit cum șușoteau asistentele: “despre asta să nu-i spuneți încă mamei”. Nici de data asta nu am reușit să înțeleg ce se întâmplă, dar cel mai înfiorător – urma. Am intrat în salon, din trei paturi, era ocupat doar unul, mama și un copilaș, căruia i se administra în acel moment picurătoare – în cap. Când am văzut scena, m-a luat groaza. Mai târziu acela-și tratament i-a fost prescris și lui Bubu, m-am bucurat, pentru că așa îi găseau cele mai bune vene și el dormea liniștit în timpul picurătorilor. Până seara a trebuit să colectez analiza de urină, am reușit, eram în culmea fericirii, asistenta mi-a spus să o pun în cutia de lângă post, așa și am făcut. Când treceam pe lângă acea masă mi-am aruncat privirea peste teancul de istorii, a noastră era chiar deasupra. Am avut câteva secunde la dispoziție să deslușesc diagnoza, pentru că până atunci știam de două, dar acolo erau trecute trei: pneumonie bilaterală, icter neonatal și ultima era așa scrisă că nu am putut înțelege pe moment, plus că avea trecut alături un semn de întrebare. Am ajuns în salon, am stat câteva secunde așezată pe pat, Bubu dormea liniștit, mi-am luat inima în dinți să mă duc să întreb de asistente. Când am ajuns la ușă – mi-am dat seama ce era scris - „Maladia Down?”.

De aici începe totul – prima dată mi-am sunat soțul, i-am zis că Bubu posibil are Sindrom Down. El, după câteva secunde de pauză, a zis: “Și ce? Nu-i nimic grav, o să facem sport, o să mergem la bazin, totul o să fie bine!”. Am plâns toată noaptea. Mai târziu, peste câteva luni, l-am întrebat de unde știe că trebuie de lucrat cu acești copii și se recomandă să meargă la bazin, mi-a zis că idee nu avea ce este Sindrom Down, dar știe sigur că toți copiii e bine să meargă la bazin și să facă sport. Prima lui reacție mi-a dat aripi.

După primul șoc au urmat multe altele:

- Prima dată la reanimare, a treia zi după naștere, dar acolo îi era mai bine, se bronza la trei lămpi și așa și-a revenit mai repede;
- Prima dată când am făcut analiza la cariotip, la două luni după naștere, diagnoza s-a confirmat – trisomie 21, omogenă, liberă.
- Prima dată când am ajuns la urgență, la 5 luni, cu diaree și febră 38,5. După o săptămână de tratament fără rezultat și tot felul de investigații, am mai primit o diagnoză – viciu cardiac sever – canal atrioventricular complet;
- Prima dată am ajuns în secția cardiologie, cu un colectiv de medici excepțional. Bubu avea aproape 6 luni. Urgent am fost trimiși la cardiochirurg, eram contra cronometru.
- Prima dată am auzit verdictul cardiochirurgului: “este un caz greu, eu dau 10% că o să supraviețuiască, trebuie să vă hotărâți dacă mergem în operație”. Ne-am hotărât – mergem fără nici o îndoială.
- Prima intervenție, după aproape trei luni de stat în spital, am ajuns acasă cu bine.

După acest an a fost totul mult mai ușor,

- primul jubileu – un an de victorii,
- primul frate s-a născut, cu care urmează să aibă multe momente fericite împreună,
- prima corecție radicală la inimă - a doua intervenție chirurgicală – la doi ani,
- primii pași – la doi ani jumate, iuhhuu, Bubu începe să meargă, singur, fără ajutor,
- prima dată am mers la grădiniță – la aproape trei ani,
- primul colectiv de copii în care trebuia să se integreze și să socializeze și a reușit cu brio.
- primul matineu, unde a dansat în rol de spiriduș atât de frumos.
- primul talent pe care l-am descoperit – pasiunea pentru fotografie.
- prima expoziție la care am participat și prima mențiune.
- prima dată Bubu este bădița pentru doi frați mai mici, s-a născut al doilea frate.
- prima dată a mers la școală, cu atâta entuziasm, în cămașă albă și sacou negru – frumos băiat!
- prima expoziție fotografică internațională și prima diplomă la un concurs european.
- prima dată bădița întâlnește barza cu al treilea frate, pe toți frații îi cheamă în felul lui, deosebit: Tin-Valentin, Gasi – Alex, Tîgîdam – Bogdan.

Urmează a patra intervenție la inimă, tot ce-i posibil nu ultima, dar noi fiecare clipă alături de Nicolae o trăim ca pentru prima dată și unica, cea mai fericită!!! El ne-a învățat cum trebuie trăită viața și că fiecare moment din viață e unic!

POVESTEA LUI MATEI

Voiculescu Simona Carmen

Școala Gimnazială "Mircea Sântimbreanu"

Îl cheamă Matei și are 14 ani. Este un pic mai mare decât colegii săi și un pic diferit. S-a încadrat de mic în învățământul de masă și este un copil fericit. Își iubește colegii iar ei îl protejează urmărindu-l discret. Sunt toți o echipă, căci doamna învățătoare așa i-a crescut.

Nu-l sperie decât zgomotele și uneori, când colegii țin în pauze, Matei se pierde și începe să plângă. Uneori plânge și-n orele la care copiii își permit să mai facă, când și când, gălăgie. Îl liniștesc cu greu și când nu reușesc vin toți la ușa cancelariei să-mi ceară ajutor. În astfel de momente Matei mă însoțește la clasa la care predau ca să schimbe un pic atmosfera și să capete din nou siguranța că se află pe mâini bune.

Este important pentru el să-l ascult și să-i dau atenție. Este foarte afectuos și-mi povestește câte-n lună și-n stele dar nu în cuvinte, ci în imagini. Îi place să deseneze și este foarte atent la detalii. Cu desenele lui am participat împreună la concursuri și tare ne-am bucurat cu toții când a luat Premiul I. Pe grupurile de whatsapp a fost vedetă în ziua în care părinții și copiii au văzut diploma lui Matei. Părinți și copii l-au felicitat cu entuziasm și Matei le-a mulțumit tuturor, răbdător și fericit.

Dar cea mai mare pasiune a lui Matei sunt tramvaiele. Ar sta ore în șir să le admire, să le studieze, să vadă fiecare mișcare pe care o face vatmanul. Știe cum se schimbă șinele, cât de simplu sau de complicat e traseul, cu ce viteză circulă, cum se numește fiecare piesă și la ce folosește ea. Prima dată când am aflat de plimbările lui, pe cont propriu, cu tramvaiul, m-am speriat și i-am anunțat părinții. Nu lipsea de la școală dar înainte și după program se plimba dus-întors de mai multe ori. Avea 12 ani și, în situația lui de copil inocent și neexperimentat în ale răutății umane, consideram că poate fi periculos. Părinții știau și-i permiteau să facă aceste plimbări căci au văzut cât de mare e pasiunea. Pagina lui de facebook e plină de fotografii cu tramvaie surprinse în stație, în toate anotimpurile, în toate momentele zilei, din față, din spate sau din profil. De diferite culori, modele, unele în mers, altele pe loc. Nici prin cap nu mi-ar fi trecut ca Matei va ajunge un maestru al fotografiei. Are cele mai frumoase tramvaie, pozate cu gust de adult priceput. Iată cum dragostea te poate face să privești cu ochi de artist obiectul pasiunii tale!

În plimbările lui cu tramvaiul, Matei a învățat Bucureștiul. Mi-a arătat poze cu tramvaiul din Theodor Pallady, și-a făcut abonament la STB și la Metrou, iar părinții lui știu în orice moment unde se află. A descoperit, cu ocazia asta, copii cu pasiuni asemănătoare. Toți și-au pus pe facebook, la profil, numele urmat de TB. Transport Public București. Sună foarte oficial și responsabil. La Depou s-a împrietenit cu doamna T. Este ca o mamă pentru el. Îi dă sfaturi, îi povestește despre copiii ei, îi

aduce bomboane și-i face observații când greșește. Tot ea a aranjat ca Matei să vină într-o vizită oficială, la Depou, însoțit de tatăl său. A fost multă emoție în familie, căci toți știau cât de importantă e vizita asta pentru Matei. Au fost invitați în birou, au vorbit cu oameni importanți, au avut voie să facă chiar și unele fotografii cu condiția să nu le posteze pe rețelele de socializare. Și Matei respectă cu mare strictețe această cerință. Nicio poză de interior n-a fost vreodată văzută de vreun ochi străin. Doar familia! Evident, nu vorbim de vreun punct strategic. Sunt selfi-uri cu tramvaie, dar important e că Matei a învățat să-și țină cuvântul dat.

La sfârșitul lunii mai, tatăl lui Matei m-a rugat să-l învoiesc la ultima oră de curs. Eveniment important pentru Matei, la care nu putea să lipsească: sosea în capitală primul tramvai produs de Astra Arad. Verde smarald, modern, strălucitor...o minune la care Matei trebuia să participe împreună cu familia. Evident, știa deja toate detaliile, mergea acum să-l vadă "pe viu". Zile la rând ne-a povestit despre acest eveniment, l-a desenat, ne-a arătat fotografii.

Acum, Matei a luat o decizie importantă: din septembrie lasă deoparte pasiunea lui pentru tramvaie. E foarte decis să se ocupe de învățat, căci, spune el, doar așa va ajunge ceva în viață. Trebuie să lase plimbările, tramvaiele, fotografiile și să acorde atenție sporită învățării. Până când va termina el cu învățatul, apare tramvaiul cel nou, Imperio. Produs în România, „cel mai bun”, spune Matei. „Fără școală nu se poate”, repetă mereu. E convins că doar așa își va vedea visul cu ochii: să ajungă vatman, reporter sau angajat la Lidl. Și nu m-aș mira. În peregrinările lui, Matei a învățat să comunice, să se descurce, să fotografieze, să descrie în cuvinte și în imagini, să deseneze, să circule prin tot orașul, să se orienteze în spațiu și timp, să obțină respect și să fie invitat de onoare, să i se acorde încredere, să-și respecte cuvântul dat, să-și facă prieteni, să asculte sfaturile celor care-i vor binele, să aprecieze ceea ce primește cu generozitate, să ne povestească, să respecte produsele făcute în România, să învețe răbdarea, să depună efort, să judece cu înțelepciune, să învețe atât cât ține de el, să asculte de părinți și de profesori, să lupte pentru a învăța o meserie...și totul a pornit de la pasiunea lui pentru tramvaie...

MIHAI, SAU CUM SE SCHIMBĂ O VIAȚĂ

Voiculescu Simona Carmen

Școala Gimnazială "Mircea Sântimbreanu", București

Pe Mihai l-am cunoscut în clasa a VII-a, când a venit în colectivul nostru repetând anul. Cu toții l-am privit cu suspiciune, curioși, căci până atunci nu mai cunoscusem vreun repetent. Era timid, retras, supărat de ceea ce i se întâmplase și nu legase prietenie cu niciunul dintre noi simțindu-se oarecum respins. Nici profesorii nu-l prea băgau în seamă, căci nu aveau așteptări din partea lui, știut fiind că niciun repetent n-a reușit vreodată să-și depășească condiția. Uneori lua note de trecere, alteori lua note mici, lăsa capul în jos, aproape plângând, căci notele alea îi agravau situația din ce în ce mai tare. La final de semestru se descurca și el cum putea, mai răspundea la câte o întrebare, mai trecea de milă, căci nu părea să aibă vreo șansă să înțeleagă vreodată ceva, dar era copil cuminte, cu bun simț și nu deranja niciodată pe nimeni.

Într-una din zile, doamna de chimie ne-a dat lucrare. Formule chimice. Mihai a luat doar punctul din oficiu. Mai erau și alții în aceeași situație, motiv pentru care doamna a început să explice din nou cum se scriu formulele chimice. Pe tablă, cu săgeți mari și cretă colorată, să înțeleagă oricine. Ne-a arătat exemple, ne-a scos la tablă să exersăm iar Mihai privea cu atenție și nu scotea niciun sunet. La un moment dat s-a ridicat în picioare animat de-un entuziasm pe care nu-l mai văzusem vreodată. Se bâlbâia de emoție și repeta într-una „am înțeles!” Doamna îl privea cu neîncredere, căci la formule chimice mulți se grăbeau să spună că știu fără să înțeleagă că în primă fază este nevoie de exercițiu. Scos la tablă, Mihai a lucrat rând pe rând toate cele zece formule impecabil. Înțelesese mecanismul și învățase grupările în zece minute. Uimită, doamna profesoară l-a verificat din nou, dându-i alte exerciții, mai complicate. Mihai spunea mereu „dar e logic”, fericit că a înțeles, căci atunci avusese el urechi să audă, ochi să vadă și creier să înțeleagă. Era atât de fericit de parcă totul în viața lui se luminase. Fericită era și doamna, căci elev care să învețe mai repede, fără să exerseze, doar din logică, nu mai întâlnise nici ea. Dar fericirea cea mai mare a doamnei era aceea că descoperise că ”repetentul” e copil isteț. Oră de oră, din ziua aceea, doamna de chimie l-a scos la tablă, l-a verificat și l-a încurajat, de teamă să nu se piardă din nou, să nu se lase iar copleșit de emoții, căci el nu se crezuse niciodată bun de ceva. I-a repetat ori de câte ori a avut ocazia că e copil inteligent și i-a dat ca sarcină să explice și altora cum se scriu formulele și să exerseze cu ei. Culmea, Mihai știa să explice logic, cu talent pedagogic. Cu ocazia asta și-a făcut o grămadă de prieteni și în scurt timp a devenit, cu adevărat, „unul de-ai noștri”. A început să-i placă chimia și să învețe și exerciții mai complicate. Când am vizionat cu toții un film despre apă, Mihai stătea într-un colț mai retras. Întrebat de doamna profesoară de ce nu

vine mai aproape să vadă mai bine, Mihai a spus că nu e nevoie pentru că aude perfect. Înțelege engleza și nu are nevoie de subtitrare pentru că a învățat-o din filme.

Cu noua imagine de sine, Mihai a început să ridice mâna și la alte materii. Răspunsurile lui erau din ce în ce mai bune și profesorii au remarcat asta. Într-una din zile tatăl lui Mihai a venit la școală și doamna de chimie a ținut să-l cunoască și să-i spună că Mihai e un copil isteț care are mare nevoie de încurajare. L-a lăudat, l-a rugat pe tatăl lui să-l ajute cât poate pentru că Mihai are nevoie de iubire și de sprijin. Neîncrezător la început, tatăl lui Mihai a crezut că visează sau că doamna glumește. Nu era obișnuit să audă vorbe frumoase despre copilul lui și se simțea jenat că are acasă un repetent. Totuși, după acea discuție, Mihai a primit bani de la tatăl lui să meargă la un centru de meditație pentru a recupera materia pierdută la matematică. Era cel mai fericit copil și viața lui deja avea un sens. Și relația cu tata era alta iar mama începuse din nou să-l viziteze. Părinții lui erau divorțați și asta era una din cele mai mari dureri din viața lui.

Vacanțele și le petrecea doar la bunica. Îi plăcea acolo chiar dacă-l aștepta întotdeauna munca la grădina de zarzavat și la animalele din gospodărie. Avea un singur ”of,, : nici acasă, nici la bunica, nu avea cărți. Îi plăcea să citească dar nu prea avea ce. Doamna de chimie a fost atât de impresionată încât a povestit asta în cancelarie iar o doamna profesoară de română, fără să-l cunoască, s-a oferit pe loc să-i aducă o întreagă colecție de cărți potrivite pentru vârsta lui. Nu împrumut, cu cadou. N-am văzut niciodată un copil mai uluit de ceea ce i se întâmplă. Când s-a văzut cu maldărul de cărți în brațe a crezut inițial că visează. Le-a luat cu sfințenie, una câte una, la mângâiat, le-a răsfoit răbdător și s-a pus pe citit...

Anii au trecut și Mihai este acum la liceu, elev în clasa a XI-a. N-am auzit despre el decât cuvinte frumoase. Învăță bine, mult mai bine decât alții care au primit de la viață tot ce și-au dorit. Și asta a fost posibil pentru că cineva a crezut în el și l-a încurajat, pas cu pas. Apoi alții s-au alăturat și l-au ajutat să se deschidă atât de mult încât să prindă curajul de a-și întinde, cu îndrăzneală, aripile...